

Bé Thỏ Trắng Nhà Thầy Giáo Lục

Contents

Bé Thỏ Trắng Nhà Thầy Giáo Lục	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18: Phiên Ngoại 1: Bé Thỏ Trắng (thượng)	48
19. Chương 19: Phiên Ngoại 2: Bé Thỏ Trắng (kết Thúc)	50

Bé Thỏ Trắng Nhà Thầy Giáo Lục

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, đam mỹ, linh dị thần quái, thoải mái ấm áp, sủng văn, chữa lành, chủ công, 1×1, HEVai chính: Lục M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-tho-trang-nha-thay-giao-luc>

1. Chương 1

Nhặt được bé con thỏ trắng.

Trời gió thu chợt se lạnh.

Lục Miễn vừa xốc lên tấm màn chắn gió ở cửa phòng trọ giáo viên, liền nhìn không được rùng mình một cái, dậm chân túm chặt lấy áo gió mỏng trên người bao chặt lại, giương cái ô màu đen trên tay lên, lui cổ ngó ra ngoài rồi bước ra khỏi nhà trọ độc thân của mình.

Lục Miễn là một người đàn ông gần ba mươi tuổi, dáng người cao ngất, mặt mày anh tuấn, mặc dù có không

ít giáo viên, học sinh nữ trầm lặng hoặc công khai tỏ yêu mến, đến nay anh vẫn là người đàn ông độc thân chính gốc. Lục Miễn tính hài hước lại dịu dàng, nên anh khá nổi tiếng trong toàn ban giáo viên.

Một đường đi được nhiều giáo viên học sinh chào hỏi, rất nhanh anh rời khỏi cổng trường. Sắc trời chưa tối, Lục Miễn đến cửa hàng tiện lợi mua chút đồ dùng hàng ngày, khi tính tiền thì tiện tay lấy cây kẹo cao su vị bạc hà, ra cửa thì nhét vào miệng nhai, vừa chuẩn bị ném vỏ vào thùng rác, chợt mắt liếc nhìn tới vật gì đó màu trắng tại góc tường, xù thành cục.

Lùi lại hai bước nhìn nhìn, thì ra là đồ chơi bằng lông, anh vừa bước chân định đi, chỉ thấy đồ chơi bằng nhung kia khẽ run lên. Lục Miễn chợt tò mò, lại nhìn nhiều lần, thì ra đó là một con thỏ trắng sùng nước, phồng chừng trốn trong đó tránh mưa.

“Chiêm chiêm... Chiêm chiêm...” Anh không biết gọi con thỏ này thế nào, đành tùy miệng hô vài tiếng.

Hai cái lỗ tai rủ xuống hai bên của bé thỏ chợt dựng thẳng lên, vô cùng cảnh tỉnh nghiêng đầu sang chỗ khác, nhưng hai con mắt màu trà vẫn quay tròn theo dõi anh, không biết là sợ người hay bị dọa choáng, ỉ ra ở đó không chạy trốn.

Đường này chỉ có khách sạn lớn cùng khách sạn nhỏ, Lục Miễn nhìn quanh một lúc, không thấy ai mang về mất tích vật nuôi, nhịn không được ngồi xổm xuống giơ ngón tay ngoắc ngoắc bé thỏ: “Lại đây.”

Lỗ tai bé thỏ giật giật, đứng thẳng dậy nâng hai chân trước nhìn anh, chớp mũi rung rung, dáng vẻ vừa gây cười vừa đáng yêu.

Lục Miễn nở nụ cười, lục lọi túi tiền lấy ra túi bánh bích quy mà đồng nghiệp ném cho, mở túi bóp nát bánh bích quy, mở ra lòng bàn tay: “Lại đây.”

Bé thỏ trắng càng rung rung mũi, không được hai lần đã nhịn không được, vội vàng nhào tới, nhảy lên tay anh, gục đầu nhanh chóng mở miệng ăn.

Con thỏ này đáng rất nhỏ, một bàn tay cũng có thể nâng lên. Lục Miễn chờ nó ăn xong, một tay nâng nó lên, dáng vẻ như Tháp Tháp Lý Thiên Vương vậy, chạy quanh hỏi, xung quanh không có nhà nào mất tích thỏ nhỏ, hoặc có thấy thỏ nhỏ thường chạy ở đâu.

Vì thế, Lục Miễn thích động vật nhỏ đương nhiên mang thỏ trắng nhỏ này về nhà, cũng tiện đường đến chợ mua cà rốt cùng rau cải xanh.

Trở về nhà anh lấy khăn mặt xoa lông cho thỏ nhỏ, cắt đầu cà rốt vứt vào sọt rác, Lục miễn cầm quần áo đi vào phòng vệ sinh.

Tắm xong sát tóc đi ra, chợt thấy thỏ nhỏ nằm trên bàn trà, không chút e ngại ngửi ngửi di động, cả thân mình ngồi xổm thành cục lông xù, làm Lục Miễn nhịn không được nở nụ cười, lại chợt thấy kỳ: con thỏ này nhỏ như thế, sao có khả năng nhảy lên bàn trà?

Còn đang nghi hoặc, màn hình di động chợt sáng lên, tiếp đó nó bắt đầu rung.

Lỗ tai thỏ không kịp dựng lên, nháy mắt xù cả lông lên dựng đứng như bị điện giật, kêu vang ầm ỉ, chạy nhảy lung tung, nhảy khỏi bàn trà, nhanh chóng trốn xuống gầm sofa.

Lục Miễn nhanh bước tới lấy di động, có phần ngạc nhiên nhấn nút nghe: “Chị?”

“Surprise! Miễn Miễn!” Tiếng hưng phấn của Lục Hồng vẫn như trước đây xuyên qua Thái Bình Dương tới, “Nói cho em tin tốt nè! Chị cùng anh rể còn có bố mẹ tháng sau sẽ về nước!”

“Sao vậy, bố mẹ cảm thấy mình già rồi?” Lục Miễn nở nụ cười, đi tới phòng ngủ mở máy tính, “Sớm như vậy sẽ lá rụng về cội?”

“Phì! Nói hươu nói vượn! Em lâu như vậy không đến thăm, chẳng lẽ bố mẹ không về nhìn em một cái?”

Lục Miễn nghe máy, giơ chân dãi lên bàn, dựa lưng vào ghế im lặng một lúc, nói: “Bố mẹ còn giận em sao?”

“Sao lại không giận, em chẳng phải vẫn như trước là con trai ruột sao? Sao có thể không nhớ em?” Lục Hồng thở dài, “Còn độc thân?”

“Đúng vậy!” Lục Miễn cười, mở QQ đăng ký tên, lảng sang chuyện khác, “Mọi người định ngày nào về? Em đi đón.”

“Định ngày rồi sẽ nói cho em sau, chị thông báo trước thế. Em a, đừng một mình sống, tìm người thích hợp trò chuyện thử, bố mẹ cũng tức xong rồi, nhìn em vẫn lẻ loi, lòng không chịu được.”

“Em cũng không phải vì bố mẹ mới thế, chẳng qua không gặp được người hợp ý, chị cũng đừng nghĩ nhiều, giúp em nói đỡ cho bố mẹ, đời này em không có cách nào thương họ.”

“Đừng đừng đừng, đừng nói nữa. Chị hiểu mà! Miễn Miễn ngoan đừng khổ sở, có chị ở đây!”

“Tối địa ngục đi! Chị lại thế!” Lục Miễn bị chị chọc cho dở khóc dở cười, “Vậy em ở nhà chờ điện, nhớ thông báo sớm vài hôm, em còn sớm về nhà quét tước lau dọn.”

...

2. Chương 2

Cúp điện thoại, Lục Miễn bật mở diễn đàn ở góc dưới vẫn lấp lánh không ngừng, diễn đàn này do một vị fan cuồng của anh lập nên, có khoảng 500 người tham gia. Fan cuồng ấy đã sớm tốt nghiệp vài năm trước, sắp có con, vậy mà vẫn hoạt bát nhảy múa trong diễn đàn, vô cùng nhanh gọn dùng hành động thực tế chứng minh cô quả thực là một fan cuồng, làm cho ông chồng ở nhà nghiêng ngả mấy bình dấm chua.

Fan cuồng: hôm nay thật lạnh lẽo a

diễn đàn không có mỳ mặn thật là không đủ mùi vị a!

(trong qt là “lỗ mặt” – đồng âm “Lục Miễn”, dịch tạm là “mỳ mặn” – đặc sản của Phúc Kiến – Trung Quốc)

Yêu nhất làm mỳ mặn: hôm nay căng tin không có mỳ mặn, chủ bếp căng tin thật quá đáng! Làm hại mình không ăn cơm chiều!

Nghĩ xuyên qua nghĩ đến diên: không nên trách căng tin, nhất định cậu đang giảm béo.

Mỹ nữ ở nơi đâu: +1 cho lầu trên

Mắc bệnh gốc thương không dậy nổi: +10086

Fan cuồng: +10010

Nghĩ xuyên qua nghĩ đến diên: đêm nay lại ăn mỳ nóng cay! (^o^)/

Một béo: mỳ nóng cay mình lại không ăn được, muốn ăn no phải mất bao tiền a. Mình phải đi ăn chân gà lớn! Hạnh hạnh!

Hoa không hoa: hôm nay hóng gió lạnh ăn kem ly. Mẹ! Về ký túc xá đi cả lại tới!

Mỹ nữ ở nơi đâu: mấy người đủ rồi! Không phát hiện có đàn ông đang ở sao! Thật không thấy sao! Sự tồn tại của ta thấp như vậy sao!

Fan cuồng: tặc mao thụ!

Mắc bệnh gốc thương không dậy nổi: +10000 cho lầu trên

Một béo: +3.1415926

Yêu nhất làm mỳ mặn: lầu trên thiệt keo kiệt!

...

Chữ viết bôi lờ loét cùng các hình ảnh đầy phong cách lướt qua, nhìn nhìn làm Lục Miễn nhanh hoa mắt, anh nhéo nhéo tâm trí xuống dòng chữ giữa cuộc đối thoại.

Mỳ mặn: các học sinh, có ai từng nuôi thỏ không?

Vừa gửi đi anh đã thấy ống quần bị kéo, Lục Miễn nghiêng người nhìn xuống dưới chân, chỉ thấy thỏ trắng nhỏ trắng xù xù như cục len bông ở bên chân, miệng ấn ống quần thể dục của anh không buông, lỗ tai rũ xuống đằng sau, không ngừng lúc lắc cái đầu nhỏ.

Lục Miễn nâng nó lên bàn, tầm mắt chuyển sang màn hình, không biết tin mình đã trượt về đâu, đành mở ghi chép nói chuyện phiếm.

Mỳ mặn: các học sinh, có ai từng nuôi thỏ không?

Fan cuồng: chụp ảnh chung!

Một béo: mỳ mặn hiện thân! Kích động!

Nghĩ xuyên qua nghĩ đến điên: a a a! Mấy người thật nhanh! Mình cũng muốn chụp ảnh chung!

Mỹ nữ ở nơi đâu: mấy cô nàng đã man này! Tránh ra!

...

Diễn đàn sôi trào nửa ngày, nhưng không một ai trả lời vấn đề của anh. Lục Miễn nhú nhú mày, thở dài, ngón tay thon dài gõ tiếp.

Mỳ mặn: không ai trả lời vấn đề sao? Vậy tôi đi hỏi baidu vậy.

Hoa không hoa: có! Nhắc tay!

Hoa không hoa: em từng nuôi thỏ!

Hoa không hoa: mỳ mặn muốn hỏi gì ạ? Cũng muốn dưỡng thỏ ạ?

Lục Miễn khẽ cười, đang muốn đánh chữ, bên cạnh bỗng nhiên lộ ra móng vuốt nho nhỏ xù xù. Bé thỏ trắng ngẩng đầu, mắt không chớp nhìn anh một lúc, sau đó đưa móng vuốt đặt lên trên bàn phím.

Lục Miễn kinh ngạc nhìn nó một cái, lại nhìn bàn hình, tiếp đó vẽ phát hiện trên khung đối thoại đánh ra đoạn dài “,”.

“Mày thật đúng là không sợ người a!” Lục Miễn nhắc con thỏ ra, cũng không quản diễn đàn trượt mắt bao nhiêu thông tin, xóa xóa còn ba dấu “,”, tiếp tục đánh chữ.

Mỳ mặn: nhật được con thỏ, không biết nuôi thế nào, phải chú ý cái gì?

Gõ xong anh đi ra ngoài rót chén nước, vừa vào đã thấy thỏ trắng nhỏ ngồi trên bàn phím, chân trước đứng thẳng, hai con mắt màu trà xoay tròn nhìn chăm chăm vào màn hình, một cái tai dựng thẳng cao cao chặn hơn nửa màn hình trò chuyện, cái tai kia khẽ giật giật, đáng vẽ xem thích thú.

Lục Miễn bật cười, đặt cái chén sang một bên một lần nữa ngồi vào ghế, vuốt ve thân mình thỏ nhỏ, cảm thấy con thỏ này thật thần kỳ.

Con thỏ bị anh vuốt, chậm rãi đứng tại chỗ xoay người 180 độ, hai cái chân trước ngắn nhỏ con giò trước không trung, cứ như vậy đứng thẳng cùng Lục Miễn mắt to trừng mắt nhỏ.

“Chắc... Thỏ nhà ai chạy đến không biết? Gan lớn như vậy!” Lục Miễn vuốt cái tai trắng muốt của nó nở nụ cười, đặt nó sang một bên, “Trước cứ ngồi yên ở đấy, đừng co quấy rối, tao còn phải tra thông tin cho mày.”

Thần kỳ là, kể đó Lục Miễn nói chuyện phiếm với học trò cách nuôi thỏ, lại lên mạng tra tư liệu, bận nửa ngày, con thỏ này quả thực ngoan ngoãn không chạy tới bàn phím nghịch, vẫn luôn im lặng ngồi xồm cạnh đó.

Lục Miễn thường liếc nhìn nó, thấy nó có lúc nhìn chăm chăm bàn phím, có lúc nhìn chăm chăm màn hình, cặp mắt vẽ như người. Tuy rằng thích động vật, nhưng cho tới nay anh chưa bao giờ nuôi, cho mèo thực ra thấy nhiều nên còn biết chút ít, còn thỏ lại chưa bao giờ nhìn thấy, không nghĩ tới con thỏ này chơi thật vui, tính tò mò của nó còn lớn hơn cả mèo.

Vốn cho rằng chừng đó cũng đủ để anh kinh ngạc, không ngờ còn có thứ làm anh ngạc nhiên hơn. Con thỏ nhỏ này quả là vua tò mò, lúc nào cũng nhắm mắt bám đuôi anh, nếu anh không để ý tới, phỏng chừng có khi một bước đạp trúng nó. Uống nước đi theo, ăn cơm đi theo, rửa chén đi theo, ngay cả lúc vào WC nó cũng tò mò đi cùng xem sao.

Có lúc nó ngồi chồm hổm ngay bên chân nhìn anh đi vệ sinh, nâng đầu nhìn thật lâu, nghe tiếng anh dội bồn cầu, lỗ tai giật giật, đột ngột hai chân trước nhảy dựng lên, nhào thẳng chuẩn xác vào lòng bồn cầu.

Lục Miễn không kịp kinh ngạc khả năng nhảy nhót kia đã thấy chân trước của nó nhào lên thân mình cũng ngã về phía trước, múa may chân, tư thế như thể sắp rơi vào, anh vội vàng vươn tay nhéo lấy hai tai đặt nó xuống đất.

“Lần sau không cho phép nhảy như thế!” Lục Miễn vươn tay chọc chọc nó, vẻ mặt nghiêm túc. Con thỏ nhỏ như vậy, lại nghịch như vậy, lỡ rơi vào, có thể bị nước cuốn trôi xuống cống thoát nước chết đuối.

Con thỏ buông hai tai nhìn anh, dường như nghe hiểu, ánh mắt sáng lên vài phần.

Lục Miễn hỏi trên diễn đàn, cả ban giáo viên đều biết anh nuôi một con thỏ trắng, đồng nghiệp uống trà rót nước đi ngang qua cũng phải hỏi một chút, nhất là các cô giáo viên, thích nhất mấy động vật nhỏ đáng yêu: nghe nói anh nuôi một con thỏ? Nuôi thế nào? Được không?

Lục Miễn đưa chocolate nhân rượu sang, mỉm cười: “Nuôi tốt chứ. Nó có thể ăn có thể ngủ, ngay cả lúc đi WC cũng tìm được góc cố định, rất sạch sẽ vệ sinh. Còn thích nhìn chăm chăm máy tính với bàn phím, cứ như hiểu được ấy.”

“Ui! Tôi cũng muốn nhìn, hôm nào chụp tấm ảnh cho tôi xem xem được không.”

“Được chứ!”

...

3. Chương 3

Mấy ngày gần đây Lục Miễn đều vui vẻ tươi tỉnh như đón nắng xuân, tính vốn vui vẻ, giờ càng tốt đẹp không thể tốt hơn nữa. Vì cái gì? Bởi vì bé thỏ trắng a! Bé thỏ trắng trung thành như một con chó Kim Mao ấy, vô cùng tri kỷ.

Buổi sáng đi làm đều có bé thỏ trắng ngồi xổm trước thảm cửa nhà nhìn anh đổi giày đi làm, buổi tối tan ca có bé thỏ trắng đứng ở cửa vào nghênh đón anh về nhà, chỉ cần anh ở, bé thỏ trắng ắt sẽ bám đuôi dính bên chân anh, khiêng nó lên vai, nó liền ngoan ngoãn nằm bò ra, đọc sách xem ti vi, nó cũng bám theo mở to hai mắt nhìn.

“Tiểu Bạch, thực ra mày là cún con đi?” Lục Miễn túm thỏ trắng đặt lên lòng bàn tay vuốt vuốt lông chọc chọc ngứa.

Hai cái lỗ tai của Tiểu Bạch khê giật giật, nghiêng đầu sang một bên không thèm để ý tới anh, tiếp tục ngó tivi.

Không bao lâu sau, bố mẹ Lục Miễn trở về, anh chọn ngày không có buổi dạy nào, dậy thật sớm dọn dẹp quét tước nhà cửa, mở tủ áo chọn bừa lấy một chiếc áo sơ mi trắng mặc lên người, không ngờ thấy áo sơ mi này rơi mất một chiếc cúc lúc nào cũng không biết. Vì vội vàng, anh đành phải cắt áo, đổi một chiếc áo khác.

Lấy ra lại thấy, trời đất, ống tay áo toàn nếp nhăn, mấy hôm trước chẳng phải mình đã phơi nắng vuốt thẳng rồi treo lên sao, sao lại nhăn nhỉ? Cho rằng mình giặt chưa sạch, Lục Miễn lại nhìn áo sơ mi nhiều lần, xác định nó sạch sẽ, không nghĩ nhiều nữa, mặc chẵn chu rồi lấy chìa khóa xe tới sân bay đón người.

Trước khi đi anh còn vuốt ve lông Tiểu Bạch: “Ngoan ngoan ở nhà nhé!”

Tiểu Bạch nhìn anh không chớp mắt, đột nhiên cúi đầu khê cắn lông bàn tay anh một miếng.

Cần cũng không đau, chỉ có chút ngứa, Lục Miễn nở nụ cười đặt nó xuống đất: “Người ta nói con thỏ nóng nẩy ắt cắn người, mà ngày nào cũng sung sướng ăn ngủ ngủ ăn trong nhà, có gì nóng?”

Nói xong anh mở cửa đi ra ngoài, lúc khóa cửa nhin không được bật cười: thật thần kinh, lải nhải với thỏ, nó có nghe được đâu.

Bố mẹ đã nhiều năm không về nước, lần này lại nguyên ý để anh đi đón, có thể nói họ đã chậm rãi tha thứ anh, Lục Miễn tới sân bay có chút khấn trương, vốn anh cho rằng lúc gặp lại hẳn sẽ xấu hổ, không ngờ mẹ nhìn thấy anh mắt lập tức đỏ, hết vuốt mặt lại sờ tay, tiếng nói cũng nức nở nghẹn ngào: “Gầy, gầy quá... Quanh năm không ai chăm lo... Là bố mẹ không tốt, là bố mẹ không tốt... Bố mẹ không nghĩ tới cảm thụ của con...”

Lục Hồng ở bên khẽ kéo tay bà: “Ai nha! Mẹ! Còn đứng ở sân bay đâu! Miễn Miễn cũng không phải trẻ con lên ba, có gì về nhà nói sau!”

Nghe mẹ lải nhải như vậy, Lục Miễn chợt thấy khúc mắc đã được cởi ra. Rồi nhà nhiều năm, cuối cùng cả nhà cũng hòa thuận đoàn viên, trở lại cảnh ấm áp ngày xưa.

Mở ra tivi, Lục Miễn ngồi trên sofa gọt táo, vẽ mặt chuyên chú: “Bố, mẹ, lần này hai người về bao lâu?”

Tờ báo trong tay khẽ run lên, ông đội kính khẽ liếc nhìn anh: “Xem tình huống.”

Lục Miễn khó hiểu giương mắt: “Xem tình huống gì ạ?”

Mẹ vươn tay vuốt ve tóc anh, thở dài nói: “Con không chịu xuất ngoại, bố mẹ không yên lòng để con một mình, lúc này a, để chị cùng anh rể con về trước. Mẹ với bố con không vội đi, chờ con tìm người yêu rồi nói sau.”

Lục Miễn ngừng gọt vỏ táo trong tay, khuôn mặt cứng ngắc nghiêm mặt cười.

Bố liên tục ngắnh anh, không được tự nhiên khẽ ho một tiếng: “Ngày mai có khóa dạy không? Bố với mẹ con thu xếp thay con một lần, không có khóa dạy thì đi ra ngoài gặp mặt người ta một cái.”

Lục Miễn sững sốt: “Cái gì ạ?”

Mẹ khẽ vỗ đầu anh một cái: “Xem mắt a! Thăng ngọc này!”

Lục Miễn im lặng cúi đầu, cắt quả táo đã gọt xong thành hai phần: “Bố mẹ đừng như vậy, chậm trễ con gái nhà người ta.”

Bà mẹ cầm lấy điều khiển tivi đổi kênh, vẽ mặt chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình: “Không phải con gái, là nam.”

Tay Lục Miễn trượt một cái, dao suýt nữa cửa thẳng vào đầu ngón tay, sững sốt nửa ngày mới nâng mi mắt lên: “Bố mẹ nói đùa con sao?”

Mẹ trợn trừng mắt nhìn anh: “Ai thêm đùa với con?”

Lục Miễn cười khẽ cắt táo thành từng miếng đặt lên đĩa: “Đột ngột quá, con chưa chuẩn bị tư tưởng. Hai người cũng chưa hỏi xem con thích dạng gì đã tìm, không sợ phí công.”

“Còn dạng gì nữa? Chẳng phải đều là đàn ông con trai thôi! Nếu con thích, để bố mẹ tìm thay con là được, chỉ cần không phải nữ là xong rồi. Con vẫn độc thân như vậy, về sau già rồi thì phải làm sao? Có bệnh tật cũng không ai chăm nom!”

Lục Miễn bất đắc dĩ nở nụ cười: “Mẹ! Mẹ suy nghĩ kiểu gì vậy! Bố thích phụ nữ, cũng không thấy dạng phụ nữ gì bố cũng thích đâu!”

Bố ngẩng đầu khỏi tờ báo, thổi râu trắng mắt: “Ai ai ai... Nói hươu nói vượn gì đấy! Đang nói mà, xả đến bố làm gì?”

“Con sai rồi sai rồi...” Lục Miễn cười nâng đĩa táo lên trước mặt ông.

Tiếng mẹ chợt cao lên quăng tám: “Ui? Con thỏ từ đâu chạy tới?!”

A? Lục Miễn sững sốt, theo tầm mắt của bà cúi đầu.

“Tiểu Bạch?!” Lục Miễn túm lấy hai cái lỗ tai lộ ra từ túi tiền nhấc lên, mặt mày khiếp sợ xách Tiểu Bạch trước mặt: “Ui? Mẹ, nó là con thỏ con nhặt được. Kỳ lạ, buổi sáng lúc ra ngoài con đã đặt nó ở cửa, sao lại bỏ chạy tới túi tiền thế này?”

Mẹ cười rộ lên, ôm lấy con thỏ, thuận tay vuốt ve cái đầu nhỏ của nó: “Ai u, nhặt được a? Thật sạch sẽ! Con thỏ này sao lại nhỏ như vậy chứ? Trước đây mẹ từng thấy người ta nuôi một con thỏ xám lớn, còn lớn hơn cả chó kia! Ai, lão già, ông xem xem con thỏ này, thật ngoan!”

Lục Miễn cũng không thấy điểm nào không hợp lý, đột nhiên cảm giác thật tự hào: “Đúng vậy! Nó ngoan lắm!” Cách nói này, cứ như thể khen con trai mình vậy.

Mẹ khẽ vuốt vuốt lỗ tai Tiểu Bạch, lại nhớ tới vấn đề chính: “Miễn Miễn, mai con có đi không?”

Lục Miễn rửa sạch tay, nhét một miếng táo vào miệng bà, cười nói: “Có lẽ thôi vậy, chuyện này, còn phải tính duyên phận, duyên không đến, không được tự nhiên.”

Mẹ lập tức nóng nảy, nhai táo miệng mồm không rõ mớ gì: “Cái thằng này! Không duyên phận vậy mà đến tìm cho tao một đứa đi a!”

“Nào có dễ tìm như vậy? Vòng luẩn quẩn này loạn lắm, có nhiều người chỉ vui đùa. Nếu ả theo mẹ nói, còn phải tìm người sao cho lúc con sinh bệnh có thể bưng trà rót nước cho con? Hiếm thấy như vậy, phải chậm rãi tìm, vội không được.”

Mẹ đặt Tiểu Bạch lên bàn trà: “Không được! Ngày mai phải đi! Không đi sao biết có hợp hay không?”

Lục Miễn nhin không được bật cười: “Mẹ! Con chịu thua mẹ rồi. Chưa thấy hai người đàn ông hẹn xem mắt bao giờ, mẹ này rút cuộc đi đâu tìm cho con đối tượng vậy a? Người quen hẳn ngại ngần đi?”

Mẹ vẻ mặt ngại ngần không được tự nhiên: “Con đừng quản chuyện này! Dù sao đáng tin!”

“Miễn Miễn!” Lục Hồng đứng ở cầu thang gọi anh, “Em đi đi! Em xem giờ bố mẹ vất vả lắm mới nghỉ thông, em liền thuận theo ý bố mẹ, đi xem có được không? Đỡ để họ không an lòng.”

“Đúng vậy!” Mẹ đập anh một cái, hốc mắt đỏ lên, “Con cố ý không thuận theo bố mẹ hay sao?”

“Ai... Không phải không phải!” Lục Miễn vội vuốt lưng cho bà thuận khí, “Mẹ con đi, con đi? Tuyệt đối không làm ngài giận, con nhất định đi!”

“Này còn được!” Mẹ nín khóc nở nụ cười, đưa tay vuốt ve Tiểu Bạch, “Lại cho mẹ miếng táo!”

“Ai!” Lục Miễn cười tủm tỉm nhét cho bà thêm một miếng, “Có điều mai con không đi được, ngày kia đi.”

“Ừ, được rồi. Ngày kia thì ngày kia, để tý nữa mẹ hẹn lại người ta.” Bà mẹ cảm thấy mỉa mai, chợt liếc nhìn Tiểu Bạch, kinh ngạc cất cao tiếng: “Ai? Con thỏ này sao lại thế này a!”

Thế này? Giương chân thôi! Hai chân trước bắt trước người, anh mắt quay tròn nhìn Lục Miễn.

Lục Miễn thiếu chút nữa cười phun: “Mẹ! Con thỏ này sớm thành tinh, ngày nào cũng vậy, mẹ nhìn nhiều sẽ quen.”

Bà mẹ sờ sờ gáy Tiểu Bạch, thích đến độ mắt cười thành đường cong: “Con thỏ này nhìn thật vui! Ai ai, sao lại chạy rồi?”

Tiểu Bạch đột nhiên buông hai chân trước xuống, nhanh nhẹn chạy tới bên mâm trái cây, cái mũi khịt khịt, lại đứng thẳng người, quay đầu nhìn Lục Miễn.

“Chắc!” Lúc này ngay cả bố cũng ngạc nhiên, báo cũng không xem tiếp, nhìn chăm chăm con thỏ.

“Bố mẹ thấy sao? Tiểu Bạch rất thông minh.” Lục Miễn mặt mày tự hào, lấy trái táo nhỏ để trong lòng bàn tay.

Tiểu Bạch lập tức nhảy lên tay anh, ôm lấy trái táo bắt đầu không thèm coi ai ra gì gặm cắn kêu vang.

“U! Con thỏ này thật dễ chơi!” Cả phòng đều bị Tiểu Bạch chọc cho cười vui vẻ.

...

4. Chương 4

Tối ngày xem mắt, buổi sớm Lục Miễn đã bị mẹ gọi điện oanh tạc thúc giục, thúc đến độ ruột cùng dạ dày của anh đều xoắn vào nhau, liên tục xin tha: “Mẹ! 2 giờ buổi chiều a! Lúc này mới sáng sớm 8 giờ, rốt cuộc là đi dạy học hay đi xem mắt đây ạ? Xin ngài đừng thúc giục con nữa, ăn bữa sáng còn bị sặc.”

Bà mẹ vừa nghe liền sốt ruột, vội căn dặn uống nước cẩn thận, lại nhắc nhở anh ăn mặc sạch sẽ đẹp trai một chút, cẩn thận dặn nửa ngày mới thôi.

Lục Miễn cúp điện thoại thở dài: “Mấy năm trước còn nói nếu con tìm bạn trai sẽ đánh gãy chân, giờ còn sốt ruột hơn cả con, sao lại cực đoan như vậy đâu.”

Tiểu Bạch cọ cọ ống tay áo của anh, lại ngẩng đầu lên ngó ngó.

“Ai? Tiểu Bạch!” Lục Miễn nắm nó lên trên tay nhìn nhìn, “Sao tao có cảm giác mày nghe hiểu lời tao chứ? Mày hẳn là con thỏ thông minh nhất thế giới nhỉ?”

Mắt to của Tiểu Bạch quay tròn, lại chui đầu vào tay anh cắn một miếng.

Lại nói, hai người đàn ông hẹn xem mắt phải làm thế nào? Phải xem có đúng vị của mình hay không. Lục Miễn cũng không để ý trong lòng, lại không nghĩ làm mất mặt bố mẹ, ngấm lại đi đổi quần áo.

Lúc thay quần áo, Lục Miễn lại phát hiện điều không bình thường, quần áo này lâu không mặc, ống quần còn có nếp uốn lên.

Anh có chút ư sạch, cho nên đó cũng là lý do căn bản anh không thích ra ngoài chơi đùa tình ái, đương nhiên, điều đó không phải trọng điểm, trọng điểm là mỗi bộ quần áo anh đều có thói quen giặt sạch, chính cho gọn gang ngắn nắp rồi cất vào tủ, không chút vết nhăn, bộ nào cũng thế.

Lục Miễn cởi quần ra kiểm tra lại, xem ra quả có chút bụi bặm bám trên ống quần, nhưng không bẩn lắm. Rốt cuộc quần này đã giặt sạch hay chưa giặt nhỉ?

Anh cảm thấy đau đầu xoa xoa thái dương, cảm lấy di động gọi cho bạn đồng nghiệp. “Nè, Lâm Tử, hôm tay tôi không có khóa dạy đúng không?”

“Ngu người luôn rồi? Khóa dạy của mình cũng không nhớ rõ? Chẳng phải ông nói hôm nay không có khóa dạy nên không đến nữa à?”

“À, tôi có nói thế thật. Nhưng mà, dạo này tôi thấy mình kém trí nhớ hay sao ấy, sợ nhớ nhầm.”

“Để tôi xem chừng hộ ông a...” Đầu bên kia của Lâm Tử truyền ra tiếng lật sạch xoàn xoạt, sau đó nói, “Không khóa yên tâm đi!”

Lục Miễn tựa vào sofa vỗ vỗ cái trán: “Ai... Vậy thì tốt rồi.”

Vừa ra tới cửa, Lục Miễn đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Tiểu Bạch một lúc, gãi gãi cằm nó, xác định một giây trước khi đóng cửa vẫn thấy Tiểu Bạch ngồi trên thảm nhìn anh, lúc này mới yên tâm ra ngoài.

Nơi xem mắt là một quán trà, không phải giờ ăn trưa, cũng không phải cuối tuần, quán vắng lặng trống trải, hai người đàn ông mặt đối mặt ngồi xuống, người ngoài còn cho rằng đàm chuyện làm ăn.

Nhắc tới đối tượng xem mắt, Lục Miễn thật sự không còn sức lực thăm rủa.

Cũng không phải đối tượng không có gì không tốt. Cậu ta rất lễ phép, dáng vẻ cũng được tính tình cũng tốt, có chút then thừng, vừa thấy là biết còn ngây ngô, quả thực không tìm ra được điểm nào không ổn. Nhìn người này đáng người nhỏ gây so với mình một vòng xương, Lục Miễn cảm thấy nhịn không được muốn cười vì dụng tâm của bố mẹ già nhà mình.

Có điều, nói thế nào nhỉ... Có điểm không hợp...

Hai người nói chuyện trong chốc lát anh mới hiểu không hợp ở điểm nào.

Anh không hiểu bố mẹ nghĩ gì, sao lại tìm cho anh một người có khí chất giống anh như vậy a? Rốt cuộc bố mẹ yêu con đến cỡ nào, đến việc tìm vợ cũng phải tìm người giống con trai mình như thế? Hay là bố mẹ cảm thấy con mình đã tự kỷ đến độ chỉ có thể kết hôn với chính mình?

“Phốc...” Tư duy trong đầu Lục Miễn càng chạy càng xa đến độ thái quá, không nhịn nổi phun một ngụm nước chanh ra bàn.

Cậu trai ngây ngô ngồi đối diện bị anh làm cho ngơ ngác cả người, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được lời mình vừa nói có gì đáng cười.

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Không ngờ lại bị sặc.” Lục Miễn vội lấy khăn giấy lau bàn, vội mỉm cười xin lỗi.

“Không sao...” Cậu trai nhìn anh cười có chút đỏ mặt, có lẽ xấu hổ, đột nhiên mắt sáng lên, “A?”

“A?” Lục Miễn cũng theo ánh mắt của cậu ta cúi đầu...

Lúc này không phải kinh ngạc, mà là kinh hách!

Người đàn ông già luôn bình tĩnh như Lục Miễn lúc này cũng bị con thỏ trắng dọa sốc!

“Tiểu Bạch!!! Sao mày lại ở túi tiền của tao?!!!” Lục Miễn túm lấy thỏ nhỏ đặt lên bàn, mặt mày nghiêm túc trừng mắt nhìn nó.

Cậu trai đối diện bị hình dáng nhỏ xinh của bé Tiểu Bạch chột trúng điểm mạnh, lập tức quên xấu hổ, ánh mắt nhìn chăm chăm thẳng tắp một cục lông xù trên bàn: “Nó là con thỏ mà anh nuôi?”

(*) mạnh: moe trong tiếng nhật, đáng yêu, mọi người cũng biết *cười*

Lục Miễn trợn mắt há mồm nửa ngày mới trì hoãn phát âm ra một âm tiết: “...A.”

Hai tai Tiểu Bạch giật giật, quay vòng 180 độ, ngồi chồm hổm trên bàn nhìn cậu trai đối diện, mắt quay tròn nhìn chăm chăm vài lần, lại quay vòng quay đầu, tiếp tục nhìn Lục Miễn, vẻ mặt thuần lương vô tội không chút sợ hãi.

“Con thỏ của anh thật đáng yêu!” Cậu trai thốt lên câu tán thưởng từ đáy lòng.

“...A.” Lục Miễn vỗ vỗ cái trán nhìn nó, cảm giác vô lực.

“Thực xin lỗi, thưa ngài, nơi này không thể mang vật nuôi vào.” Tiếng nói ngọt ngào của người bán hàng vang lên bên tai.

Lục Miễn di di thái dương, nhét Tiểu Bạch vào túi tiền, ngẩng đầu mỉm cười với người bán hàng: “Ngưng ngừng, tôi sẽ mang nó ra ngoài ngay.”

Người bán hàng sững sốt một chút, đỏ mặt cười cười rời đi.

Vì thế... Cuộc xem mắt lần này mang cái kết như vậy kết thúc. Tuy Lục Miễn không có cảm giác gì với đối phương, những vẫn rất có phong độ đưa đón cậu ta về nhà.

Trở về nhà trọ của mình, Lục Miễn cũng không cởi áo khoác, vừa cởi giày đã ngã xuống sofa, nhắm mắt lại cố gắng tự hỏi mình gần đây có phải mệt nhọc quá không mà lại mất trí nhớ nhiều lần như vậy. Anh thật sự nghĩ không ra lúc nào đac nhét Tiểu Bạch vào túi áo, một chút ấn tượng cũng không. Tuy rằng đã nhìn thấy lực bật nhảy của nó, nhưng để nó nhảy trực tiếp đến túi áo với độ cao như thế, khả năng hẳn không lớn đi?

Lục Miễn nghĩ say sưa, không chú ý tới Tiểu Bạch đã lộ cái đầu nhỏ khỏi túi tiền, từng chút một bò tới ngực anh, nằm úp sấp ở đó nhìn anh đâu.

“Ai... Hẳn là quá mệt mỏi...” Lục Miễn tự an ủi mình một chút, trực tiếp ngồi thẳng dậy từ sofa, tiếp đó thấy hoa mắt, Tiểu Bạch từ ngực anh ngã xuống, rơi thẳng xuống đất.

“Tiểu Bạch!” Lục Miễn bị dọa sốc, vội vàng ôm nó lên lòng bàn tay, sợ nó bị ngã thương, kiểm tra tỉ mỉ một lúc lâu. May dưới sofa có thảm, Tiểu Bạch nhìn qua tinh thần dồi dào, còn cắn một ngụm trên tay anh, hẳn không bị gì.

Lục Miễn lại ngã lưng xuống sofa, đặt Tiểu Bạch trên ngực mình, vỗ vỗ cái trán nhện không được thở dài: “Ai u, chịu không nổi mày. Bao giờ mới lớn lên đây, nhỏ như vậy nhẹ như vậy làm tao cũng quên mất, thật sợ ngày nào đó lại làm mày chết.”

...

5. Chương 5

Lục Miễn cảm thấy dạo gần đây thần kinh của mình có chút yếu ớt, không nhớ nổi quần áo nào đã giặt hay chưa. Lúc cởi quần áo, anh chưa bao giờ đem quần áo vừa mặc xong treo lên tủ, thế nhưng một vài quần áo có mấy chỗ tay áo nhăn, ống quần bẩn như thế là sao?

Ấy là còn chưa tính xong, có đôi khi cuối tuần bố mẹ đến chơi, anh vào phòng bếp lấy hoa quả, tìm nửa ngày cũng không thấy, anh nhớ rõ còn hai quả táo ba quả cam, mình ăn lúc nào anh cũng không nhớ? Không còn cách nào anh lại phải ra ngoài mua, xuống lầu thấy nhà hàng xóm đối diện vừa về, cho anh một phần bánh ngọt, nói là sinh nhật đồng nghiệp tặng, anh từ chối mãi cũng phải nhận.

Kết quả, ngày hôm sau bánh ngọt không cánh mà bay!

Không đúng a! Lục Miễn hận không thể đem đầu tháo xuống xoa bóp: tao không thích ăn đồ ngọt a, khi nào tao đã thần không biết quỷ không hay ăn luôn?

“Tiểu Bạch!” Lục Miễn đột nhiên quay đầu trừng nó, “Có phải bánh ngọt bị mày ăn?”

Tiểu Bạch hai chi trước thẳng tắp ngồi trên sofa nhìn anh, ánh mắt đặc biệt thuần khiết, vẻ mặt đặc biệt vô tội.

Lục Miễn ai u một tiếng ngã nhào xuống sofa: Tiểu Bạch có thể nhảy, nhảy đến bầu trời đi nữa cũng không thể lấy bánh ngọt ra khỏi giấy plastic để ăn đi? Còn nữa, con thỏ sẽ ăn bánh ngọt sao? Có thể sao? Không thể đi? Vấn đề này sao có thể đi hỏi người khác a...

Lục Miễn chợt nhớ có ông bạn thời sinh viên đại học là bác sĩ tâm lý học, anh bắt đầu suy xét xem có nên đi hay không, có thể nhân cách của mình bắt đầu phân liệt, tất cả các sự kiện quỷ dị trên đều do nhân cách thứ hai của anh quá phát? Nếu không như thế, chẳng lẽ là thần quái? Có quỷ?

F*ck! Lão nam nhân luôn nhả nhện nhện không được mắng câu thô tục.

Anh vốn là người kiên định theo chủ nghĩa duy vật, nếu bị tra tấn tinh thần đến độ nghĩ ra quỷ, đây chẳng phải là do tính thần vấn đề chứ còn gì?

Sáng hôm nay ngồi dậy, Lục Miễn phát hiện chân giò hun khói trong tủ lạnh thiếu mất một khúc, không thể trách anh quá cẩn thận, mà bởi vì chân giò hun khói này dùng để xào rau, loại rất quý rất đắt. Anh không muốn phát hiện cũng khó!

Lục Miễn nháy nháy mắt mấy cái, chui đầu vào tủ lạnh hít thở một hơi thật sâu thật lạnh: “Không nên không nên! Nếu cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng ngày nào đó mình là ai cũng quên mất. Phải đi xem bác sĩ tâm lý!”

Ăn xong bữa sáng, chuẩn bị tốt thức ăn nước uống cho Tiểu Bạch, anh mặc áo khoác đi đến trường, trước khi đến trường đều chuẩn bị kiểm tra tốt túi tiền một lần, xác định trống rỗng.

Trên đường anh thuận tiện gọi điện cho người bạn đại học kia. Đầu kia vừa nghe tinh thần của anh có vấn đề, giật mình không nhỏ, vội nói khi nào ông có thời giờ liền mau chóng đến đây, không cần xếp hàng, cho ông thông qua, khi nào muốn cứ đến cứ xem.

Lục Miễn nghĩ nghĩ: “Đi! Vậy sáng mai!”

Lúc dạy học, Lục Miễn cảm thấy mình bị mấy chuyện thần quái này nọ làm cho tinh thần không tập trung, thật vất vả nói cho xong những gì đang phải giảng, anh thở mạnh âm thầm lau mồ hôi, quay đầu viết những từ chốt trong bài giảng lên bảng đen.

Đang viết, trong phòng học chợt nổi lên những tiếng xì xào khe khẽ.

Lục Miễn nhíu mày, mấy học sinh của anh thường không lớn không nhỏ hay cười đùa, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ quấy rối trong lớp, anh vừa định quay đầu nhắc nhở học sinh một chút, chợt nghe thấy có mấy nữ sinh cúi đầu thét chói tai.

Đừng nghĩ đến chuyện gặp gián gì đó, tiếng thét này rõ ràng là phản kích. Lục Miễn thực nghĩ không ra đang học hành có gì đáng vui mừng, bắt đắc dĩ phải buông phần, cũng chỉ nửa giây, phòng học đã sôi trào, rì rầm lú lú không biết đang nói cái gì.

Lục Miễn xoay người, mặt mày nghiêm túc liếc mắt từ bên trái phòng học sang bên phải phòng học, thấy học sinh bên dưới vẻ mặt hưng phấn, nhất là nữ sinh, mặt mày sáng rọi, không khỏi nghiêm khắc vài phần, từ bên phải lại liếc sang trái: “Mọi người có chuyện vui gì sao? Cả đám cao hứng thành cái dạng này?”

Đám học sinh bên dưới vừa nghe câu hỏi, không thu liễm, ngược lại càng kích động, rầm rầm, làm ồn khiến anh đau đầu. Anh dạy học nhiều năm như vậy, đây là lần đầu thấy học sinh không nhìn giáo viên nào tàn thành cái dạng này, vốn đang buồn bực, kết quả nhìn một đám kích động mặt đỏ bừng lại thấy tức cười.

Cuối cùng anh mỉm cười chờ mọi người kích động xong mới đặt câu hỏi: “Có ai có thể nói cho thầy biết, mọi người đang hưng phấn vì cái gì?”

Học sinh ngồi ghế đầu cười hì hì chỉ chỉ anh: “Thầy Lục, thầy mang nó ra đi ạ. Chúng em nhất định sẽ giữ bí mật hộ thầy, tuyệt đối không truyền ra ngoài.”

Lục Miễn vẽ mặt mê mang. “Cái gì?”

“Bé Tiểu Bạch nhà Mỹ Mặn a!”

“...???”

“Thầy Lục, chúng em chỉ nhìn qua mỗi ảnh chụp rồi! Nếu đã mang tới, thầy hãy để chúng em xem thôi!”

“...!!!”

Lục Miễn cúi đầu, tròng mắt, thở sâu túm Tiểu Bạch ra đặt lên bục giảng, nhìn thẳng chằm chằm không chuyển mắt vào hai cái lỗ tai nhích tới nhích lui của nó nửa ngày không thể tỉnh táo lại.

Lúc đầu giờ Mỹ Mặn dạy học như đi vào cõi thần tiên, lúc Mỹ Mặn đi vào cõi thần tiên, bé thỏ trắng nhà Mỹ Mặn đứng ở bục giảng mắt nhìn xuống các sinh linh khắp nơi, hai cái lỗ tai dựng thẳng lên, đôi tới đôi lui, rất có khí phách bề nghệ thiên hạ. Phòng học cả đám nhất thời thét chói tai!

Vào ban đêm, diễn đàn sôi trào liên tục. Buổi sáng học sinh cầm di động chụp ảnh Tiểu Bạch dán lên diễn đàn, làm cho các fan nữ khác manh về mặt đều là lệ máu. Lục lượng quần chúng là không thể khinh thường, ảnh chụp của Tiểu Bạch làm cho bài post nổ bạo, các fan nữ chụp ảnh to rõ lại nét, lòng thầm đắc ý, rước một đám ghen tị hận mài dao huyết.

Diễn đàn ầm ĩ loạn xạ bát nháo, Lục Miễn hoàn toàn không biết, bởi vì anh còn đang nằm trên giường trầm tư, Tiểu Bạch nằm trên ngực, được anh vuốt ve lông sườn kêu hô hô.

Lục Miễn nhìn trần nhà thật lâu, hừm một tiếng, cau mày, hoài nghi trầm trọng rằng mình có phải hay không mắc phải chứng bệnh tâm thần phân liệt!

Trần trọc cả đêm không thể ngủ a! Thầy Lục lo lắng chết...

Vì vậy sáng sớm hôm sau, Lục Miễn mang mắt gấu trúc rời giường, đau đầu muốn vỡ óc. Ăn sáng xong anh vô cùng lo lắng ra khỏi cửa, kết quả vừa đi chưa được mười phút, chuẩn bị gọi cho bạn mới phát hiện, mình bị mất ngủ tra tấn tinh thần đến độ quên mang di động đi.

Quả nhiên trí nhớ không tốt a! Lục Miễn ai thán một tiếng, chạy nhanh quay đầu trở về cầm di động.

Lên lầu tìm chìa khóa mở cửa anh nhin không được thăm nghĩ may mắn: may mắn quên di động, mà không phải chìa khóa.

Nhưng mà, cửa vừa mở ra, thầy Lục —— kinh! ngốc!!

Anh nhìn thấy gì???

Ngồi chồm hổm trên sofa là một bé trai vô cùng xinh đẹp, mặc quần áo vô cùng quen mắt, tay cầm chiếc di động càng quen mắt hơn, tay phải đang cầm thức ăn đút vào miệng, nhìn nhìn giấy gói, hẳn là chocolate đồng nghiệp cho...

Thầy Lục sững sốt ba giây đột nhiên kịp phản ứng, nhanh chóng lui về phía sau hai bước ngẩng đầu nhìn biến số nhà.

Đúng vậy! Là nhà anh!

Nhất định là nhà anh a! Anh vừa dùng chính chìa khóa nhà mình mở cửa, sao có thể là nhà người khác a!!!

Bé trai vừa nghe tiếng động, liếm tay ngẩng đầu, đôi mắt màu trà không nháy mắt nhìn anh, vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cũng ngây ngẩn cả người.

Lục Miễn khiếp sợ nửa ngày không tỉnh lại, thật vất vả hoàn hồn, nuốt một ngụm nước bọt, nhất thời cảm thấy chuyện này có điểm kinh tởm, lại nhanh chóng liếc mắt ra cửa sổ.

Không đúng! Nhà anh ở tầng mười hai! Không thể trèo vào bằng cửa sổ!

Thầy Lục bị kinh hách về mặt cảnh giác đi vào nhà, liếc từ trên xuống dưới đánh giá khách không mời mà đến không biết dùng cách quỷ dị gì xuất hiện trong nhà mình: “Cậu vào bằng cách nào?!”

Bé trai chớp chớp mắt hoàn hồn, đưa ngón tay liếm liếm vị ngọt trên tay, lúc này mới lưu luyến không rời buông ra, chân quỳ gối trên ghế sofa cũng hạ xuống đất, vẻ mặt thoải mái cầm di động chạy chậm tới chỗ anh.

Lục Miễn vừa thấy, lửa giận hừng hực thiêu đốt!

Kẻ xâm nhập phi pháp nhà riêng bị người phát hiện chí ít cũng phải kinh hoảng một chút chứ? Cái vẻ mặt đương nhiên ấy là sao! Trọng điểm là, vì sao mặc áo của anh! Không chỉ mặc áo, còn mặc quần, ống quần còn như giẻ lau nhà cọ mặt đất!

Quản không được nhiều chuyện như vậy! Lục Miễn túm lấy cổ tay cậu ta, lạnh lùng nói: “Đi! Đưa người đến đồn công an!”

Bé trai vẻ mê mang một lúc, ánh mắt cong cong cười rộ lên: “Anh đã về rồi!”

Tiếng nói của bé trai trong suốt mang theo vài phần mềm mại, ngưỡng mặt vui sướng hiền lành, trong ánh mắt tất cả đều là ý cười chân thành.

Thầy Lục ‘già’ không hiểu sao lòng mềm nhũn, mang ánh mắt không rõ cảm xúc kỳ dị trừng mắt nhìn cậu ta.

Đứa bé này hình như không phải kẻ xấu a...

Lục Miễn vỗ vỗ trán của mình, bắt mình trấn định lại, tựa vào cửa di di mi tâm giữa trán thuận trấn an ý nghĩ hỗn loạn của mình, gương mặt nhìn chằm chằm kẻ mặt mày vui mừng trước mắt: “Rốt cuộc cậu là ai? Sao lại ở nhà của tôi?”

Bé trai cười tủm tỉm nhìn anh: “Em là Tiểu Bạch a, anh không biết em rồi?”

“Biết cái quỷ!” Lục Miễn phẫn nộ, đột nhiên sững sốt.

Tiểu Bạch? Hôm nay về nhà sao không thấy Tiểu Bạch đứng ở cửa nghênh đón anh về?

Lục Miễn nhất thời cảnh giác rung lên mạnh mẽ, nhanh chóng đẩy cậu ra, dạo một vòng phòng khách, không thấy cục lông xù đâu, lại lo lắng chạy vào phòng ngủ, vẫn không có, phòng bếp, buồng vệ sinh, tất cả đều tìm một lần, ngay cả dưới sofa cũng đi tìm. Tiểu Bạch sao không thấy chút bóng dáng đâu cả?!

Bé trai nhắm mắt theo sát đuôi anh, ngo cái đầu tò mò nhìn anh: “Anh đang tìm gì a?”

Lục Miễn quay đầu cảm tức nhìn cậu ta: “Sao tôi lại không thấy Tiểu Bạch đâu cả? Cậu đã để nó đi đâu rồi?!”

Bé trai vẽ mặt mê mang, cầm di động chọc chọc chớp mũi mình: “Em chính là Tiểu Bạch a!”

Lục Miễn mặt đều đen, gân xanh trên trán nảy ra: “Tôi nói con thỏ!”

“Là em a!”

“...?!”

Trầm mặc...

Bé trai thấy anh mãi không nói lời nào, lại cong ánh mắt cười rộ lên: “Anh không biết em rồi?”

Lục Miễn nháy mắt mấy cái, duỗi tay chống lên tường, nửa ngày mới thở ra hơi, trừng mắt nhìn cậu ta một lúc, đột nhiên cảm thấy cậu nhóc trước mặt có đôi mắt màu nhìn đặc biệt quen.

“...” Lục Miễn nhanh chóng quay đầu vào phòng ngủ nằm thẳng đơ trên giường, nhắm mắt xoa thái dương thì thào tự nói, “F*ck! Chẳng lẽ chưa tỉnh ngủ? Phát chứng điên thần kinh gì chứ hả?”

Bên người chợt trầm xuống, tiếp đó ngực lại trầm xuống.

“Anh ra sao rồi?”

Âm thanh mềm mại vang ở bên tai, Lục Miễn cả kinh lông tơ đều dựng thẳng, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười phóng đại trước mắt.

Lục Miễn sửng sốt một lúc, đột nhiên nhắm mắt lại: xong rồi xong rồi! Quý áp giường đều đến đây!

“Anh đến tốt cùng làm sao rồi?” Bé trai ghé trên ngực anh, chưa từ bỏ ý định hỏi thăm bắt đầu đi lật mí mắt anh lên.

Lục Miễn giật mình mở mắt ra đẩy bé trai xuống, nhìn thẳng tắp vào cậu ta: “Cậu thật là Tiểu Bạch?”

“Đương nhiên rồi! Chẳng phải anh đã đặt tên cho em sao?”

Lục Miễn gian nan nuốt nước miếng: “Cậu là con thỏ?”

“Ừm!” Tiểu Bạch gật gật đầu, cong cong ánh mắt cười rộ lên.

Lục Miễn vẽ mặt kinh tủng: “Cậu là yêu quái?”

Tiểu Bạch lại mê mang: “Cái gì là yêu quái?”

“Ách...” Lục Miễn nhìn cậu ngồi chồm hổm trên giường mặt mày vô tội, lại một lần nữa đánh giá quần áo trên người cậu ta, quần áo của anh rõ ràng lớn hơn vóc người cậu nên trùng rất nhiều, gió thổi tới phồng chùng có thể lật tung tà áo lên.

Thảo nào ống quần lại bần...

Mấy sự kiện quỷ quái liên tiếp gần đây đột ngột xuất hiện xuyên thành chuỗi trong đầu! Đột nhiên tất cả đều thông thấu!

Thầy Lục —— mắt, tròng, miệng, ngốc!

...

6. Chương 6

mua quần áo.

Lục Miễn ngốc một lúc lâu vẫn chưa thể hoàn toàn bình tĩnh, chỉ vào giường lấp bấp nói: “Tiểu... Tiểu Bạch... Cậu biến thành con thỏ... con thỏ cho tôi xem...”

“Ừm!” Tiểu Bạch cười tủm tỉm gật gật đầu, nhảy xuống giường cúi đầu bắt đầu cởi từng nút áo.

“Đừng dừng! Đừng cởi quần áo!” Lục Miễn khẩn trương ngăn cậu ta lại, “Trực, trực tiếp biến ra!”

“Ừm!” Tiểu Bạch lại gật đầu. Đột nhiên trên giường nổi lên từng cơn khói trắng.

Khói trắng... Ngựa ôi khói trắng cũng có...

(*) ni mã: ngựa ôi

~~Lục Miễn cảm thấy thế giới quan của mình hoàn toàn đảo điên, cố gắng trợn to mắt xem cho thật rõ ràng, kết quả cái gì cũng không thấy, khói trắng dần dần biến mất.

Lục Miễn sững sốt trong chốc lát, cúi đầu muốn nhìn dưới sàn, đột nhiên thấy hoa mắt, Tiểu Bạch đã nhào lên, mấy chân giường lên bay nhào đến chỗ anh.

Lục Miễn theo bản năng tiếp lấy, đặt Tiểu Bạch trên lòng bàn tay nhìn trước nhìn sau xem xem, lại sờ sờ, cảm thấy giống như nằm mơ.

Hai tai Tiểu Bạch thuận xuống sau đầu, híp mắt hưởng thụ, chờ bàn tay vuốt ve trên đầu rời đi, lại một lần nữa nhảy lên giường.

Khói trắng lại hiện ra.

Tiểu Bạch biến về hình người, toàn thân trần trụi, quỳ thẳng người trên hướng về phía Lục Miễn cười thật tươi: “Em không lừa anh đúng không?”

Lục Miễn thoáng nhìn, nhất thời cảm thấy đầu óc lại bị đâm một phát, đau chết, phản xạ có điều kiện nhắm mắt quay người về phía đầu giường: “Sao cậu không mặc quần áo?!”

Tiểu Bạch mặt vô tội: “Quần áo vừa nãy rơi xuống đất nha!”

Ai u má nó! Lục Miễn vỗ vỗ cái trán, cảm thấy đầu óc của mình rút gân: “Mau mặc vào!”

“Ừm!” Tiểu Bạch nhanh nhẹn nhảy xuống giường, chòng ghẹo một trận mà chưa xong.

Lục Miễn trợn mắt nhìn động tác ngốc nghếch của cậu, đột nhiên nhớ tới có chiếc áo sơ mi có khuy hồng, thử dài ngồi bên giường giúp cậu thắt lại khuy áo cho tốt: “Không biết làm à?”

“Vâng!” Tiểu Bạch cười hì hì gật đầu, “Trước kia chưa từng mặc.”

“Vậy trước kia cậu luôn là con thỏ? Không biến thành người?” Lục Miễn hỏi xong thăm mắng một tiếng, xem năng lực tiếp nhận mạnh mẽ của mình này.

“Có biến a, trước kia sống ở nông thôn, không ai thấy.”

Lục Miễn giúp cậu mặc tốt áo sơ mi lại cầm áo khoác giúp cậu mặc thêm: “Vậy cậu làm thế nào để tu luyện thành người?”

“Tu luyện?” Tiểu Bạch ngẩng đầu, “Cái gì là tu luyện?”

Gân xanh Lục Miễn lại nhảy lên: “Cả tu luyện cũng không biết? Vậy sao cậu có thể có bản lĩnh biến thành người?”

“Không biết nha, từ khi sinh ra đã vậy rồi.” Tiểu Bạch vẻ mặt vô tội.

Lục Miễn ghen, yêu quái là trời sinh? Sững sốt nửa ngày nói: “Vậy sao cậu ở một mình? Bố mẹ cậu đâu?”

Tiểu Bạch lắc đầu: “Không biết a!”

“Cậu!” Lục Miễn chỉ vào cậu ta, không biết nên nói cái gì, nghiêng răng nghiêng lợi. “Hỏi ba câu cái gì cũng không biết hả...”

Tiểu Bạch đột nhiên há mồm khê cắn ngón tay anh một cái rất nhẹ, ngẩng đầu cười sáng lạn với anh.

Lục Miễn thầm run rẩy tâm can, nhắm mắt lại, nhanh chóng rút tay về. Xong rồi xong rồi...

Lúc này di động đột nhiên vang lên, Tiểu Bạch nhảy lên giường cầm di động đưa cho anh.

Lục Miễn nhận di động, sờ sờ đầu cậu, sờ xong lại cảm thấy cả người không được tự nhiên. Đây... vốn không phải con thỏ a... sao có thể sờ loạn nữa...

Lục Miễn liếc mắt nhìn Tiểu Bạch một cái, thấy cậu đang cười tủm tỉm nhìn mình, khụ một tiếng nhận điện: “Đại Tường?... A, tôi đang chuẩn bị gọi ông đâu, tôi không đi... Đúng, gần đây tôi quá mệt mỏi, tinh thần không có vấn đề gì... Ừ, đúng... Đi, hôm nào chờ xem ông tôi rảnh thì chúng ta lại gặp.”

Cúp điện thoại, Tiểu Bạch cầm di động lẩn qua lộn lại ngó ngó: “Miễn Miễn, đây là cái gì? Anh dạy em dùng đi!”

Miễn Miễn, còn Miễn Miễn...

Lục Miễn thở dài: “Cậu bảo tôi cái gì?”

Tiểu Bạch ngẩng đầu: “Miễn Miễn a! Bố mẹ anh chẳng phải gọi anh như vậy sao? Không đúng sao?”

Cậu mới mấy tuổi a? Còn Miễn Miễn!

Lục Miễn phát phát tay: “Kêu đi kêu đi... Ai...”

Tiểu Bạch hưng phấn cầm di động lên giơ trước mắt anh, khoảng cách gần đến mức thiếu chút nữa hại anh chọi gà mắt: “Miễn Miễn! Đây là cái gì a!”

“Di động, dùng để gọi điện, hôm nào sẽ dạy cậu.” Lục Miễn lại nhìn cậu từ đầu đến chân đánh giá một lần, “Vừa khéo hôm nay rảnh rồi, vẫn nên đi mua quần áo cho cậu đi.”

Tiểu Bạch nghiêng đầu vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh: “Vì sao lại đi mua quần áo? Em không thể mặc đồ của anh à?”

“Đương nhiên có thể, nhưng đồ của tôi cỡ lớn a, cậu xem xem ống quần trùng thể này, ở nhà còn đỡ, ra ngoài đường thì đi làm sao?” Lục Miễn túm túm quần trên đùi cậu, “Ai đúng rồi, cậu có muốn ra ngoài không?”

“Đương nhiên muốn a!” Trả lời rõ ràng lưu loát.

“Muốn thì đi theo tôi ra ngoài mua.”

“Ừm! Tốt!” Tiểu Bạch hưng phấn, nhào lên ôm lấy cổ nhìn anh nói: “Khi nào chúng ta đi a.”

Xong rồi xong rồi...

Lục Miễn thở sâu, túm cái tay trên cổ xuống, nghiêm túc nhìn cậu ta: “Bây giờ.”

“Chúng ta đi thôi!” Tiểu Bạch lại cầm lấy tay anh, vẻ mặt khờ dại.

“...” Lục Miễn nhanh chóng quay đầu đi về phía phòng khách, nâng cái tay rảnh kia lên hung hăng nhéo nhéo mi tâm.

Tiểu Bạch vừa lên xe liền phấn khởi, sờ sờ đụng đụng bên trái, lại kiểm tra chọc chọc bên phải, dây an toàn cũng không biết mang, vẫn phải để Lục Miễn làm thay. Một đường nhìn đông nhìn tây, phát hiện tầm nhìn trở nên cao hơn, xem đồ vật cũng khác rất nhiều, híp mắt cười đến độ không thấy mắt.

“Miễn Miễn, em có thể học lái xe không a?” Tiểu Bạch sờ sờ tay lái, còn đặc biệt tò mò muốn học anh chuyển tay lái.

“Ai ai đừng lộn xộn, nguy hiểm. Cậu không thể lái.”

Tiểu Bạch ngoan ngoãn lấy tay ra: “Úc! Vì sao a?”

“Tôi hỏi cậu cậu có chứng minh lái xe, giấy căn cước, chứng minh nhân dân không?”

“Không có, đó là cái gì? Rất quan trọng sao?”

Lục Miễn quay đầu nhìn cậu ta một cái: “Cậu muốn làm người hay làm thổ?”

“Làm người!”

“Vì sao?”

“Làm người thì có thể giống như Miễn Miễn rồi!”

Lục Miễn cười rộ lên: “Làm người phải có giấy tờ chứng minh, nếu không sau này có rất nhiều việc không tiện.”

Tiểu Bạch vẻ mặt khấn trương trừng mắt nhìn anh: “A? Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Còn phải nghĩ biện pháp.” Lục Miễn vươn bàn tay ra sờ sờ đầu cậu, chợt liếc nhìn thấy cậu giống như lúc còn là thỏ vui sướng thoải mái nheo mắt lại, sợ đến mức tay run lên, nhanh chóng rút về.

Ai u trái tim của lão già...

Tới đại hình siêu thị, Tiểu Bạch càng thêm kích động, giống hệt như bà ngoại Lưu tới nhà quan lớn, vẻ mặt muốn khoa trương bao nhiêu liền khoa trương bấy nhiêu, thường thường còn rống cổ hòng “A!”, “Oa!”...

Lục Miễn thầm nghĩ đau đầu, nghĩ thầm may mắn vừa khéo lúc đó nhanh chóng tìm được quần áo thể dục cho cậu ta mặc, nếu không cứ theo bộ quần áo trông lên người như vừa nãy, càng gây sự chú ý.

“Miễn Miễn!” Tiểu Bạch đột nhiên vươn tay kéo anh, “Em thích cái kia!”

Lục Miễn theo hướng cánh tay, vừa thấy liền sửng sốt: “Playboy?”

“Vâng!”

“Hãng này hiện giờ ngoài đường đầy hàng giả, không tốt. Quần áo hãng cũng không hợp với cậu, để tôi tìm cái khác đi.”

Tiểu Bạch mặt mày vẻ rối rắm: “Nhưng em thật sự rất thích a!”

Lục Miễn nhin không được mỉm cười: “Cậu còn chưa vào xem, sao lập tức kêu thích?”

Tiểu Bạch trừng lớn con mắt nhìn dấu hiệu trên đầu: “Có con thỏ a!”

“Phốc...” Lục Miễn cúi đầu đặt tay lên tường dựa vào.

“Anh cười cái gì?”

“Không có gì...” Lục Miễn ghen cười túm lấy cậu, “Nghe lời, nó quả thật không hợp cậu. Nếu cậu thích thỏ, chỗ khác còn tốt hơn.”

Tiểu Bạch sáng ngời mắt: “Thật sao?”

Lục Miễn cười cười nhìn cậu: “Thật.”

“Đi mau đi mau.” Tiểu Bạch quả thực khẩn cấp, chạy nhanh đẩy anh đi về phía trước.

Tiểu Bạch dáng gầy, khuôn mặt xinh đẹp, mặc quần áo nào cũng đẹp mắt, các cô trong cửa hàng liên tục khen, gặp người khác có thể vì tính dối trá của nghề nghiệp còn phải khen, gặp phải Tiểu Bạch thật ra từng người so với từng người còn nhiệt tình hơn.

Tiểu Bạch cũng không biết mua quần áo như thế nào, Lục Miễn phải đưa cậu đến phòng thay quần áo để đổi, cậu liền ngoan ngoãn mang theo quần áo đi vào, chòng ghẹo nửa ngày mới mở cửa ra, lộ cái đầu ra cười: “Miễn Miễn, em đổi xong rồi!”

Lục Miễn cười rộ lên: “Được rồi thì đi ra xem nào.”

“Ừm!” Tiểu Bạch gật gật đầu, chạy ra ngoài.

Lục Miễn tập trung xem, nhất thời cả kinh hồn bay phách chạy. Người này ngay cả khóa kéo cũng không kéo lên! May mắn lúc ra khỏi nhà anh còn tìm một chiếc quần lót mới cho cậu ta mặc vào. Nếu trực tiếp không có gì ra trận, thật sự là... mất mạng già!

Lục Miễn nhìn quanh bằng vận tốc ánh sáng, may mắn xung quanh không ai chú ý, chạy nhanh bước đến đầu dây mô hôi dùng thân thể ngăn cản hộ, nhanh chóng đẩy mạnh cậu ta vào trong: “Khóa kéo kéo vào!”

“A?” Tiểu Bạch vẻ mặt mê mang cúi đầu nhìn, “Úc!”

Lục Miễn xoa xoa trán xoay người chống tay tựa vào cửa, yên lặng thở dài. Ra về... còn phải dạy thật nhiều thứ a...

Nhân viên bán hàng thấy nửa ngày chưa thấy ai đi ra, tò mò tới nhìn một cái, chỉ thấy Lục Miễn như môn thần đứng ở đằng kia, đằng sau cửa đóng im ỉm, phỏng chừng thử quần áo mãi chưa xong.

“Miễn Miễn, kéo xong rồi!” Tiểu Bạch nhanh chóng chạy đến trước mặt anh, “Xem có đẹp không?”

Lục Miễn cười giúp cậu cởi các nút áo sai rồi lại thắt lại cho đúng: “Đẹp thì có đẹp, nhưng mà tay quá ngắn.”

Tiểu Bạch không chút ngưng ngừng, mặt mày cong cong: “Em sẽ học!”

“Ừ, chậm rãi học.” Lục Miễn cười cười, đẩy cậu đến trước gương.

Quần áo của Tiểu Bạch rất đơn giản, áo sơ mi nhân tản cùng quần bò màu nhạt, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, tuổi trẻ tinh thần phấn chấn.

Nhân viên cửa hàng đứng ở bên vừa thấy, hai mắt lập tức bay lên bong bóng hồng: Oa! Bộ quần áo này thật thích hợp cậu đẹp trai! Mặc rất đẹp mắt!”

Tiểu Bạch nhìn Lục Miễn trong gương cười: “Miễn Miễn, em thích nó!”

“Ừ.” Lục Miễn vỗ vỗ vai cậu, “Giờ trời trở rét, còn phải mua thêm áo khoác.”

Nhân viên cửa hàng đã sớm chuẩn bị, vô cùng thông minh lấy mấy chiếc áo khoác đã sớm chọn ở bên: “Ngài thử nhìn xem mấy áo này thế nào? Rất hợp với quần áo trên người em trai anh đấy nhé!”

Tiểu Bạch đang soi gương, nghe thế quay đầu cười tủm tỉm nói: “Em không phải em trai, là bé thỏ trắng nhà Miễn Miễn!”

Nhân viên bán hàng sững sốt, vẻ mặt mờ mịt.

Lục Miễn thiếu chút nữa đầu đâm vào cửa kính, thầm hít một hơi, vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười với nhân viên bán hàng: “Em trai của tôi từ nhỏ đã có biệt danh thỏ trắng nhỏ.”

Nhân viên cửa hàng bừng tỉnh hiểu ra, hé miệng cười cười: “Cậu đẹp trai làn da rất trắng, thảo nào kêu thỏ trắng nhỏ.”

Tiểu Bạch còn muốn sửa đúng cậu chẳng phải em trai nào, đã bị Lục Miễn túm lấy kéo đi, lại tùy tay cầm chiếc áo khoác nhét vào lòng cậu: “Đi thử thử.”

Nhân viên cửa hàng cười rộ lên: “Áo khoác có thể không cần đi vào phòng thay đồ rồi!”

Lục Miễn kéo kéo khoe miệng, xoay người bình tĩnh nở nụ cười: “Ừ, đúng, thiếu chút nữa quên. Tiểu Bạch, mau mặc vào nhìn thử.”

Tiểu Bạch lập tức bị rời đi sự chú ý: “Úc!”

...

7. Chương 7

Quần áo mua xong, Lục Miễn gọi nhân viên cửa hàng đến cắt nhãn hiệu trên đồ dùng, để Tiểu Bạch trực tiếp mặc trên người, kế đó dẫn cậu tiếp tục đi mua hai chiếc áo sơ mi có in hoạt họa hình con thỏ hoạt hình trên ống tay.

Tiểu Bạch hoàn toàn cảm thấy mỹ mãn, vui vẻ ôm gói áo sơ mi không chịu buông tay, cho đến khi lên xem lưu luyến không rời đặt gói to ấy lên ghế ngồi đằng sau.

Lục Miễn chống tay trên tay lái nhìn cậu, trong mắt đọng đầy ý cười: “Đói bụng không?”

“Đói bụng!” Tiểu Bạch vỗ vỗ bụng cười với anh.

Lục Miễn nghiêng người kéo dây an toàn cho cậu: “Ngồi yên, đưa cậu đi ăn cơm.”

Tiểu Bạch ồm ồm lấy cổ anh, cắn nhẹ cằm anh một hơi, mỉm cười nói lớn: “Được a!”

Tay Lục Miễn run lên, tim đập sai nửa nhịp, nhắm chặt mắt lại ngồi thẳng người, trầm mặc một lúc lâu mới mở mắt ra.

Tiểu Bạch vẻ mặt khó hiểu nhìn anh: “Miễn Miễn, anh làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lục Miễn cười cười với cậu, “Cậu phải nhớ kỹ, về sau không thể nói với người khác mình là thỏ.”

“Vì sao? Em vốn là con thỏ a!” Tiểu Bạch hoang mang.

Lục Miễn bật động cơ, liếc nhìn cậu một cái: “Người ta sẽ không tin cậu, sẽ cho rằng cậu bị bệnh thần kinh, tóm cậu đưa đến bệnh viện. Không ăn không uống, không ai chăm lo cậu. Nói không chừng sẽ có người bắt nạt cậu, đánh mắng cậu.”

Tiểu Bạch rụt cổ: “Thật sao!”

Lục Miễn cười cười: “Đương nhiên là thật, cho dù cậu có biến ra cho họ xem, họ tin, cũng sẽ đưa cậu đến viện nghiên cứu, lấy dao mổ bụng cậu ra để nghiên cứu.”

Tiểu Bạch lại rụt cổ: “Về sau em sẽ không nói.”

“Ừ.” Lục Miễn vô cùng vừa lòng bài giáo dục của mình, nhìn đường phía trước mỉm cười.

Tiểu Bạch lắc lắc đầu bĩu môi: “Em mới không biến cho người khác xem đâu.”

“Vì sao?”

“Người khác không phải Miễn Miễn.”

Lục Miễn nhin không được cười càng thêm sâu, đột nhiên cảm thấy xưng hô “Miễn Miễn” này thật dễ nghe.

Xuống xe, Tiểu Bạch vội vội vàng vàng muốn lấy gói áo sơ mi ra.

Lục Miễn bắt đắ dĩ đoạt lại nhét vào xe. “Yên tâm, sẽ không mất đâu. Đợi lát nữa lại ôm, ôm đến mai anh cũng không có ý kiến. Giờ đi ăn cơm không cần mang vào.”

“Ừm!” Tiểu Bạch ngoan ngoãn gật đầu, cười tủm tỉm bắt lấy tay anh.

Lục Miễn sững sốt, cười cười với cậu, đóng cửa xe kéo tay cậu: “Đi thôi!”

Hai người đi chưa được vài bước, Lục Miễn đã thấy tay bị kéo lại, quay đầu chợt thấy, Tiểu Bạch đứng trước cửa hàng bánh ngọt không chịu đi, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm bánh ngọt trong cửa kính, mặt cũng sắp dán lên kính thủy tinh.

“Ai ai... Nước miếng chảy ra...” Lục Miễn lùi vài bước tới gần nói.

Tiểu Bạch nhanh chóng lau miệng, tròng mắt cũng không động đậy.

“Lừa gạt cậu, đúng là dễ tin.” Lục Miễn nhin không được bật cười, “Thích ăn?”

“Vâng!” Tiểu Bạch cong miệng, “Lần trước anh mang về cũng ăn rất ngon!”

Lục Miễn búng ót cậu một cái: “Quả là cậu ăn vụng.”

Tiểu Bạch ngẩng đầu cười vô tội với anh.

“Vào thôi.” Lục Miễn nói xong dẫn cậu vào cửa hàng bánh ngọt, để cậu chọn một cái.

Khi đi ra, Tiểu Bạch lại trở lại trạng thái hưng phấn như lúc mua xong quần áo, hai tay ôm chặt thật chặt bánh ngọt vào ngực, như sợ ai cướp đoạt mất bảo bối.

Lúc ăn cơm, Lục Miễn đề cái tay muốn mở hộp bánh lại: “Tham ăn chết, đợi lát về nhà hãy ăn.”

“Vì sao ạ?” Tiểu Bạch vẻ luyến tiếc nhìn chằm chằm không rời cái bánh ngọt.

Lục Miễn chỉ chỉ thức ăn trên bàn: “Mấy thứ này không thể lãng phí, cậu ăn bánh ngọt, thức ăn sẽ không hết. Bánh ngọt đợi mang về từ từ ăn cũng được.”

Tiểu Bạch vẻ mặt rối rắm tiếc nuối gật gật đầu: “Ừm!”

Lục Miễn thấy cậu như vậy lại muốn cười: “Muốn ăn như thế?”

Tiểu Bạch nuốt nuốt nước miếng, lại liếm liếm môi, vô cùng thật lòng gật đầu: “Thật sự rất ngon miệng a!”

Lục Miễn nhìn đôi môi sáng bóng được cậu liếm qua, ngốc sững sốt một lúc lâu, cuối cùng vô cùng bó tay đỡ trán chuyển tầm mắt sang chỗ khác, âm thầm phỉ nhổ mình.

Tiểu Bạch thật cẩn thận nhìn ngắm anh, cầm đũa gấp thức ăn vào bát của anh: “Anh đừng tức giận a! Đợi về em sẽ ăn.”

Lục Miễn sững sốt, bỏ tay xuống: “Anh không giận.”

Tiểu Bạch lập tức nở nụ cười: “Thật ạ?”

Lục Miễn nhìn thức ăn trong bát lại sững sờ, nhin không được cười rộ lên: “Cậu còn biết gấp thức ăn cho người khác?”

“Đương nhiên!” Tiểu Bạch tự hào cười.

Lục Miễn nghĩ nghĩ vẫn mở hộp bánh ngọt ra, cắt một miếng nhỏ đưa cho cậu: “Thích thì ăn chút cho đỡ thèm, có điều chỉ nhỏ như thế thôi.”

Tiểu Bạch lập tức rạng rỡ vui sướng, trực tiếp gấp lấy đưa lên miệng, vốn chỉ là miếng nhỏ như vậy, lại ăn đến mức mồm miệng ngồm ngoàm, lời nói không rõ nghĩa: “Ăn ngon thật! Vừa ngọt vừa thơm!”

Lục Miễn mặt mày ý cười nhìn cậu, ánh mắt rơi xuống khóe miệng còn sót bơ kia, nâng mắt nhìn xuống bàn thở một hơi, lại một lần nữa khinh thường chính mình, lấy giấy ăn cũng không ngần ngại đưa đến trước mặt cậu: “Lau miệng.”

“Ừm!” Tiểu Bạch cười tùm tùm đón lấy.

Trên đường về, Lục Miễn lại giáo dục thêm một bài, nói ở bên ngoài phải chú ý cái gì, hành vi cử chỉ phải chú ý cái gì, cái này cái kia rồi lại này, nói tóm lại muốn làm một người bình thường, phải làm như thế nào, đều phải nhớ kỹ.

Lục Miễn phỏng chừng mắc bệnh nghề nghiệp, nói nhiều như vậy cũng thấy mình có chút tàn nhẫn, sợ dạy nhiều quá áp bức Tiểu Bạch, không nghĩ tới cả một đường cần nhẫn, Tiểu Bạch vẫn tươi cười vui vẻ, không ngừng gật đầu.

Xuống xe, Lục Miễn ý còn chưa hết kết thúc bài dạy, nhìn cậu một cái: “Cậu cũng nghe thật lòng thật! Có nghe rõ hết không?”

“Đương nhiên!” Tiểu Bạch tự tin nói, “Em thích nghe Miễn Miễn nói chuyện! Tiếng Lục Miễn rất êm tai!”

Lục Miễn dở khóc dở cười: “Ai bảo cậu nghe tiếng? Nội dung anh nói đâu?”

“Có nghe mà! Nhớ kỹ rồi!”

“Vậy thì tốt rồi.”

Tiểu Bạch cười với anh: “Yên tâm! Em rất thông minh!”

Lục Miễn cười rộ lên, lấy chìa khóa mở cửa: “Chỉ mong thế.”

Tiểu Bạch chưa từ bỏ ý định, lại cường điệu thêm: “Thật sự! Em thật sự thật sự thông minh!”

“Được rồi! Anh tin cậu!”

“Hi hi...”

Tiểu Bạch đuổi theo anh vọt vào phòng, nhanh chóng chạy đến bên bếp lấy bánh ngọt ra, lại chạy đến phòng ngủ lấy áo sơ mi ra cất vào tủ, sau đó lại lách cách lách cách chạy vào phòng bếp, không đi ra ngay, miệng phồng lên phúng phính, trong tay còn một miếng bánh ngọt đưa đến bên miệng Lục Miễn, cười tùm tùm nói: “Miễn Miễn cũng ăn đi a!”

Lục Miễn trong nháy mắt bị cậu mạnh mẽ nắm, hận không thể vò cậu thành nắm nhét vào ngực, hít thở sâu cười cười: “Anh không thích ăn ngọt, cậu ăn đi.”

Tiểu Bạch khó hiểu: “Không thể nào? Đồ ăn ngon như vậy anh lại không thích ăn?” Nói xong không khách sáo chút nào nhét luôn miếng bánh kia vào miệng mình, nhai a nhai.

Lục Miễn búng ót cậu: “Tham ăn!”

Tiểu Bạch ăn xong lại từng ngón tay một đưa vào miệng mút mút, vẻ mặt hưởng thụ nheo cả mắt lại, sung sướng vô cùng.

Cổ họng Lục Miễn khô đắng lại, nhanh chóng quay đầu vào phòng ngủ ngã xuống giường, tự mình hại mình hung hăng chà xát mặt thật mạnh, vô cùng giận giữ chán ghét nhìn chằm chằm đèn treo trên nóc phòng.

“Miễn Miễn, làm sao vậy?” Tiểu Bạch cũng theo vào, ngồi bên giường khó hiểu nhìn anh.

Lục Miễn hoàn hồn, cười cười: “Không sao, nghỉ ngơi một chút.”

“Mệt rồi sao?” Tiểu Bạch không chút do dự bỏ nhào lên người anh, cười tủm tỉm, “Em chẳng mệt chút nào! Hôm nay em rất vui vẻ!”

Ai u! Tổ tông tôi ơi!

Não Lục Miễn lại bắt đầu nhức nhối, nâng cánh tay ngăn trở mắt mình: “Sau này đừng đưa tay vào miệng.”

“Vì sao a?” Tiểu Bạch tò mò lấy cánh tay anh ra.

Lục Miễn túm cái tay đó ra, nhìn cậu mặt mày nghiêm túc nói: “Không vệ sinh, không sạch sẽ.”

“Không có mà! Trước khi ăn em luôn rửa tay! Hơn nữa nó rất ngọt!”

Nói cũng không thông! Lục Miễn càng thêm đau đầu: “Ai... Tùy cậu đi...”

Tiểu Bạch thấy anh lại che mắt, lại tò mò túm tay anh ra.

Lục Miễn đành thả tay xuống, từ từ nhắm hai mắt gõ gõ bên giường: “Biến thành thỏ, biến thành thỏ.”

“A? Em không muốn biến...” Tiểu Bạch không vui nói.

“Vì sao?” Lục Miễn tròn mắt nhìn cậu.

“Em không muốn làm thỏ! Em muốn làm người!”

“Ai...” Lục Miễn nhắm mắt, tiếng nói có phần khàn khàn, “Cậu... đi xuống...”

“Vì sao a? Ngày nào em cũng thế mà.”

“Người nặng hơn thỏ a...”

“Úc!” Tiểu Bạch sáng khoái kêu lên, soàn soạt lăn từ trên người anh xuống nằm úp sấp ở bên, lại duỗi cánh tay ôm cổ anh, cười tủm tỉm nhìn anh.

“...” Lục Miễn xoa xoa mi tâm giữa trán, thở dài, “Đứng lên, đưa cậu xuống siêu thị ở dưới nhà mua chút đồ dùng vệ sinh.”

“Tốt a!” Tiểu Bạch nhanh chóng nhảy xuống đất.

Cơm chiều ăn trong nhà, Lục Miễn làm hai phần ăn cho hai người, cảm thán ngàn vạn, thật không hiểu Tiểu Bạch là yêu quái nhảy ra từ chỗ nào, lại có thể an cư lạc nghiệp trong nhà anh, đã thế cả hai còn cảm thấy tự nhiên tự không. Thật không thể tưởng tượng...

Tiểu Bạch trước đây hai năm úp sấp trên vai anh nhìn anh nấu cơm, giờ biến thành người, vô cùng chịu khó, lúc thì rửa rau lúc lại cắt thức ăn, tuy rằng có chút ngốc, nhưng lại thật lòng vô cùng. Lục Miễn sợ cậu cắt vào tay, thường thường liếc nhìn vài lần, càng nhìn càng cảm thán. Vì sao tên trước mắt này lại khác biệt lớn so với yêu quái trên tiểu thuyết như vậy nhỉ?

Thỉnh thoảng Lục Miễn vẫn có cảm giác như nằm trong mộng, ngừng tay đang nấu ăn nhìn cậu một cái: “Tiểu Bạch, cậu chính là yêu quái thật sao?”

“A?” Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt mê mang, “Em không biết mà.”

Ai, đổi cách nói khác vậy... Lục Miễn đảo thìa trong tay vài lần: “Cậu do con thỏ biến ra thật?”

“Đúng vậy! Chẳng phải em đã biến cho anh xem rồi đó thôi?” Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn anh với ánh mắt “sao anh lại ngốc như vậy”.

Ai...

Cơm nước xong Tiểu Bạch xung phong đi rửa bát đĩa, làm cho Lục Miễn không hiểu ra làm sao: “Sao cậu lại trở nên chịu khó vậy?”

Tiểu Bạch còn biết sợ bát đĩa rơi vỡ, tẩy thật chậm thật cẩn thận, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Miễn Miễn biết làm, em cũng muốn làm!”

Lục Miễn nở nụ cười: “Anh còn có thể dạy học học sinh nữa kia.”

Tiểu Bạch không hiểu: “Tại sao phải dạy học cho học sinh a? Miễn Miễn dạy học cho họ, cả ngày chẳng thấy người đâu, em còn phải trộm đi theo mới xong.” Nói xong nhớ đến tình cảnh mình bị phát hiện trên bục giảng, hì hì cười vui vẻ.

Lục Miễn tựa bên tường nhìn cậu rửa chén cười ngây ngô, nhin không được vươn tay捏捏 mặt cậu: “Đi dạy học để kiếm tiền, có tiền mới có cơm ăn.” Ai... xúc cảm thật tốt!

“Úc!” Tiểu Bạch gật gật đầu, nở nụ cười với anh, “Vậy em đây cũng muốn kiếm tiền!”

Lục Miễn sững sốt hồi lâu, mỉm cười: “Cậu thật nôn nóng nhỉ? Vừa mới làm người được ngày đầu, đã nghĩ lắm việc để làm rồi. Cứ từ từ rồi sẽ đến.”

“Ừm!” Tiểu Bạch gật gật đầu.

...

8. Chương 8

Tiểu Bạch rửa bát đĩa thật sạch sẽ, rồi kích động chạy đến phòng khách mở tivi, cầm điều khiển bấm bấm thật lâu cũng chưa thể mở tivi.

Lục Miễn đi tới, nhìn cậu mặt mày khó hiểu chòng ghẹo điều khiển mãi, tầm mắt chuyển liên tục từ điều khiển đến tivi, nhin không được bật cười.

“A? Miễn Miễn, em thấy rõ ràng anh đã dùng cái này để mở mà, sao em lại không mở được?” Tiểu Bạch chuyên chú nhìn điều khiển, hỏi han cũng không ngẩng đầu lên.

Lục Miễn đến trước tivi, nhấn nút: “Ồ đây có nút bật, phải nhấn nút đó trước.”

Tiểu Bạch chạy tới nhìn, lập tức hiểu: “Úc! Thảo nào!” Sau đó lại chạy tới sofa nhấn nút điều khiển, thấy màn hình tivi sáng lên, vui vẻ cười hì hì.

Lục Miễn đi rót hai cốc nước, chỉ thấy cậu khoanh chân ngồi trên sofa, mắt không chớp nhìn chằm chằm tivi, khuôn mặt nhỏ nhắn thật lòng xem xét như lúc ngồi rửa chén vừa nãy, anh đặt cốc lên bàn trà, ngồi xuống cạnh cậu: “Uống nước.”

“Ừm!” Tiểu Bạch quay đầu cười cười với anh, dịch dịch mông lại gần anh.

Lục Miễn một tay khoác hồ lên thành sofa, tầm mắt không nhin được liếc sang chỗ cậu, cảm thấy dù Tiểu Bạch là người hay thỏ, đều rất đáng yêu, điểm khác biệt là, bây giờ náo loạn hơn trước rất nhiều, và, anh rất thích cảm giác này.

Tiểu Bạch chuyển màn hình đến kênh cậu thường xem, vui vẻ hứng khởi buông điều khiển xuống, lại uống ngụm nước, quay đầu cười với anh liên tục.

Lục Miễn nhin không được cười rộ theo: “Sao cậu vui vẻ như vậy?”

Tiểu Bạch nhào tới ôm cổ anh cọ cọ: “Vui vẻ mà!”

Hồ hấp Lục Miễn thoáng khó khăn, đưa tay lên đầu cậu xoa xoa, thấp giọng nói: “Đi tắm.”

Tiểu Bạch nâng mặt lên cười tủm tỉm với anh: “Anh cứ đi trước đi.”

Lục Miễn cũng không khách sáo chút nào, vô cùng nhanh nhẹn chạy vào phòng vệ sinh, cứ như chạy trời chết vậy.

Đến lúc đi vào cởi quần áo mở vòi nước ấm, anh mới nhớ ra trước kia Tiểu Bạch đã tiến hành quan sát anh vô số lần, ăn uống ngủ nghỉ tắm rửa đều không buông tha, đột nhiên thấy đau đầu. Đặt tay lên tường chống đỡ lúc lâu, dờ khóc dờ cười.

Bên này còn chưa cảm thán xong, bên kia Tiểu Bạch đã tự mở cửa chạy vào: “Miễn Miễn, em cũng muốn tắm.”

Lục Miễn càng thêm đau trứng, không quay đầu phất phất tay với cậu: “Ai... Vừa rồi nói cậu đi tắm thì không chịu đi, đi ra ngoài đợi lát nữa đến lượt cậu, anh tắm nhanh thôi.”

“Ừm!” Tiểu Bạch ngoan ngoãn đáp, đóng cửa lại chạy vào phòng khách tiếp tục xem tivi.

Lục Miễn tắm xong đi ra, trước kia vốn quen trực tiếp dùng khăn bọc thân dưới, giờ lại mặc áo ngủ, cảm thấy lằng nhằng vô cùng, vô cùng vô cùng khinh thường chính mình.

Tiểu Bạch nghe tiếng ném điều khiển nhanh chóng chạy tới, khuôn mặt nét cười rạng rỡ nhào tới ôm cổ xoay quanh anh: “Miễn Miễn thật thơm!”

Tay Lục Miễn cầm khăn mặt khê run lên, thiếu chút nữa quăng luôn khăn ra ngoài, cười khổ bỏ cái tay trên cổ xuống: “Tổ tông, biết dùng vòi sen không?”

“Có!” Tiểu Bạch gật đầu thật mạnh, chết cũng không buông tay, vẻ mặt tự đắc cực kỳ, “Em có thấy anh dùng rồi!”

Lục Miễn vỗ vỗ tay cậu: “Ngoan, đi tắm đi.”

“Vâng!” Tiểu Bạch chịu buông “móng vuốt”, hứng khởi vô cùng chạy vào phòng tắm.

Lục Miễn lo lắng cậu không biết điều chỉnh nước nóng lạnh, lại đi vào dạy tận tay mới yên tâm nổi.

Khi Tiểu Bạch tắm rửa xong đi ra thì Lục Miễn đang soạn bài, không ngẩng đầu nói: “Cậu đi xem tivi một lát đi.”

“Vâng!”

Tiểu Bạch ngồi phòng khách một lúc, cảm thấy không có Miễn Miễn ở bên, xem tivi không vui, liền đóng tivi, kéo lết đôi dép lê vào phòng ngủ, cầm di động nằm trên giường nghịch mãi.

Lục Miễn xong xuôi mọi việc mới quay đầu nhìn cậu, thấy cậu vội vàng mặc áo sơmi mới, nhin không được mỉm cười: “Sao không xem tivi vậy?”

“Em không muốn xem nữa, Miễn Miễn, dạy xem dùng di động được không?” Tiểu Bạch nói xong ngồi dậy ngồi chồm hổm trên giường híp mắt cười nhìn anh, lắc lư di động trong tay.

“Được chứ.” Lục Miễn đóng máy tính đi tới giường ngồi xuống.

Tiểu Bạch lập tức đưa di động cho anh, vô cùng vui vẻ nhích lại gần ôm lấy cổ anh.

Lục Miễn nhắm mắt lại, giọng khàn khàn: “Đừng kéo cổ, như thế anh không dạy cậu được, cả hai đều không nhìn được di động.”

Tiểu Bạch “ác” một tiếng, rút “móng vuốt” ra, lại nhanh chóng bám dính lấy lưng anh.

Lục Miễn cười khổ, cúi đầu thoáng nhìn, thấy Tiểu Bạch mong chờ nhìn mình, ánh mắt trong sáng, chợt thấy hồ hấp nặng nề, đưa tay đặt lên đầu cậu xoa xoa: “Ngoan, đừng ôm.”

Tiểu Bạch khó hiểu, ánh mắt cũng không tự chủ được dần dần ảm đạm: “Vâng...”

Ngực Lục Miễn như bị nhéo một cái, túm lấy tay muốn rời đi kia: “Ôm đi...” Ai...

Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng rực lên, lập tức vui vẻ ra mặt, vội vàng gắt gao ôm lấy anh, cứ như sợ anh chạy mất vậy.

Lục Miễn bắt mình dời đường nhìn từ trên mặt cậu đi, di động nằm trong tay, một lúc lâu vẫn chưa mở miệng.

Ai u tổ tông, hôm nay mới là ngày đầu tiên, ngày sau phải sống thế nào a?

“Miễn Miễn, anh dạy em đi chứ!” Tiểu Bạch thúc giục.

Lục Miễn cúi đầu: “Tiểu Bạch...”

“Vâng?” Tiểu Bạch ngẩng mặt lên nhìn anh.

“Buổi tối cậu vẫn nên biến thành thỏ đi ngủ có được hay không?”

“Vì sao a?”

“Ách...” Lục Miễn đầu đau nhức, nhéo một cái thốt lên: “Ban ngày cậu biến thành người không thấy mệt sao? Buổi tối biến thành thỏ nghỉ ngơi một chút.”

Tiểu Bạch lắc đầu, khó hiểu nói: “Em biến thành người một chút cũng không mệt mà!”

Lục Miễn hận không thể đập nát óc mình ra: “Ban ngày làm người, buổi tối làm người, về sau có khi cậu không biết cách biến về làm thỏ.”

Tiểu Bạch cong mắt: “Vậy thật tốt! Em không phải làm thỏ! Em sẽ làm người!”

Lục Miễn bất đắc dĩ thoáng nhìn trần nhà: “Anh đã quen buổi tối ngủ có thỏ ở bên, đột nhiên không có, sợ ngủ không được.”

Tiểu Bạch càng thêm khó hiểu: “Sao lại không có? Em ở đây a!”

Lục Miễn bị cậu chọc muốn cười, lại sợ cười sẽ mất tác dụng, ghen một lúc mới nhịn được, ra vẻ nghiêm túc nói: “Toàn thân cậu đều là lông xù, sờ rất có cảm giác, hiện giờ lại biến thành người, đương nhiên không giống nữa.”

“Giống nhau giống nhau!” Tiểu Bạch nắm lấy tay anh đặt lên đầu mình, “Miễn Miễn anh sờ sờ xem, vẫn là lông xù!”

Lục Miễn nhịn không nổi nữa, đưa tay lên che mặt cười ra tiếng.

Tiểu Bạch tựa vào ngực anh bị rung lên vài cái, ngẩng mặt khó hiểu nói: “Anh cười cái gì?”

Lục Miễn không cười nữa, lẳng lặng nhìn cậu chốc lát, đột nhiên ôm lấy cậu khẽ đặt nụ hôn lên trán. Hôn xong lại sững sốt, lập tức hối hận hận không thể đập chết mình, đập đầu thật mạnh lên đầu giường, nhắm mắt lại hung hăng vỗ lên gáy.

Tiểu Bạch tuy không nhìn ra điều gì, lại có thể cảm giác được nó không giống trước đó, tươi cười càng thêm rực rỡ, sớm quên chuyện di động, đưa tay lên ôm cổ anh: “Em đã nói rồi giống nhau mà!”

Lục Miễn mắt không mở, khoe miệng lại cong lên: “Không giống nhau...”

“Sao lại không giống nhau?”

“Giờ đáng yêu hơn.”

Tiểu Bạch thấy anh khen mình, lập tức vui sướng muốn ngất ngất, tay càng xiết chặt, hì hì cười ngây ngô.

“Tiểu Bạch...”

“A?”

“Anh sắp bị em xiết tắt thở...”

Tiểu Bạch nhanh chóng rời “móng vuốt” khỏi chỗ mục kích, một lần nữa ôm lấy lưng anh, ngẩng mặt cười: “Anh dạy em dùng di động đi a!”

“Ừ.” Lục Miễn cười cười, cúi đầu sử dụng các chức năng trong di động, vừa thao tác vừa giải thích cho cậu nghe.

Di động bây giờ sử dụng rất dễ dàng, trẻ con cũng có thể nhanh chóng học được, đừng nói đến Tiểu Bạch. Tiểu Bạch chỉ nhìn một lần liền nhanh chóng nhớ kỹ tất cả, khẩn trương ôm trên tay chồng ghẹo liên tục.

Lục Miễn nhìn cậu cúi đầu, cổ trắng nõn, trong lòng như bị mèo cào ngứa, vội vàng dời tầm mắt lên mặt cậu, lại nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn vui vẻ vô cùng kia, thiếu chút nữa không khống chế được muốn hôn lên, yên lặng ai thán nhảm mắt lại.

Mình đây rốt cuộc xấu xa cỡ nào a...

“Miễn Miễn! Em biết dùng rồi!” Tiểu Bạch ném di động hào hứng nhào vào lòng anh.

“Ừ.” Lục Miễn nhắm mắt lại bất đắc dĩ cười cười.

“Em muốn chơi trò chơi!” Tiểu Bạch lại một lần nữa cầm lấy di động, hào hứng ngồi nghịch trò Rồng Bay Bay.

Lục Miễn mở mắt nhìn cậu một lúc, thấy cậu cong mắt cong miệng, nhin không được cười theo: “Tiểu Bạch...”

“Vâng?” Tiểu Bạch không ngẩng đầu lên đáp lại.

“Trước kia sống ở nông thôn, có ai từng nuôi em không?”

“Từng có.” Tiểu Bạch đột nhiên cười rộ lên, “Hắc hắc, qua cửa ba.”

“Sao sau này họ lại không nuôi em nữa?”

“Bọn họ thích nhốt em trong ***g sắt.” Tiểu Bạch quay đầu lại nở nụ cười với anh, lại quay đầu nghịch di động, “Em không thích, nên trốn đi.”

“Vậy khi em ở bên ngoài, không có ai nuôi, thì ăn cái gì?”

“Rau trồng ạ!”

Lục Miễn trầm mặc thật lâu, đưa tay xoa xoa đầu cậu: “Ăn có no không?”

“Ăn no chứ, khi là thỏ thì ăn không hết bao nhiêu. Oa! Qua cửa bốn!” Tiểu Bạch cười vui vẻ.

Lục Miễn nhìn cậu nheo mắt cười, nhin không được nở nụ cười theo: “Sao em biết chứ?”

Tiểu Bạch đột nhiên ngẩng đầu, vươn cổ ghé vào tai anh, thần bí nói: “Em học trộm! Trốn trong túi áo của người ta, họ không phát hiện ra! Hi hi...”

Lục Miễn bị hơi thở nhẹ nhàng sạch sẽ thổi vào tai khiến ***g ngực chấn động, nghe lời cậu nói lại chưa xốt trong lòng, vỗ nhẹ nhẹ mái tóc cậu, cười cười: “Vậy em có trốn khỏi nhà anh không?”

“Sẽ không!” Tiểu Bạch cầm di động một lần nữa ôm lấy cổ anh.

Lục Miễn nghĩ nghĩ túm cái tay trên cổ mình ra, nhắm mắt lại dừng động tác của mình: “Vì sao?”

“Em thích Miễn Miễn!”

Lục Miễn nhin không được cười rộ lên: “Em có biết thích là gì không?”

“Biết a!”

Lục Miễn nhìn cậu: “Là gì?”

Tiểu Bạch lắc đầu cười với anh: “Em không biết nói, nhưng vẫn biết.”

Lục Miễn gõ nhẹ gáy cậu: “Đứa ngốc!”

Tiểu Bạch tựa vào hõm vai anh nghịch di động thêm một lúc, dần dần cảm giác mệt rã rời, đầu trượt dần xuống, thiếu chút nữa ngã vào đùi anh.

Lục Miễn đang đọc sách, đột nhiên bị đập một cái, muốn cười lại cố nhịn xuống, lấy di động ra nhẹ nhàng bẻ cậu lên giường kéo chăn đắp lên, đang chuẩn bị quay đầu đọc sách, ánh mắt chợt ngưng lại.

Mái tóc đen dài cuar Tiểu Bạch có thể thấy bằng mắt thường nhanh chóng dài ra, từng tắc từng tắc một mở rộng trên gối đầu, không bao lâu sau thành suối chảy dài, như nước mực đen lan rộng ra.

Tròng mắt Lục Miễn trừng thẳng tắp, không nháy mắt chút nào, cũng không biết nên thấy kinh khủng hay kinh diễm, có cảm giác nằm mộng, cho đến khi tóc hoàn toàn ngừng dài ra, sưng sốt nửa ngày vẫn không thể bình tĩnh lại.

...

9. Chương 9

Lục Miễn trừng mắt nhìn mái tóc đen dài trên giường, cực kỳ gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Đúng vậy! Tiểu Bạch là yêu quái! Đúng vậy! Trên người yêu quái có xảy ra chuyện kỳ quái gì đó đều rất bình thường! Ủ, cho nên, không có gì đáng ngạc nhiên!

Lục Miễn nhanh chóng an ủi mình một chút, tiếp đó lại cảm thấy phản ứng của mình có chút ngu ngốc, vội vàng bình tĩnh thần kinh, cúi đầu cẩn thận nhìn kỹ, phát hiện Tiểu Bạch ngủ khò khè, ngon lành vô cùng, nhất thời cảm thấy khóc cũng không khóc nổi, cười cũng cười không ra tiếng.

“Tiểu Bạch?” Lục Miễn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Tiểu Bạch không hề hay biết gì.

Lục Miễn không đành lòng đánh thức cậu, quyết định sáng sớm mai hỏi lại cậu, vì thế vẻ mặt bình tĩnh xoay người tiếp tục đọc sách.

Thầy giáo Lục không chút sợ hãi tự nói với mình phải bình tĩnh! Thầy Lục đọc sách hơn nửa tiếng vẫn chưa thể lật nổi sang trang, vô cùng chấp nhất cường điệu với chính mình phải bình tĩnh! Thầy Lục trừng mắt càng lúc càng lâu, còn đang phân trần mình đang rất bình tĩnh! Bình tĩnh! Bình tĩnh...

Bình tĩnh em gái nó! Loại chuyện như thế này người bình thường ai còn có thể ngủ được?!

Thầy Lục vút quyển sách trong tay sang một bên, cảm giận xoay người, động tác trên tay lại thăng không biết quỷ không hay nhẹ hơn rất nhiều: “Tiểu Bạch, tỉnh tỉnh.”

Bởi vì động tác của thầy Lục rất nhẹ, Tiểu Bạch há há miệng, mãi vẫn không có động tĩnh nào đã dậy.

Lục Miễn thở dài, trực tiếp vươn tay bẻ cậu lên, thấy mái tóc dài sau đầu cậu như thác nước chảy xuống giường, nhìn lần nữa mắt cũng thành đường thẳng tắp, nhìn không được đưa tay ra sờ sờ, cảm thấy xúc cảm vô cùng tốt đẹp, cảm giác hoàn toàn khác so với lúc sờ tóc ngắn kia.

“Tiểu Bạch?” Lục Miễn ôm cậu lay lay hai cái, một bên thầm mắng, mình rốt cuộc có bao nhiêu vô nhân tính a, ngủ cũng không để cho người ta ngủ yên thân.

“Ủm?” Tiểu Bạch mơ mơ màng màng lên tiếng, ánh mắt cũng không mở, lại bị lung lay hai cái, lúc này mới chậm rãi khôi phục ý thức.

“Tiểu Bạch, tóc của em làm sao vậy?” Lục Miễn thấy cậu còn chưa tỉnh hẳn, cực kỳ tàn nhẫn vỗ nhẹ lên má cậu hai cái, lại bắt đầu nhộn nhạo rung rinh trong lòng.

Tiểu Bạch dường như không nghe được chút gì, há há miệng mới đưa tầm mắt chuyển đến mặt anh, một giây sau liền vươn cánh tay ôm lấy cổ anh, cười tủm tỉm gọi: “Miễn Miễn!”

“Tóc em...” Lục Miễn đang muốn hỏi lại lần nữa, tay chạm vào, nhất thời kinh tủng, “Tại sao lại ngắn?!”

“A? Cái gì?” Tiểu Bạch mê man nhìn anh.

Lục Miễn nhíu nhíu đuôi mày, nghi hoặc nhìn cậu: “Tiểu Bạch, sao tóc của em vừa dài ra lát sau lại ngắn rồi? Sao lại thế này?”

Tiểu Bạch đưa tay sờ sờ đầu mình: “Em cũng không biết a...”

“...” Tổ tông, có cái gì là em biết chứ hả?! Lục Miễn lại đau đầu, dở khóc dở cười nhéo nhéo quai hàm cậu, “Sao cái này em cũng không biết? Chẳng phải nó lớn lên trên đầu em sao?”

Tiểu Bạch bị anh nắm lấy thuận thế nhe răng cười ngây ngô: “Em cũng không biết, trước kia đều rất dài a...”

“Vậy khi nào nó ngắn lại?”

“Ở nhà Miễn Miễn.”

Lục Miễn cho rằng chính mình nghe nhầm: “Cái gì?”

Tiểu Bạch vui tươi hơn hử híp mắt: “Ở nhà Miễn Miễn!”

“...” Lục Miễn nghe xong đầu óc quán chặt thành tương hồ, đại não tiểu não dường như chạy nhăm chỗ, cuối cùng quyết định không hỏi nữa, xoa xoa đầu cậu, “Không biết thì không biết, thế như vậy em có chỗ nào không khỏe không?”

Tiểu Bạch cười hì hì lắc đầu.

“Ai, không sao thì tốt rồi.” Lục Miễn nhịn không được lại vươn tay nhéo nhéo mặt cậu, “Mau ngủ đi.”

“Vâng!” Tiểu Bạch ngáp một cái, nằm xuống kéo chăn, chưa đến một phút đã ngủ say.

Lục Miễn còn chưa kịp than tốc độ ngủ như thần, chỉ thấy gối đầu của cậu lại một lần nữa bị nhiễm đen bởi sợi tóc dài, không khỏi lú lủi sợ than.

Rõ ràng là liên quan đến vấn đề ngủ chứ? Cái gì Miễn Miễn Miễn Miễn...

Hôm nay thật đúng là chịu tội, cả tim phổi cũng yếu ớt đi! Ai...

Thầy Lục một bên thở dài một bên chống trán thưởng thức tướng ngủ của Tiểu Bạch, lại duỗi tay vuốt ve mái tóc thật dài của cậu một lúc, tự dưng có cảm giác “mình xuyên qua thì phải”, cuối cùng nhịn không được, vươn tay nhéo nhéo mặt cậu thật nhẹ, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn tiếp tục ngồi đọc sách.

Ngày hôm sau, Lục Miễn xác định mình tỉnh ngủ, có nghĩa là không hoa mắt ù tai, ánh mắt cũng không có gỉ, mà Tiểu Bạch, quả thực là một người sống sờ sờ ra đấy đứng ở trước mặt mình, lúc này mới chân chính tin tưởng tất cả không phải là mơ.

Quả thực nuôi phải một con thỏ yêu a... Chắc...

Lúc Lục Miễn rời nhà, Tiểu Bạch đứng ở đó vẽ mặt lưu luyến không rời nhìn anh, cảm giác trái tim già cỗi cũng bị ném vào nồi nấu tan. Một người đứng ở đó sớm đưa tiễn muộn đón về, thấy thế nào cũng giống nhà có vợ ngoan, làm sao giống một con thỏ nhỏ có thể nắm trong lòng bàn tay chứ?

Lục Miễn đưa tay xoa xoa đầu cậu: “Giữa trưa anh về nấu cơm, ngoan ngoãn ngồi trong nhà, chán thì xem tivi, không được đi theo biết không?”

Hai mắt tròn của Tiểu Bạch chuyển quanh một vòng, vô cùng sáng khoái gật đầu: “Em biết!”

Lục Miễn cong cong miệng: “Đang ngẫm nghĩ gì thế? Không được phép đi theo. Nếu anh phát hiện ra, về sau không mua bánh ngọt cho em nữa!”

Tiểu Bạch lập tức héo hon, chớp chớp mắt đáng thương vô cùng gật gật đầu.

Lục Miễn cười xoa bóp mũi cậu: “Nhịn thêm hai ngày, chờ cuối tuần anh đưa em ra ngoài chơi.”

“Tốt quá!” Tiểu Bạch gật đầu thật mạnh, nhanh chóng nhào lên người anh cọ cọ.

“Ai ai đừng kéo, anh còn phải đi dạy.” Thầy giáo Lục bình tĩnh nay luống cuống tay chân, chờ Tiểu Bạch ngoan ngoãn rút “móng vuốt” về, cuối cùng cũng thở phào một hơi, “Buổi tối dạy em dùng máy tính, chờ em học xong không lo không có thứ nghịch.”

Tiểu Bạch cười tủm tỉm gật đầu.

Lục Miễn lúc dạy cậu dùng di động đã cảm thấy cậu thông minh, sau lại dạy cậu dùng máy tính, nhất thời chán động. Người này đầu óc lạnh lẽ, trí nhớ còn tốt vô cùng, học tốc độ nhanh như gió, tuyệt đối có thể đem so với tốc độ ngủ say ngay lập tức của cậu.

Lục Miễn chỉ khi nào rảnh rang mới dạy cậu, còn những thời điểm khác đều đến thư viện mượn sách cho cậu đọc, một quyển lại một quyển nhanh chóng siêu tốc.

Kết quả...

“Miễn Miễn, tốc độ đánh chữ của anh chậm hơn nha!” Tiểu Bạch hí mắt lau ngón tay trở về chỗ ngồi gặm đùi gà rán. Đúng vậy! Con thỏ ăn gà! Chuyện này vẫn phải có!

“...” Làm sao chậm? Làm sao chậm!

Thầy Lục vốn đã quen dùng tốc độ gà ghép vần đánh chữ vô cùng khốn khổ xoa xoa mi tâm giữ trán: “Ngaoan, đừng kích thích anh.”

“Miễn Miễn, sao anh không dùng năm ngón a?” Tiểu Bạch lại đổi ngón tay gõ gõ.

“...” Lục Miễn vừa bực mình vừa buồn cười, một tay túm cậu ôm chầm, nhìn hai con mắt cong cong như rằm trong trẻo của cậu, dừng một chút, lại buông tay ra. Ai...

Tiểu Bạch chạy đi rửa tay, lại chạy vào nhảy lên giường nghịch di động chơi trò chơi: “Miễn Miễn, hôm nay em có lập nick trên chim cánh cụt, ngày mai có thể nói chuyện phiếm với anh rồi!”

“Ừ.” Lục Miễn cười cười, vươn tay ra xoa xoa cái đầu xù vểnh của cậu.

Tiểu Bạch hì hì cười vui vẻ được một chốc, di động trong tay đột nhiên vang lên.

Cậu đang chơi trò chơi, không nghĩ đến liền đề nút nghe, miệng ồ ào đưa di động ra: “Miễn Miễn, điện thoại kêu!”

Lục Miễn đón lấy: “Alo?”

Đầu bên kia sững sốt trong chốc lát mới vang lên tiếng nói: “Miễn Miễn, vừa nãy là ai đang nói chuyện vậy?”

“Mẹ?” Lục Miễn tựa lưng vào ghế, liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, cười cười: “Học trò của con, tới đây hỏi chút vấn đề.”

Tiểu Bạch ngẩng đầu trừng lớn mắt: “Em không...”

Lục Miễn ghen cười nhanh chóng che miệng cậu, nghe mẹ mình ở đầu bên kia bắt đầu lải nhải: “Miễn Miễn a, sao con lại như thế? Trẻ con bây giờ không dễ quản, là thầy giáo không thể chiều chuộng chúng nó quá. Cả ngày hỗn hào không biết trên dưới, sao con có thể tạo uy tín a? Trước đây đã nói với con rồi còn gì, rồi lại còn... rồi nữa...”

Con không phải học trò của Miễn Miễn! Con là thỏ trắng nhỏ nhà Miễn Miễn! Tiểu Bạch khó chịu trong lòng, một hơi cắn ngón tay thầy Lục.

Lục Miễn nhất thời tim nhảy sai một nhịp, hơi xoay người mới rút tay ra, điều chỉnh nhịp hô hấp, cười rộ với điện thoại: “Mẹ, mẹ gọi điện là để dạy con làm thầy giáo như thế nào sao?”

“A! Đương nhiên không phải!” Mẹ ở đầu bên kia cũng cười rộ lên: “Miễn Miễn, mẹ hỏi con, Tiểu Trần hôm trước con thấy thế nào? Đứa bé kia cũng khá thích con, sao giờ con vẫn chưa nói gì với bố mẹ a?”

“Ai u!” Lục Miễn vỗ trán, anh đã sớm vứt chuyện này ra sau đầu đến chín tầng mây, giờ nghe mẹ nói mới nhớ ra, “Con cũng quên mất nói cho bố mẹ, Tiểu Trần kia người cũng tốt, nhưng con không có cảm giác, vẫn nên thôi đi.”

“Ai? Sao lại thôi là thôi thế nào? Con lại vờ ngớ ngẩn với bà già này để lừa đảo đấy à? Nào có người nào vừa thấy mặt đã có cảm giác, mẹ xem đứa bé này cũng tốt, sao lại không có cảm giác.”

“Mẹ, chuyện này không được. Không có cảm giác ở bên thấy không tự nhiên, mẹ đừng làm khó con trai mẹ.”

Đầu bên kia im lặng nửa ngày, đột nhiên thở dài: “Mẹ anh cũng không được tự nhiên đây này, anh cho rằng chúng tôi khai sáng tiến bộ lắm à? Còn không phải vì lo cho cái thằng mất nét nhà anh!”

Lục Miễn nghe đầu dây bên kia khóc nức nở, lập tức sợ luống cuống: “Mẹ đừng khóc a, con không chọc giận mẹ, con nhất định tìm một người về cho mẹ, được không?”

Không biết mẹ bên kia có nghe được lời của anh hay không, vẫn còn hít hít mũi, nức nở nói: “Bố mẹ tuổi lớn rồi, nói không chừng ngày nào đó mất. Thân thể con có phải làm bằng sắt đâu, nhờ có ngày không khỏe, không nói uống nước uống thuốc, một người ở bên an ủi cũng không có... Con như thế, chúng ta làm sao có thể yên tâm...”

Lục Miễn nghe xong trong lòng cũng thấy ảo não, vội vàng an ủi: “Mẹ! Mẹ nghĩ xa như thế để làm gì? Yên tâm đi mẹ, con của mẹ cũng không phải không ai thương. Hôm nào đó nhất định mang người về cho bố mẹ xem mắt!”

“Hôm nào hôm nào, cứ sửa ngày bao giờ a? Cái đồ mất nét này!” Mắng một hồi, giận giữ tích tụ trong lòng cũng tan không ít, “Vậy con nói thử xem xem, con thích dạng nào? Bố mẹ lại đi tìm thử.”

Lục Miễn bó tay: “Ai... Thật không nên quan tâm như thế...”

Bà mẹ bám riết không tha: “Nói thật đi con, con thích cái dạng gì?”

Lục Miễn theo bản năng liếc nhìn Tiểu Bạch, thấy cậu trợn to mắt nhìn mình, vươn tay nhéo nhéo quai hàm, nhin không được cười rộ lên, tiếng nói cũng dịu dàng thêm mấy phần: “Đáng yêu một chút, thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn nghe lời.”

Tiểu Bạch thấy anh mỉm cười nhìn mình, vô thức nhếch miệng cười cong ánh mắt.

Lục Miễn thấy ngực căng lên, nhanh chóng quay đầu chuyển tầm mắt đến màn hình vi tính, nhìn chăm chăm cái bình ngọc được một lúc lại phải nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế dựa.

Đầu bên kia bà mẹ thấy không thể hiểu nổi: “Điều kiện của con cũng không cao a, có thể nắm cả bố to, có phải hay không còn phải điều kiện khác nữa? Con nói hết xem nào?”

Lục Miễn nở nụ cười: “Còn điều kiện gì nữa đâu ạ, phải xem cảm giác thế nào.”

“Ai... Rồi rồi rồi rồi...” Bà mẹ thấy chẳng còn cách nào nữa, “Lần tới theo điều kiện của con tìm thử xem, mà con đừng để mẹ mất lòng tin, cảm giác phải ở chung mới có được. Biết không?”

Lục Miễn nghĩ không muốn họ thêm khó chịu trong lòng, im lặng một lúc cúi đầu đáp: “Vâng.”

...

10. Chương 10

Tiểu Bạch thấy Lục Miễn cúp điện thoại, vội vàng nhảy xuống giường đến trước mặt anh, mím mím miệng lên án: “Anh nói dối! Em không phải học trò của Miễn Miễn!”

Trong đôi mắt trợn tròn của Tiểu Bạch đầy sự uất ức muốn khóc cùng phẫn nộ, tuy rằng không biểu đạt hết những tình cảm ý tứ, trong lòng lại thầm lên tiếng giận. Miễn Miễn có nhiều học trò như thế, thỏ trắng nhỏ chỉ có một, độc nhất không có hai! Miễn Miễn sẽ nấu cơm mua quần áo cho thỏ trắng nhỏ, nhưng sẽ không nấu cơm mua quần áo cho học sinh.

Tiểu Bạch còn chưa hiểu rõ ràng, nhưng trong tiềm thức, ý chiếm hữu đã bắt đầu giương nanh múa vuốt.

Lục Miễn thấy cậu như vậy cảm thấy buồn cười vô cùng, đứng lên vuốt ve “lông” trên đầu, cố ý đùa cậu: “Sao em lại không phải học trò của anh hửm? Anh dạy em dùng di động dùng máy tính dạy em nấu cơm giặt giữ quần áo, dạy còn nhiều hơn so với người khác, chẳng lẽ không phải thầy giáo hửm?”

Hai mắt màu trà của Tiểu Bạch mau đỏ rực, giống như con thỏ nhỏ nóng nảy, ôm cổ anh loạn cọ lên: “Em không phải em không phải! Em là thỏ trắng nhỏ nhà Miễn Miễn!”

Lục Miễn không khiêng nổi tư thế này của cậu, đầu óc oanh một tiếng vươn tay ôm lấy cậu, hung hăng hôn một cái vào gáy, giọng khàn khàn: “Ừ ừ em đúng, em không phải học trò của anh, là thỏ trắng nhà anh.”

A u mình chết! Lục Miễn thấy mình buồn nôn phải run lên.

Tiểu Bạch được anh hôn một cái, lập tức vui vẻ, cái mũi hồng hồng nổi bọt bóng nước hì hì nở nụ cười.

Lục Miễn dở khóc dở cười, vươn tay lên bàn lấy giấy lau lau cho cậu, thấp giọng nói: “Chẳng phải anh đã nói sao, không thể nói cho người khác biết em là thỏ.”

Tiểu Bạch không đồng ý không buông: “Nhưng không thể nói em là học trò của anh!”

“Nhưng vẫn phải nói dối a, không nói em là học trò, lại không thể nói em là con thỏ, có người hỏi phải nói thế nào?”

Tiểu Bạch khịt khịt mũi: “Vậy nói em là em trai của anh!”

Lục Miễn nhin không được bật cười: “Nói thế với nói là học trò có gì khác nhau? Chẳng phải đều là nói dối sao?”

“Đương nhiên không giống!” Lòng mày Tiểu Bạch hận không thể bay lên, “Miễn Miễn không có em trai, ai cũng không thể đoạt với em!”

Lục Miễn sững sốt, thở gấp, nhìn cậu thật lâu đột nhiên cười rộ lên: “Em thật ngốc! Người vừa gọi điện là mẹ anh, nếu anh nói anh còn có em trai nào chẳng phải dọa mẹ người già ngất chết!”

Tiểu Bạch nghĩ nghĩ đảo tròn mắt: “A... Cũng đúng...”

Lại nói đến chuyện từ khi Tiểu Bạch học cách dùng máy tính, mỗi ngày Lục Miễn đi dạy thì cậu ở nhà lên mạng, dùng QQ không có việc gì thì đi quấy rầy Miễn Miễn nhà mình, cả ngày vui tươi hơn hở, đến lúc Lục Miễn mau tan tầm thì đi siêu thị mua đồ ăn, muốn hiền thực bao nhiêu liền hiền thực bấy nhiêu.

Trước kia Tiểu Bạch chưa bao giờ dạo siêu thị, từ khi đi theo Lục Miễn vài lần thì quen, giờ đừng nói siêu thị, ngay cả chợ cũng có thể đi một mình, còn chưa đòi chém giá, mấy bác gái thím mợ vừa thấy cậu đáng yêu, rầm rầm chạy tới nhét thêm đồ vào túi cậu.

Lục Miễn vốn muốn đưa cậu chi phiếu để dùng, nhưng lại nghĩ khi quẹt thẻ lại phải dùng tên ký tên, cậu ngay cả giấy căn cước cũng không, là một người không chính gốc không hộ khẩu, đương nhiên không thể dùng thẻ, đành phải đặt tiền mặt định kỳ trong nhà.

Sự thật chứng minh, Tiểu Bạch là một đứa nhỏ vô cùng tốt đẹp thuần lương, chưa bao giờ tiêu tiền loạn, ngày nào đó tham ăn muốn mua, đều dùng QQ hỏi Miễn Miễn trước, có điều chuyện này cũng ít gặp, bởi trong nhà luôn luôn có trữ hàng, vô cùng vô cùng nhiều, đó là thức ăn Lục Miễn mua riêng cho bé ham ăn nhà mình.

Tục ngữ nói đúng, trong nhà địa chủ luôn dư thừa lương thực a! Tiểu Bạch sờ gói to này, sờ hòm bên kia, tự dưng thấy mình là một địa chủ nhỏ.

Lục Miễn tan tầm về nhà, vừa mở cửa đã thấy Tiểu Bạch ở phòng bếp lách cách lách cách chạy đến, ào một cái nhào lên cổ anh: “Miễn Miễn, anh đã về rồi!”

Lục Miễn đã dọn ra khỏi nhà ở riêng nhiều năm, chưa từng sống như thế này, biết có người ở trong nhà chờ đợi, hết ca là vội về nhà, giống như đằng sau móng có thứ gì rượt đuổi. Trong nháy mắt ấy vừa rung động vừa cảm động, cảm thấy Tiểu Bạch chính là thiên sứ nhỏ rơi xuống, không thể vạch ra tật xấu nào, hận không thể xoa nắn cậu nhét vào ngực ăn vào bụng.

Lục Miễn vươn tay ôm lấy cậu, môi khê ấn lên gáy cậu: “Ngày mai cuối tuần, em muốn đi đâu chơi?”

“Cơm nước xong rồi nói sau.” Tiểu Bạch cười hì hì, kích động túm lấy anh: “Mau tới mau tới! Hôm nay em học được cách làm chân gà vui vẻ!”

“Từ từ!” Lục Miễn giữ chặt lấy cậu.

“A?” Tiểu Bạch quay đầu khó hiểu nhìn anh.

Lục Miễn mỉm cười dịu dàng nhìn cậu, đột nhiên vươn tay một lần nữa túm cậu vào ***g ngực mình ôm thật chặt, cúi đầu thấp giọng nói: “Để anh ôm một cái.”

Tiểu Bạch lập tức cười rạng rỡ: “Ừm!”

Lục Miễn nhẹ nhàng hôn một cái bên má cậu, tiếng nói trầm trầm: “Tiểu Bạch, anh thích em.” Nói xong không nhịn được lại hôn một cái, nhìn đôi môi hồng ướm kia, thở sâu vươn tay ấn đầu cậu vào ngực mình.

Tiểu Bạch giãi đầu ra, ngẩng mặt lên nhìn anh, ánh mắt sáng trong vô cùng, cong cong như ánh trăng: “Em cũng thích Miễn Miễn!”

Lục Miễn cười cười: “Tiểu Bạch, em có đồng ý hay không về sau vẫn luôn ở bên anh?”

“Đồng ý a!” Tiểu Bạch cười tủm tỉm, “Chẳng phải em vẫn luôn ở bên Miễn Miễn đó thôi?”

Lục Miễn nâng mặt cậu xoa xoa nhéo nhéo: “Em có biết anh nói có ý gì không?”

“Biết!” Tiểu Bạch gật đầu, “Em thích Miễn Miễn, nên sẽ không đi đâu!”

Lục Miễn hôn một cái lên gáy cậu, cười rộ lên: “Biết cái khi!” Thấy Tiểu Bạch vẻ mặt không chịu muốn phản bác, vội vàng xoay cậu sang bên, “Mang anh đi ném thử món chân gà vui vẻ của em xem nào.”

Tiểu Bạch lập tức quăng đoạn đối thoại vừa rồi lên chín tầng mây, hưng phấn nhảy lên: “Dạ!”

Ăn cơm xong khi Lục Miễn rửa chén, Tiểu Bạch từ đằng sau ôm lấy thắt lưng anh, cười hì hì nói: “Miễn Miễn, em muốn ngày mai đi ra ngoài kiếm tiền!”

Lục Miễn sửng sốt, quay đầu nhìn cậu: “Ngày mai?”

“Vâng!” Tiểu Bạch gật gù đầu, “Siêu thị bên cạnh quảng cáo muốn tìm người tiếp thị bán hàng, em muốn thử xem.”

Lục Miễn cười rộ lên: “Sao đột nhiên muốn đi kiếm tiền? Bán hàng rất vất vả.”

“Em không sợ! Hơn nữa chỉ ba ngày thôi!”

Lục Miễn do dự. Anh vẫn luôn không để Tiểu Bạch quanh quẩn nuôi trong nhà, nhưng dù sao làm công cũng khác với việc đi ra ngoài mua đồ, tóm lại không thể yên tâm.

Tiểu Bạch thấy anh dường như không muốn, lập tức khẩn trương, biết Miễn Miễn nhà mình không thể địch được nhất là khi mình làm nũng, vội vàng ôm chặt lấy anh hết xoay lại cọ: “Để em đi thôi! Miễn Miễn kiếm tiền, em cũng muốn kiếm tiền! Miễn Miễn để xem đi thôi!”

Lục Miễn bị cậu nắm xoay quần áo cũng mau xoắn thành bánh chèo, cuối cùng cũng không đỡ được, buông bát nghiêng người nhéo cậu một cái: “Được được được, em đi cho em đi.”

Tiểu Bạch rất chi là đắc ý: “Miễn Miễn anh thật tốt!”

Lục Miễn bất đắc dĩ nở nụ cười: “Xem có hai ngày là cuối tuần anh mới đồng ý em đấy, vừa lúc anh ở nhà, lúc đầu để anh đi cùng với em mới được. À đúng rồi, bọn họ có cần xem giấy căn cước hay không?”

“Không cần xem! Em vẫn luôn mua đồ bên kia, họ đều quen em, còn chủ động hỏi em có muốn đi hay không cơ!”

“Chủ động hỏi em?” Lục Miễn nghi ngờ, sợ có người bụng dạ khó lường ẵm mất bé thỏ trắng đơn thuần nhà mình.

“Đương nhiên!” Tiểu Bạch tự hào vô cùng nói.

Lục Miễn cười cười: “Được, để mai anh đưa em đi.”

...

11. Chương 11

Ngày hôm sau, Lục Miễn quả nhiên cùng Tiểu Bạch đến siêu thị, nói nghe hay chút là đưa đón công tác, trên thực tế trong lòng căng thẳng, tính cảnh giác tăng vọt xưa nay chưa từng có.

Người phụ trách công tác tiếp thị bên kia vừa thấy họ đến liền miệng cười mở rộng, nghe nói Tiểu Bạch muốn nhận lời mời làm tiếp thị viên, miệng không thể ngậm lại được, thấy Lục Miễn vừa tiến lên phía trước liền ngó từ trên xuống dưới liên tục, hiển nhiên là bộ dáng bảo vệ ghé con, vội vàng giải thích: “Thầy Lục yên tâm, chúng tôi nhất định bảo vệ em trai cậu thật tốt, đến lúc đó làm tốt còn được trích phần trăm. Em trai anh rất được người yêu mến, tiếp thị viên người gặp người thích thực sự khó tìm a!”

Lục Miễn cũng nhớ tới người này, coi như người quen, biết anh ta quả thực là nhân viên tiếp thị của siêu thị, cũng buông nửa lòng đề phòng, nhưng vừa nghe anh ta khen Tiểu Bạch, nhất thời dấm chua đỏ ngang: người gặp người thích! Người gặp người thích em gái nhà anh! Hừ!

Người nọ lấy ra giấy tờ để Tiểu Bạch điền vào, Lục Miễn liếc một cái, thấy trên giấy không có dòng cần điền ghi giấy căn cước, cảm thấy vui mừng.

Tiểu Bạch tuy biết chữ, nhưng rất ít có cơ hội luyện chữ, viết xiên xiên vẹo vẹo, giáo viên tiểu học mà thấy chắc chắn khóc, lại càng không nói giáo viên đại học như Lục Miễn. Anh chưa bao giờ nhìn thấy Tiểu Bạch viết chữ, lại càng không bao giờ tỏ ra tỏ mò rõ ràng, đành phải giả bộ bình tĩnh ra về phụ huynh đứng bên giám sát.

Vừa thấy dòng tên họ tùy tiện ghi hai chữ “Tiểu Bạch”, Lục Miễn thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng tiên bên tai cậu nhỏ giọng nói: “Đừng viết tên thân mật, viết tên thật.”

Tiểu Bạch quay đầu nhìn anh, mặt mày đôi mắt đầy vẻ hoang mang.

“Tiểu Bạch.” Lục Miễn vừa nói vừa ở một bên viết cho cậu xem.

Tiểu Bạch vẽ mặt không hài lòng.

Lục Miễn lại viết thêm chữ: “Vây từ Tiêu.”

Tiểu Bạch khẽ hừ nhẹ một tiếng, quay đầu gạch thẳng chữ “Tiểu”, ở bên cạnh viết một chữ xấu vô cùng “Lục”, miệng còn lẩm bẩm: “Rõ ràng đã nói rằng làm em trai của anh, giờ lại còn không muốn, hừ!”

Lục Miễn cười nhẹ nhàng vỗ đầu cậu: “Ngốc! Không họ Lục còn có thể là em họ chứ! Nói chung em họ càng đáng tin, trừ người biết ra, không ai dám nghi ngờ.”

Tiểu Bạch quay đầu trừng anh: “Miễn Miễn có em họ khác không?”

Lục Miễn thừa dịp bên cạnh không có ai, miệng dán tới hôn một cái lên thái dương cậu, cười nhẹ nói: “Không có, chỉ có mỗi em!”

“Ừm!” Tiểu Bạch lập tức vui vẻ, ánh mắt cong thành vầng trăng, cúi đầu lại gạch chữ “Lục”, bên cạnh viết một chữ “Tiểu”. Không viết chữ “Tiêu” kia, ý Tiểu Bạch rất giản đơn, chữ kia quá nhiều nét!

Lục Miễn nhìn dòng tên họ gạch rồi tung rồi mù, thiếu chút khóc ra tiếng, cầm chén nước duy nhất bên cạnh hắt nước lên, đề Tiểu Bạch sắp bùng nổ xuống, thở dài với cậu một cái, gọi người bên trong: “Anh Hồ, tờ này bị ướt, có thể lấy thêm tờ nữa được không?”

“Được! Chờ chút!” Bên trong trả lời, một lúc sau đi ra đưa tờ mới, thuận tay lấy tờ giấy bị ướt nước kia vò thành cục ném vào thùng rác, lại một lần nữa rút chén nước đưa tới.

Tiểu Bạch một lần nữa bắt tay vào viết, viết xong chữ “Tiểu Bạch”, ngòi bút đưa tới dòng ghi chữ tuổi tác liền dừng lại, đảo mi mắt đưa tay ra đếm đếm.

Lục Miễn nhìn cậu: “Sao vậy?”

“Ừm... Đếm không xong...” Tiểu Bạch lắc lư đầu, vùi đầu viết xong “60”.

Thầy Lục, kinh! Túng!!

“Từ từ!” Lục Miễn nhanh chóng dựa vào vai cậu, chỉ chỉ con số quái thai kia, tiếng nói thiếu chút nữa thành thét chói tai: “Thật sao?!”

Tiểu Bạch cười hì hì lắc đầu.

Lục Miễn vừa muốn thở dốc ra một hơi, lại nghe cậu nhỏ giọng nói: “Viết bừa đó, em không đếm nổi, có thể năm mấy, cũng có thể sáu mấy, nên em viết đại khái, dù sao họ cũng không biết.” Nói xong còn có chút đắc ý nở nụ cười, tám cái răng sáng chói a sáng chói, thiếu chút nữa làm thầy Lục tắt thở.

“Hù chết anh là được, đừng hù dọa người ta!” Lục Miễn cảm thấy tâm lý cùng khả năng thừa nhận của mình vô cùng tốt đẹp siêu cấp, nhanh chóng hoàn hồn đoạt bút trong tay cậu, gạch luôn hai số 60 kia, viết 19. Đúng vậy! 19! 19 thoát nhìn còn đáng tin hơn số 18, càng đáng tin hơn số 16! Trời ạ em trai mình căng mọng nước là như thế nào?!

Đáng thương thầy Lục vẫn luôn đắm chìm thật sâu trong bể khổ tự trách không thể kiềm chế đối với chuyện ôm ý tưởng không trong sạch với trẻ vị thành niên, không nghĩ tới a không nghĩ tới, vận mệnh là thích trêu cợt người a trêu cợt người a... Thầy Lục vô cùng ưu thương!

Về sau anh lớn tuổi tóc bạc trắng hoa mắt ù tai, Tiểu Bạch còn thanh xuân sức sống tràn đầy như vậy thì làm sao bây giờ? Làm sao? Làm sao! Tính xong!

Kể đó, mỗi khi Tiểu Bạch điền chữ vào danh mục Lục Miễn đều phải nói cho cậu trước đó, xác nhận không nhầm nhọt mới dám viết lên, miễn cho việc lại phải hủy giấy thêm tờ mới, cuối cùng mới có thể hết sức căng thần kinh không sai sót để hoàn thành giấy tờ không tính quan trọng lại chết rụng bớt bao nhiêu nơron thần kinh của mình mới xong.

Tiểu Bạch vui vẻ bắt đầu làm việc, thầy Lục quan sát một chốc cảm thấy hẳn không có vấn đề, cuối cùng lòng đầy bi thương, từng bước uể oải đi về nhà.

Ba ngày sau, Tiểu Bạch chấm dứt công tác trải nghiệm, thầy Lục vẫn như cũ đắm chìm trong bi thảm không dứt ra được, hai người cảm xúc trái ngược trên gờ dưới bể, đối lập sâu sắc vô cùng.

Tiểu Bạch cũng không ngốc, đã sớm nhìn ra Lục Miễn không vui, hơn nữa từ trước đến nay cậu vốn miễn cưỡng đối với mọi sự liên quan tới Miễn Miễn nhà mình, nào có chuyện không nhìn ra được.

Nhưng nhìn ra được không có nghĩa là hiểu được, Tiểu Bạch lần nào cũng hỏi, Lục Miễn trước sau đều ôm cậu một cái, dịu dàng cười một cái: “Không có gì, có thể gần đây công tác quá mệt mỏi.” Tiểu Bạch nghĩ nát sọ não cũng không nghĩ ra được chân tướng sự việc.

Tối hôm đó, Lục Miễn gõ gõ máy tính, đột nhiên nhớ ra phải kiểm tra số liệu, liền lên baidu, kết quả con trỏ kích vào khung search, ghi chuỗi dài “Tặng gì cho người mình thích”, “Tặng quà gì cho người mình thích để anh ấy vui mừng a”... đủ loại vấn đề.

Lục Miễn cho tới nay đều quen tìm các tài liệu học tập liên quan, đối với mấy vấn đề này cảm thấy kỳ quái, đang định lướt qua chúng nó, đột nhiên sáng đầu óc, nghĩ tới Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch bây giờ cả ngày dùng máy tính, chuyện search này nọ hẳn đã học xong sớm rồi nhỉ?

Lục Miễn vừa nghĩ như vậy, tầm mắt liền liếc tới giường, kết quả không thấy Tiểu Bạch, hơi kinh ngạc, đáng muốn đi phòng khách tìm, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân của cậu từ bên ngoài vang lên.

“Miễn Miễn!” Tiểu Bạch vọt vào phòng không đợi Lục Miễn phản ứng kịp thời liền từ phía sau lao tới ôm cổ anh, hôn một cái lên mặt anh.

Lục Miễn ngơ ngẩn, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm màn hình lại không nhìn thấy tiêu điểm, hầu kết gật gật nhấm mắt lại cười rộ lên: “Em lúc nào cũng thích cắn là sao hả?”

Tiểu Bạch ghé vào tai anh hì hì cười rộ: “Động vật mới thích cắn, em bây giờ là người! Người phải hôn, không thể cắn!”

“Làm người cũng không thể tùy tiện hôn người ta.”

“Em biết!” Tiểu Bạch nhanh chóng tiếp lời, vô cùng tự hào: “Chỉ có thể hôn người mình thích nha!”

Ngực Lục Miễn khó thở, nhanh chóng túm cậu từ trên người xuống đặt vào lòng, đang chuẩn bị không quan tâm gì hết hôn vài cái lên môi cậu, đột nhiên bị xúc cảm xù xù trong lòng bàn tay làm cho kinh hoàng ra mồ hôi lạnh.

Đứa nhỏ này rốt cục lại làm ra chuyện gì khiến người ta sợ hãi đây?

Lục Miễn rút tay ra, dờ khóc dờ cười nhìn Tiểu Bạch: “Sau lưng em có đuôi dài?”

“Ai nha! Anh phát hiện ra rồi!” Tiểu Bạch lập tức cười híp mắt, bàn tay túm túm sau lưng, như thể có ảo thuật biến ra cái khăn quàng cổ, còn có hai cái bao tay.

Lục Miễn nhẹ nhàng thở ra, lập tức khó hiểu nhìn đồ vật trong tay cậu.

“Miễn Miễn, đây là quà em tặng anh!” Tiểu Bạch đắc ý lắc lư khăn quàng cổ trong tay, choàng lên cổ anh, lại lắc lắc bao tay: “Chính là tiền em tự kiếm đó nhá!” Nói xong vô cùng vui sướng hài lòng cầm tay anh đeo bao tay lên, miệng còn lải nhải, “Lúc em làm công đã hỏi người ta rồi! Giờ trời đang lạnh, đưa thứ này tốt nhất! Hi hi, em còn phải trộm đi mua... Miễn Miễn anh có vui...”

Lời còn lại đã bị ngăn chặn, Lục Miễn không chút do dự hôn lên môi cậu, khẽ liếm lên phiến môi ngậm chặt kia.

Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy ngực căng phồng lại nhảy nhót, đầu phanh phanh động, cảm giác rất kỳ quái, lại theo bản năng vui sướng nảy lên, ánh mắt sáng như sao, hai gò má ửng đỏ như rạng mây.

Lục Miễn buông môi, lại luyến tiếc rời đi, kề sát miệng cậu, giọng ám ám: “Tiểu Bạch, cảm ơn em!”

Tiểu Bạch cong ánh mắt: “Miễn Miễn, anh có thích hay không a?”

Lục Miễn nhẹ hôn một cái lên chóp mũi cậu, thấp giọng nói: “Thích!”

Tiểu Bạch khi khi cười rộ lên.

Lục Miễn vừa nhấc mắt thấy hai gò má cậu đỏ ửng, ngây ngẩn cả người, lập tức vui sướng trong lòng. Chẳng lẽ bé thô trắng nhà mình đã hiểu ra?

“Tiểu Bạch...” Lục Miễn cười nhìn cậu: “Sao em lại đỏ mặt?”

“A?” Tiểu Bạch trừng to mắt, mê mang.

Lục Miễn nghĩ nghĩ đổi cách hỏi: “Mặt em có nóng hay không?”

“Ừm!” Tiểu Bạch cười tủm tỉm gật gật đầu.

“Vì sao nhỉ?” Giờ này khắc này, thầy Lục cảm thấy mình vô cùng giống phù thủy độc ác, thuộc loại chuyên môn hướng dẫn người phạm tội, một bên phỉ nhổ chính mình, một bên đắc chí.

Tiểu Bạch lắc lắc đầu: “Không biết a!”

Thầy Lục bắt đầu dĩ thử dài. Ai... Quên đi... Chờ chút vậy...

Đúng lúc Lục Miễn chuẩn bị từ bỏ, Tiểu Bạch lại học anh, cười hi hi hôn một cái lên miệng anh: “Miễn Miễn, em càng thêm thích anh rồi! Em rất vui vẻ!”

Tổ tông, đây là em tự tìm!

Đay lòng Lục Miễn rung lên, đột nhiên đứng lên, không nói năng gì ôm chặt lấy cậu vào lòng.

Tiểu Bạch bị động tác đột ngột của anh làm cho giật mình, nhưng ánh mắt lại theo bản năng sáng lên, đang muốn hé miệng cười rộng, chợt môi ẩm áp, đã bị che lại. Ngực phình lên, trái tim nảy lên cảm giác kinh hoàng, Tiểu Bạch rõ ràng vui vẻ vô cùng, rồi lại bị những phản ứng này làm cho luống cuống chân tay.

Lục Miễn càng thêm xiết chặt cậu, hận không thể dùng nhựa cao su dính cả hai vào nhau, buông môi nâng mí mắt, vô cùng hài lòng nhìn khuôn mặt trắng trẻo đỏ ửng thêm vài phần, khóe miệng khẽ cong, lại khẽ liếm khe miệng cậu, thấp giọng nói: “Ngoan, nhắm mắt lại, mở miệng ra.”

Tiểu Bạch vô cùng vui vẻ “úc” một tiếng, nghe lời nhắm mắt lại, hé miệng ra.

Bởi vì Tiểu Bạch ngốc nghếch, không biết ý đồ bất lương của Miễn Miễn nhà mình, đối với động tác hé miệng cũng dốt đặc cán mai, cho nên hoàn toàn không hiểu rõ tình huống.

Lục Miễn thấy cậu mở miệng thật to, vẻ chờ thịt ăn ngốc ngốc khờ khạo, lập tức cười ra tiếng, tì lên trán cậu buồn cười vô cùng.

Ai... Khó có được cơ hội tốt hướng dẫn phạm tội như vậy lại bị Tiểu Bạch ngốc làm hỏng, thầy Lục vừa muốn cười lại vừa muốn khóc...

...

12. Chương 12

Thời tiết lạnh dần, Lục Miễn quàng khăn cùng đeo bao tay Tiểu Bạch tặng, ngày ngày đi làm tan tầm một đường vui vẻ ấm lòng vô cùng. Đáng tiếc không được hoàn mỹ ở điểm, vì sao Tiểu Bạch chưa thông suốt đâu?

Lục Miễn suy nghĩ cả ngày, cuối cùng cũng nghĩ cẩn thận, TV trong nhà rất ít mở, mà khi nào mở điều chiếu cái gì kênh động vật thể giới, rồi tin tức này nọ. Tiểu Bạch cho tới nay còn chưa xem phim truyền hình bao giờ đâu, ngay cả các tiết mục tv show còn chưa xem bao giờ...

Lại nói tiếp, làm sao lần nào Tiểu Bạch mở tivi đều mở tiết mục anh thường xem? Quả thực vô cùng tri kỷ.

Thầy Lục hớn hờ nghĩ một chốc, lại phát hiện mình chạy đề, vội vàng túm đề lại: Vì sao Tiểu Bạch không thông suốt nhỉ? Làm sao mới có thể thông suốt đây?

Không được! Về nhà nhất định phải tìm bộ phim truyền hình cho cậu nhóc xem, với tình tò mò kia, nhất định sẽ hỏi rất nhiều vấn đề... Hắc hắc! Vậy là có thể danh chính ngôn thuận giúp cậu nhóc hiểu ra!

Thầy Lục già dặn dàng nghiêm nhiên đi về con đường đen tối...

Lục Miễn cân nhắc nhanh chóng về đến nhà, ăn bữa tối tình yêu của Tiểu Bạch, nhìn Tiểu Bạch ngoan ngoãn lại đáng yêu, cảm thấy càng thêm khao khát, hai con mắt suýt nữa lóe thành màu xanh lục, nhất thời cảm thấy vô cùng phỉ nhổ chính mình.

Ăn cơm xong dọn dẹp lại dọn dẹp, Lục Miễn bưng hai cốc nước ngồi trên sofa. Tiểu Bạch thấy anh bày ra dáng vẻ muốn ngồi xem tivi, vội vàng cướp lấy điều khiển, chỉnh tốt kênh, đặt điều khiển ra bàn trà xa xa, cười tủm tỉm nhào đến bên người Lục Miễn, ôm lấy cổ anh lập tức dính dính người.

Lục Miễn đã dần thích ứng, có thể kháng được loại thân mật này của cậu, đáng thương buổi tối hôm nay vốn nghĩ giúp cậu thông suốt, định lực lại không đủ dùng, đầu của cậu cọ loạn trên cổ, nhất thời đem kế hoạch tắt thở vứt đến chín tầng mây.

Phim truyền hình cái gì? Tiết mục thân mật xem mắt cái gì? Rất vòng vo! Đi chỗ nào đó ngốc mát mẻ đi! Thầy giáo Lục già quyết định tự mình ra trận!

“Tiểu Bạch!” Lục Miễn ôm lấy Tiểu Bạch xoay người đặt cậu nằm trên sofa, hung hăng hôn một cái lên đôi môi hồng nhạt, nâng nửa người lên nhìn từ trên cao xuống, nhìn đôi mắt sáng ngời trong suốt của Tiểu Bạch, hơi thở cũng không rời, “Tiểu Bạch, anh thích em!”

Tiểu Bạch ôm cổ anh, nghe vậy ánh mắt cong cong, vui sướng rạo rức dán người lên, học theo anh hôn ba lần một hơi lên miệng: “Miễn Miễn, em thích anh!”

Lục Miễn ánh mắt lập tức tràn đầy ý cười, cúi đầu dịu dàng ngậm lấy môi cậu, đầu lưỡi bá đạo dọc theo làn môi lách vào khe liếm khớp hàm.

Tiểu Bạch cho đến nay chưa bao giờ nghĩ tới việc vi phạm ý nguyện Miễn Miễn nhà mình, tuy rằng tim đập nhanh gia tốc điên cuồng một cách kỳ lạ, nhưng vẫn vô cùng phối hợp buông lỏng hai hàng răng nanh.

Lục Miễn nhanh chóng tiến quân thần tốc, đầu lưỡi càn quét từng chỗ từng góc, cảm giác Tiểu Bạch hơi run rẩy, vô cùng thỏa mãn ôm cậu càng thêm chặt, ngậm lấy đầu lưỡi mềm mại khéo léo kia khiêu khích tùy ý, hoàn toàn không suy xét đến chuyện tiến hành theo chất lượng, muốn kích thích thể nào liền làm thể đấy.

Tiểu Bạch nhất thời luống ca luống cuống, ngực bắt đầu phập phồng kịch liệt, bản năng nhanh chóng bắt lấy áo Lục Miễn, cuối cùng thật chịu không nổi thế tấn công mạnh mẽ như thế, khoe miệng tràn ra tiếng rên khe khẽ kéo dài, thân thể càng thêm run rẩy mạnh.

Lục Miễn bị tiếng rên kia câu hồn câu đến mức suýt nữa phá công, vội vàng buông môi cậu ra, thở hào hển liên tiếp hôn lên mặt cậu, khẽ nói: “Anh làm thế, em có ghét không?”

Tiểu Bạch mặt mày ửng hồng, trong mắt còn vương nước mắt, chỉ vội vàng thở, căn bản không thể trả lời nổi.

Lục Miễn thấy cậu như vậy, thiếu chút nữa không trụ nổi, vội vàng nhắm mắt lại hôn nhẹ lên trán cậu.

Tiểu Bạch qua một lúc lâu mới hoàn hồn, tỉnh tỉnh mê mê cũng không biết vừa nãy là sao, chỉ cảm thấy hai người dường như càng thêm thân mật, chính mình càng thêm thích Miễn Miễn nhà mình, ôm sát cổ Miễn Miễn dán cả người vào, đỏ mặt khi khi cười ngây ngô.

Lục Miễn thấy cậu như thế, lại vừa buồn cười vừa đau lòng, nâng mặt cậu sờ sờ, thấp giọng nói: “Anh vừa nãy làm vậy, em chán ghét sao?”

Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn anh: “Sao em lại chán ghét Miễn Miễn chứ?”

Đôi mắt Lục Miễn càng thêm dịu dàng, cười cười: “Vậy em có thích không?”

Tiểu Bạch cười tủm tỉm gật gật đầu.

“Nếu đổi thành người khác làm như thế thì sao?”

“Không cần!” Tiểu Bạch nhanh chóng lắc đầu, ủ rũ ôm sát lấy anh, “Em mới không cần người khác đâu! Em chỉ cần Miễn Miễn!”

Thầy Lục già thỏa mãn thở dài một tiếng, lại một lần nữa ngậm lấy môi cậu hôn sâu.

Tiểu Bạch hoàn toàn nghiêng ngả lão đảo, đầu óc hoàn toàn đình chỉ vận chuyển, không ngừng hôn hển thở chỉ biết làm cho miệng mình càng thêm chịu trận tàn sát mạnh mẽ bữa bãi, cuối cùng cả người đều tê dại, tay bắt trên cổ Miễn Miễn dần dần thả lỏng, hoàn toàn bị chiếm đóng.

Lục Miễn kéo lấy tay cậu hung hăng hôn một cái, lại một lần nữa đặt lên cổ mình, ôm sát lấy thất lưng Tiểu Bạch thở hào hển nhẹ mút lấy xương quai xanh đẹp đẽ của Tiểu Bạch, nghe tiếng hừ nhẹ của Tiểu Bạch, thiếu chút nữa mất hết lý trí trực tiếp ăn sạch người ta nuốt vào bụng.

“Tiểu Bạch...” Lục Miễn ôm chặt lấy cậu bình ổn hơi thở, giọng khàn đặc, “Anh nói thích như vậy, chỉ thích em một người, về sau cả đời vẫn như vậy, không có ai khác thay thế, em có hiểu không?”

Tiểu Bạch đôi mắt bịt kín tầng sương mù, thở dốc thật lâu mới có thể nhìn rõ đôi mắt sâu không thấy đáy của Miễn Miễn nhà mình, cái hiểu cái không gật gật đầu.

Lục Miễn khẽ hôn môi cậu, ánh mắt âm thầm dần, bàn tay khẽ xoa xoa lưng cậu, ngồi trên sofa cùng nhau ôm thật chặt. Còn cả đời đâu, cả đời mình cũng phải xuống mồ, Tiểu Bạch vẫn như trước trẻ trung, dù hứa hẹn thế nào cũng chỉ một mình mình.

Trong lòng Tiểu Bạch nai con chạy loạn cả ngày, cuối cùng mới dần tỉnh táo, ngẩng đầu chôn trong áo Lục Miễn cọ cọ mũi, cong ánh mắt cười rộ lên: “Miễn Miễn, em thích anh! Thích là giống như vừa nãy sao?”

“Ừ.” Lục Miễn cười gật gật đầu.

Tiểu Bạch ngẩng đầu vẻ mặt khờ dại nhìn anh, cười tủm tỉm nói: “Em muốn nữa!”

Ai u! Tổ tông! Tiểu Bạch em không phải yêu quá, mà là yêu tỉnh!

Lục Miễn bị ba chữ ngắn ngủn của cậu câu dẫn mất cả lý trí, ngay cả câu trả lời đều mất, nhanh chóng xoay người đẩy cậu xuống sofa, hôn thật mạnh thật sâu.

Tiểu Bạch cảm nhận được hô hấp nóng rực đánh lên mặt, ngực cũng vì thân mật của Miễn Miễn mà phình lên tràn đầy, run rẩy ôm sát lấy anh, học động tác của anh trúc trắc đáp lại.

Bụng dưới Lục Miễn căng thẳng, hô hấp nhất thời dâng cao thêm nữa, đưa tay vói vào áo Tiểu Bạch, độ ẩm nóng bỏng ấy chạy trên làn da lưng nhẵn nhụi, buông môi thở gấp thì thầm: “Tiểu Bạch... Vừa nãy nói cho em biết cái gì gọi là thích... Hiện tại... Nói cho em biết cái gì là yêu... Được hay không nào?”

Tiểu Bạch hai mắt mê ly nhìn anh, khẽ nhếch miệng gật gật đầu.

Lục Miễn nhìn cậu một dáng mặc người gặt hái, nhất thời ném mất tiêu áo khoác nhả nhận, đảo mắt phải hóa thân thành cảm thú.

Rất không đúng dịp lại là, thời khắc mấu chốt, di động vang lên...

Lại càng không đúng dịp nữa là, tiếng chuông vẫn là tiếng ca Tiểu Bạch tự chọn

“Lão Trương lái xe đi Đông Bắc, đừng phải; lái xe lưu manh gây chuyện giỡn, chạy tiêu; may sao có một người Đông Bắc, đưa đến bệnh viện châm châm, tốt rồi...”

Lục Miễn giống như một con thú đang gào thét tùy thời nhào lên đột nhiên bị nhấn nút tạm dừng, choáng váng.

...

13. Chương 13

Tiếng chuông phải mạng già này là do Tiểu Bạch gần đây nghịch di động thay đổi, Lục Miễn nhất thời còn không có kịp phản ứng, choáng váng vài giây mới biết được di động vang lên.

Tay thầy giáo Lục còn đang trong quần áo Tiểu Bạch kia, ngón tay cùng da lưng mềm mại nhẵn nhụi của Tiểu Bạch vẫn đang quyến luyến khó rời, thật sự không cam lòng buông ra, vì thế, quyến định không thêm nhìn cuộc điện thoại không chút hiểu ý này!

Đang muốn tiếp tục động tác trên tay, thân thể nhỏ nhắn trên sofa đột nhiên bắt đầu rùn rẩy kịch liệt, Tiểu Bạch nghe tiếng ca run rẩy bờ vai thở hổn hển cười rộ lên!

Thầy Lục già nhin không được nghiêng răng, hai hàng răng nanh nghiêng vang kéo kẹt. Phì cười và vân vân, rất thương tự tôn! Có cái gì đáng cười? Có cái gì đáng cười?!

Thầy Lục già đã quên, bài hát này sớm mấy năm trước anh đã sớm nghe nhầm tai, nhưng Tiểu Bạch người ta chưa từng nghe qua a, Tiểu Bạch cảm thấy vô cùng mới mẻ rất vui vẻ, mỗi lần nghe đến câu ‘Anh giai đây là người Đông Bắc’, đều có thể cười rùng rợn đầy đất.

Tiểu Bạch cười ánh mắt hí thành một mí, cong miệng túm lấy quần áo anh: “Miễn Miễn... Điện... ha ha... Điện thoại!”

“Ai...” Thầy Lục vừa yêu vừa hận, cực kỳ bất đắc dĩ mỗ lên môi cậu một cái, “Không tiếp... Ngoan... Đừng cười...”

“Úc!” Tiểu Bạch ghen cười gật gật đầu.

Tiếng chuông dừng lại, thầy Lục hôn nhẹ hai má Tiểu Bạch, quyết định tiếp tục sự nghiệm cảm thú của mình.

Không! Nghĩ! Đến! Di động lại vang lên!

“Phì... Ha ha ha...” Tiểu Bạch nhin không nổi, lại cười một trận dữ dội, từ đầu đến chân điên như bị mắc bệnh thần kinh.

“Ai...” Lục Miễn một bên cảm thán điểm cười của Tiểu Bạch thật thấp, một bên lưu luyến túm cái tay trong quần áo ra, lại mỗ lên môi cậu một cái, lúc này mới thò người ra đến bàn trà tiếp điện thoại.

“Con trai a, sao nửa ngày không nhận điện thoại a? Bè bọn nhiều việc a?”

Lục Miễn xoa xoa mi tâm giữa trán, mặt không đổi sắc tim không nhảy: “Mẹ, con không vội, vừa nãy đang tắm.”

Tiểu Bạch nhảy dựng lên ngồi chồm hổm trên sofa, vẻ mặt khinh thường dùng miệng không tiếng động nói: anh lại nói dối!

Lục Miễn nhin cười nheo nheo mặt cậu, vươn tay ôm cậu đến bên người. Tiểu Bạch lập tức cười cong mắt, vui rạo rức ôm lấy thắt lưng anh cọ cọ ***g ngực, tìm tư thế thoải mái.

“Miễn Miễn, chừng nào con rảnh đây? Đi ra ngoài gặp mặt.”

Lục Miễn sửng sốt một chút: “A? Lại gặp mặt?”

“A cái gì a! Chẳng phải lần trước nói cho con rồi sao, con lại giả bộ hồ đồ ngớ ngẩn lừa đảo với mẹ đây à?”

“...” Lục Miễn cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, nhin không được hôn một cái lên gáy cậu, nói với điện thoại, “Không cần gặp mặt, con tìm được rồi.”

“Tìm được gì?” Đầu bên kia bà mẹ sửng sốt một lúc, đột nhiên hiểu ra, nhất thời giống như ăn huyết gà kích động đứng lên, miệng như sung liên thanh phằng phằng lên tiếng, “Tìm được đối tượng?! Cái dạng gì thế? Bao tuổi? Làm công tác gì? Nhà bên kia có thái độ gì với việc này a?”

Lục Miễn cảm thấy đau đầu: “Ai u! Mẹ! Mẹ nói chậm một chút đi! Con của ngài dùng bằng đại nã, không phải máy tính...”

“Đi đi đi đi, vậy mẹ nói chậm chút a!” Bà mẹ dùng một chút, phồng chùng áp chế cảm xúc, dè ép một chỗc lại không nín được nữa, nói thẳng, “Haiz! Hỏi cái gì hỏi! Trục tiếp mang thằng bé về nhà là được! Con trai nhớ chạy nhanh, tìm thì giờ rảnh rồi mang người ta về cho mẹ với bố con nhìn một cái, còn phải kiểm duyệt.”

Lục Miễn cười rộ lên: “Có gì phải duyệt? Mẹ sao lại không tin ánh mắt con trai mình thế?”

“Dem về rồi hãy nói, cứ phải nhìn trước đã! Con nói đi, khi nào thì mang về? Mẹ cũng phải mua thức ăn chuẩn bị này nọ.”

Lục Miễn vuốt ve mái tóc Tiểu Bạch, nghĩ nghĩ nói: “Mẹ, nếu không chậm rãi tính, bây giờ còn chưa rõ ràng đâu.”

Vốn chưa rõ ràng mà, Tiểu Bạch đến nay còn mê mê màng màng đầu... Lục Miễn ngẫm thử dài, thuận tiện cảm ơn mẹ mình gọi điện, nếu không anh sẽ cứ như vậy mê mang ăn luôn Tiểu Bạch, sau này khẳng định chính mình gặp trở ngại hối hận.

Bà mẹ sửng sốt một lúc mới mở miệng lần nữa: “A... Còn chưa thành sao? Vậy chờ chút đi... Nếu không, con vẫn nói cho mẹ chút, đứa bé này dạng gì đâu? Bao tuổi?”

Lục Miễn biết mẹ mình lo lắng, nhưng nghe đến tuổi tác lại buồn bực một trận, nhin không được ôm chặt Tiểu Bạch thêm nữa: “Người rất tốt, còn nhỏ, mới mười chín.”

“Cái gì? Nhỏ như thế?!” Mẹ vừa nghe càng thêm lo lắng, “Con sao lại tìm đứa nhỏ như vậy? Còn đang đến trường đi? Có phải học sinh trường con không? Chuyện này tuyệt đối không được a!”

“Không đúng không đúng, không phải học sinh trường con.” Lục Miễn vội vàng phủ nhận, “Thật không phải...”

“Tuổi sao lại nhỏ như thế a, vậy thằng bé đang học hay đang công tác vậy?”

“...” Nếu nói đi làm, có phải hay không lại hỏi thêm một phen vấn đề công tác làm cái gì, Lục Miễn vỗ vỗ cái trán, thật muốn nhìn trời thử dài một hơi, kiên trì đáp, “Đến trường... trường học khác...”

Bà mẹ vốn lo lắng, vừa nghe liền nghi hoặc: “Vậy sao hai đứa quen biết?”

“Lúc dạy thêm liền quen biết.” Được rồi, mẹ mình nhất định lại hiểu lầm mình tiền lương không đủ phải kiếm khoản thu nhập thêm...

Bà mẹ lúc này còn chưa kịp nghĩ đến khoản thu nhập thêm, một lòng một dạ nghĩ phải hỏi thăm đối tượng con trai cho thật rõ ràng: “Vậy trong nhà có thái độ gì? Có phản đối không?”

“...” Lục Miễn cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, nhẹ chạm vào gáy cậu, “Nhà em ấy... Không phản đối...”

Bà mẹ bên kia trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên giọng cao vút: “Ai, con trai! Con hôm nay không thích hợp! Không phải con đang tùy tiện tìm cái cớ để lừa hai lão già này đi? Sao cứ nói ăp a ăp úng? Bình thường con cũng không như thế.”

“Không...” Lục Miễn cười rộ lên, “Con nào dám a! Điều là lời nói thật, thật sự! Con vô cùng thích em ấy, đang cố gắng theo đuổi đây, mẹ cũng đừng an bài xem mắt cho con.”

Tiểu Bạch đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng không chớp mắt theo dõi anh, vươn tay chỉ chỉ chóp mũi mình, nhỏ giọng nói: “Miễn Miễn, anh đang nói về em à?”

Lục Miễn cười gật gật đầu, hôn môi cậu một cái, hôn xong rồi trong lòng lại kích động một trận, vô cùng luyến tiếc rời đi, thở dài trong lòng một tiếng ồm người càng thêm chặt.

Bà mẹ bên kia lại im lặng thêm một lúc, tiếng nói dần bình thường lại: “Ai... Được rồi, mẹ bên này tạm tin con. Con a, trưởng thành, tìm đứa bé nhỏ tuổi như vậy, cũng không biết có thể ổn định lại được không. Ngày nào đó có thể thì mang về cho bố mẹ xem một cái, biết không?”

“Bố mẹ yên tâm, hai người lo lắng lâu ngày như vậy, sao con có thể không mang về?” Lục Miễn nhìn Tiểu Bạch cười cười, “Đừng nhìn em ấy tuổi còn nhỏ, kỳ thật vô cùng hiểu chuyện, nhất định bố mẹ sẽ thích.”

“Được rồi, cứ nói thế đã. Bố mẹ chờ tin tức của con a!”

Cúp điện thoại, Lục Miễn nhanh chóng đặt di động xuống, hai tay ôm lấy thắt lưng Tiểu Bạch, hôn một cái lên chóp mũi cậu, trong mắt tất cả đều là ý cười.

Tiểu Bạch hì hì vui vẻ cười: “Miễn Miễn, vừa nãy có phải hay không anh khen em đấy?”

“Đúng rồi!” Lục Miễn mút một cái thật mạnh ở cổ cậu, nhắm mắt lại thấp giọng nói: “Bảo bối nhỏ, anh yêu em!”

14. Chương 14

Lục Miễn bên này vắt hết óc tìm cách tạt ra thân phận hợp lý cho Tiểu Bạch, bố mẹ bên kia đã sớm không nhẫn được.

Hai người già nằm trong ổ chăn thương lượng nghĩ nghĩ, không nghĩ ra nổi con trai vì sao lại chọn đối tượng nhỏ tuổi như vậy, nếu tìm con gái đi, người phải lo lắng ắt là bố mẹ người ta, nhưng lại chọn con trai, hai người già thật sự lo lắng đứa bé kia tuổi quá nhỏ, ham chơi, không đáng tin, đừng chậm trễ con trai nhà mình mới tốt.

Từ khi hai người biết tính hướng của con trai đến nay chưa bao giờ ngừng nghĩ quan tâm, tuy nói trong cơn giận giữ đoạn tuyệt quan hệ vài năm, nhưng dù sao đánh gãy gân cốt còn nổi thành huyết mạch, sao có thể đoạn được, nào có chuyện không lo lắng, hiện tại nghĩ thoáng, muốn giúp con trai chọn đối tượng chọn con dâu, còn quan tâm hơn so với nhà người ta chọn con dâu!

Hai người tính toán một hồi, quyết định đến nhà con trai giáp mặt hỏi một chút cho rõ ràng mạch lạc, không hỏi rõ không thể ngủ yên!

Vì thế, Lục cha Lục mẹ chọn ngày thứ bảy ra ngoài, hơn nữa ma xui quỷ khiến không đánh điện thoại thông báo. Rất không đúng dịp là, Lục Miễn chợt có việc đến trường học, chỉ có Tiểu Bạch một người ở nhà.

Tiểu Bạch mặc quần áo của Lục Miễn ngồi xếp bằng trên sofa, trên bàn là Ipad, một bên nghiên cứu xem làm sao kiếm được tiền một bên chép chép miệng tóp tép ăn snack khoai tây.

Khi Tiểu Bạch rời nhà thì mặc quần áo Lục Miễn mua cho, ở nhà lại thích mặc đồ của Lục Miễn, mặc dù đã giặt, nhưng cái mũi tinh nhà Tiểu Bạch vẫn ngửi ra được hương vị của Lục Miễn, mặc ở trên người cảm thấy vô cùng thoải mái vô cùng an tâm, có thể thấy được bản tính sùng vật này hoàn toàn không thay đổi.

Tiếng chuông cửa vang lên, Tiểu Bạch vui vẻ chạy ra mở cửa. Đương nhiên, Lục Miễn đã sớm dạy cậu trước khi mở cửa phải xem mắt mèo, nhưng bé nhỏ không rành thế sự đương nhiên không biết câu lòng người hiểm ác, luôn quên điễm này.

“Miễn Miễn, anh về rồi!”

Cửa vừa mở ra, Lục cha Lục mẹ chỉ thấy trước cửa có một cậu bé vô cùng xinh đẹp đứng đó, tươi cười sáng lạn hô tên hiệu con trai nhà mình, đồng thời sững người.

“A?” Nụ cười Tiểu Bạch ngừng, lập tức nhận ra người trước mắt, nụ cười lại càng thêm rực rỡ: “Bố mẹ, hai người đến rồi!”

Ba mẹ?! Hai người già cảm thấy trai tim có điểm không chịu lực, nhìn đứa nhỏ trước mắt cười không thấy mắt nửa ngày không mở ra được một chữ.

“Bố mẹ, hai người vào nhà đi a!” Tiểu Bạch cảm thấy lè để xuống đất cầm tay kéo hai người, nghiêm nhiên một vẻ chủ nhà.

Lục mẹ đổi xong dép mới bình tĩnh lại, lập tức hận con trai nhà mình nghiêng răng nghiêng lợi. Còn nói chưa thành kia, còn nói đang truy đuổi kia, bây giờ người ta đều đã vào nhà ở, còn gọi hai lão già này là bố mẹ, làm sao có dáng vẻ là chưa thành công? Nếu bọn họ không đột nhiên tập kích, còn không biết bị thằng con lừa dối đến khi nào đâu!

Lục mẹ tuy hàm hừ về con trai, nhưng đối với Tiểu Bạch cảm thấy ấn tượng đầu tiên tốt lắm, hòa ái nở nụ cười, hỏi: “Miễn Miễn đâu con?”

“Miễn Miễn có việc đi trường học rồi ạ!” Tiểu Bạch vô cùng nhu thuận cấp ra đáp án tiêu chuẩn, kéo hai người đến sofa ngồi xuống, lại lách ca lách cách chạy đến phòng bếp cầm hai quả quýt nhét vào tay hai người mỗi người một cái, cười tủm tỉm nói: “Bố mẹ ăn quýt đi ạ!”

Hai người nhìn Tiểu Bạch đồng thời cười rộ lên, cảm thấy đứa nhỏ này rất có lễ phép, nhìn thấy muốn cười. Hơn nữa vừa rồi Tiểu Bạch vào phòng bếp, hai người liếc máy tính giấu giấu, có phần tin tưởng con trai nói “rất hiểu chuyện” là thế nào.

Lục mẹ bóc quýt, cảm thấy hôm nay du kích bất ngờ thấy con trai không có nhà quả là cơ hội trời ban ân, không lợi dụng tốt quả thực phụ ông trời, vì thế cười tủm tỉm hỏi han: “Con tên là gì?”

“Tiểu Bạch!” Tiểu Bạch vô cùng quen thân ngồi xuống bên cạnh. Đây là bố mẹ của Miễn Miễn, Tiểu Bạch tự nhiên sinh ra cảm giác thân cận.

Lục mẹ nhìn thấy cậu không xa lạ khách khí, không khỏi có vài phần thân cận, lại hỏi: “Tiểu Bạch a, con là bạn trai của Miễn Miễn nhà bác à?”

“Bạn trai?” Tiểu Bạch vẻ mặt khó hiểu, ánh mắt mê mang.

Ách... Chẳng lẽ không phải cách nói này? Lục mẹ nghĩ nghĩ, thay đổi một cách hỏi thân mật khác: “Con là đối tượng của Miễn Miễn đúng không?”

“Đối tượng?” Tiểu Bạch lại mờ mịt.

Lục mẹ bị phản ứng của cậu làm khó hiểu, quay đầu nhìn bạn già, bạn già cũng mặt mày nghi hoặc nhìn lại. Hai người ông xem bà bà nhìn ông, vẻ mặt không biết làm sao, ánh mắt trao đổi ý không nói bằng lời: đứa nhỏ này đang giả ngốc sao? Đã trực tiếp gọi bố mẹ, còn về mờ mịt?

Lục mẹ bóc quả quýt xong đặt lên bàn trà, cười cười với Tiểu Bạch: “Bác đi rửa tay.”

“Vâng.” Tiểu Bạch cười tủm tỉm gật đầu.

Lục mẹ vào phòng vệ sinh nhanh chóng mở ra rada sâu sắc của phụ nữ, ánh mắt sắc bén quét về bồn rửa tay, nhìn thấy trên bục có hai cốc súc miệng, hai bàn chải đánh răng, trong đó có một cốc in hình con thỏ, nhìn chỉ biết không phải con trai mình dùng; tầm mắt chuyển tiếp lại thấy trên tường treo khăn mặt có hai cái, trong đó một cái cũng in hình con thỏ, khẳng định cũng không phải con mình dùng.

A... Đúng rồi! Đứa nhỏ này còn mặc quần áo của Miễn Miễn mà! Đây là ở chung nhỉ? Lục mẹ vô cùng khẳng định gật gật đầu.

Đến phần này rồi con trai còn dám lừa gạt! Có gì đáng gạt đâu?! Thằng con mất nết! Lục mẹ vô cùng tức giận!

Cũng không biết người nhà đứa bé này có biết hay không, Miễn Miễn nói cậu tuổi 19, nhưng thấy thế nào cũng giống vị thành niên a... Lục mẹ vô cùng lo lắng...

“Tiểu Bạch, Miễn Miễn khi nào thì về?” Lục mẹ tươi cười như hoa đi từ phòng vệ sinh ra.

“Lúc ăn cơm anh ấy sẽ về!” Tiểu Bạch miệng còn nhai miếng khoai tây, hàm hồ đáp một câu, vươn cổ nhìn đồng hồ trên máy tính, vội vàng nhảy dựng lên từ sofa, “Nhanh đến giữa trưa! Con phải đi nấu cơm!”

U! Đứa nhỏ này còn có thể nấu cơm kia! Quả thật rất hiểu chuyện! Lục mẹ rất tán thưởng, hoàn toàn không có ý nhúng tay, chờ xem trù nghệ của cậu.

Tiểu Bạch buộc tạp dề, vén tay áo vô cùng có cảm giác chuyên nghiệp bắt đầu nhặt rau tẩy thái.

Lục mẹ liếc mắt nhìn trên tạp dề có in hình hoạt họa con thỏ nhỏ trắng, đầu đầy gạch đen. Nhiều con thỏ như thế, đứa nhỏ này rốt cuộc có bao nhiêu thích con thỏ a...

Nghĩ đến con thỏ, Lục mẹ nhớ lần trước Miễn Miễn có mang con thỏ nhỏ về nhà, vội vàng quay đầu hỏi bạn già: “Ài, ông già, con thỏ lần trước giờ ông có thấy không? Cái con thỏ đặc biệt tham ăn, vô cùng thú vị ấy.”

Lục cha ngẩng đầu từ tạp chí, tầm mắt liếc quanh nhà con trai một vòng, lắc đầu tiếp tục xem báo: “Không phát hiện a, bà tìm xem xem.”

Lục mẹ vốn muốn hỏi Tiểu Bạch, nhưng ngẫm lại Miễn Miễn ở đây đã vài năm, bà cho đến nay còn chưa bao giờ nghiêm túc đánh giá quá, nương cơ hội này nhìn nhìn xung quanh.

Kết quả vòng vo nửa ngày chưa thấy bóng con thỏ đâu, ngược lại nhìn thấy rất nhiều dấu vết hai người cùng chung sống.

Đây nhất định là ở chung a!

...

15. Chương 15

Trong phòng bếp động cơ khói dầu kêu vang ong gong, Tiểu Bạch xào rau đầu đầy mồ hôi, nghĩ Miễn Miễn lập tức về nhà, làm việc càng thêm hăng hái, động tác trên tay càng thêm lưu loát.

Lục mẹ chuyển quanh nhà một vòng, đi vào phòng bếp giúp đỡ, thấy cậu làm nghiêm túc, đột nhiên có phần đau lòng. Theo lý thuyết làm mẹ, bao giờ cũng thiên vị cho con trai mình một chút, nhưng không biết làm sao, thấy Tiểu Bạch là đã thích, nhìn thân thể cậu nhỏ nhỏ như vậy còn vội vàng vàng nấu cơm vì con trai mình, chợt có điểm băn khoăn.

Lục mẹ tiếp tục động tác trên tay nói chuyện phiếm với cậu: “Tiểu Bạch, con thỏ mà Miễn Miễn nuôi ấy con có gặp qua chưa? Hôm nay mẹ tới mà chưa thấy đâu.”

Vừa dứt lời, Lục mẹ liền nghi hoặc: a? Con thỏ kia có phải hay không cũng kêu Tiểu Bạch ấy nhỉ?

Tiểu Bạch vừa định thốt ra “Con chính là con thỏ kia a”, mặt mày chợt căng thẳng đột nhiên nhớ ra Miễn Miễn nói rằng không thể nói thật, vội vàng ngậm miệng, trừng mắt đảo rau trong nồi vài lượt, không được tự nhiên lắc đầu: “Con không biết a, chưa nhìn thấy bao giờ.”

“Úc!” Lục mẹ hỏi thăm con thỏ chẳng qua chỉ lót dạ, chủ yếu vẫn là muốn biết chuyện về Tiểu Bạch, vì thế tiếp tục hỏi, “Tiểu Bạch, con là học sinh của Miễn Miễn sao?”

“Không a!” Tiểu Bạch cười hì hì với bà.

“Vậy con học trường nào? Học trung học hay lên đại học?”

Tiểu Bạch sững sốt một chút, trừng mắt nghĩ nghĩ, đột nhiên buông muống xào rau, lo lắng nói: “Mẹ giúp con xào một chút!” Nói xong phóng như bay lao khỏi phòng bếp tiến vào phòng ngủ.

Tiểu Bạch lén lút đóng cửa phòng, cầm lấy điện thoại trên bàn bấm bấm nhấn nhấn số di động của Lục Miễn, chuyển được cuộc gọi chưa kịp chờ bên kia mở miệng liền nhỏ giọng lo lắng gọi: “Miễn Miễn!”

Lục Miễn sửng sốt, cho là cậu xảy ra chuyện gì, nhất thời khẩn trương lên: “Tiểu Bạch, làm sao vậy?”

Tiểu Bạch vô cùng lo lắng: “Miễn Miễn, em học trường nào? Trung học hay đại học?”

“Gi?” Ngồi bút trên tay Lục Miễn rơi, vô cùng bó tay không hiểu gì cả.

“Nói mau nha! Em học trường nào?”

“Tiểu Bạch em đây chưa tỉnh ngủ hả?” Lục Miễn cười rộ lên, “Còn có trường học nào nữa? Ngồi chồm hồm đại học trong nhà sao!”

“Úc!” Tiểu Bạch hiểu ra gật gật đầu, “Cách” một tiếng lưu loát sạch sẽ cúp điện thoại.

Cửa phòng mở ra, Lục mẹ đột nhiên xuất hiện trước mắt, làm Tiểu Bạch bị dọa sốc, hơi uốn éo đầu, vừa nãy Lục cha ngồi trên sofa xem báo chí cũng đứng cách đó không xa, đang nâng kính mắt thật lòng xem đồng hồ trên tường.

Tiểu Bạch sửng sốt một chút, theo bản năng cũng nhìn cái đồng hồ mộc mạc cực kỳ không chút giá trị kia một cái.

Lục mẹ nở nụ cười cứng ngắc: “A! Tiểu Bạch a, mẹ tới hỏi hỏi chút, à này, rau đã cho muối chưa?”

Lục cha cũng quay đầu nở nụ cười hòa ái với Tiểu Bạch, lại nâng kính mắt nhìn nhìn bình hoa nơi góc tường, vô cùng nhàm chán đến đó vươn tay sờ sờ, bước thong thả vài bước rồi thản nhiên ngồi vào sofa, cầm lấy báo chí tay run rẩy, tiếp tục xem tin tức.

Tiểu Bạch gãi gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu theo sát vào phòng bếp, thấy Lục mẹ đang chuẩn bị đĩa bát dọn bàn, vội vàng chạy tới, cười tủm tỉm trả lời đáp án cho vấn đề vừa nãy: “Mẹ, con đang ngồi chồm hồm đại học trong nhà.”

“Khụ...” Tay Lục mẹ run lên, nghiêng a nghiêng, nước canh rơi...

Lục Miễn bên kia sau khi thấy Tiểu Bạch cúp điện thoại, mí mắt bắt đầu nhảy dựng lên một cách kỳ lạ, có cảm giác bất an ần ần nảy lên trong lòng.

Nheo neho mí mắt, chợt một ý nghĩ kinh tởm nảy ra trong đầu như tia chớp bùng bùng vang đập vào óc: Tiểu Bạch không có khả năng đi hỏi mình học trường học nào cả! Tiểu Bạch đến trường là chuyện mình bịa với mẹ! Cho nên nói, bố mẹ đến đây?!

Lục Miễn bị kinh hách nhảy dựng bút rơi xuống đất, hoang mang rối loạn nhào xuống nhặt bút, mặc áo khoác vào đi xin phép lại vội vàng vàng chạy về nhà, bình thường đi đường mất 20 phút, giờ hoảng loạn cuống quýt mượn bảo vệ trường chiếc xe đạp nan hoa sớm rách nát đưa 5 phút về đến nhà, mà năm phút này như lửa thiêu đến mông chỉ sợ không đủ nhanh.

Lục Miễn rất hiểu rõ Tiểu Bạch, cái gì nên nói cái gì không nên nói không hiểu rõ, muốn nói dối còn phải trù trừ mất nửa ngày, cái loại tính cách này, khẳng định phải lòi! Vừa nghĩ tới vừa rồi Tiểu Bạch nghe ngồi chồm hồm đại học trong nhà xong rồi cúp máy, mí mắt thầy Lục già càng nhảy dữ tợn hơn. Vạn nhất nói dối không đi được, chẳng lẽ lại thành thật nói Tiểu Bạch là con nhỏ kia? Yêu quái và vân vân, muốn bố mẹ biết, chẳng phải dọa họ chết khiếp?!

Lúc Lục Miễn mở cửa thì, thấy một nhà ba người cùng nhau ngồi sofa xem tivi, cảnh tượng hài hòa áp áp hòa thuận, không khỏi sửng sốt.

“Miễn Miễn, anh đã về rồi!” Tiểu Bạch bay nhanh nhào tới nghênh đón anh, không coi ai ra gì vươn tay ôm cổ anh, ở bên miệng anh vô cùng vang dội ‘bep’ một cái.

Lục Miễn mỉm cười vươn tay ôm cậu, nhẹ nhàng nhấn bên môi cậu một chút, nhấn trong ý thức được bên trong còn có hai người già, nhất thời không được tự nhiên, ánh mắt liếc đến chỗ bố mẹ.

Bố mẹ vẻ mặt bình tĩnh nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục xem tivi, để lại cho anh hai cái gáy bình tĩnh, trong lòng lại vô cùng ăn ý đồng thời cảm thán: chắc chắn! Thanh niên thời nay, thật sự là...

“Khụ...” Lục Miễn cất chìa khóa đi vào, “Bố, mẹ, hai người tới sao không điện cho con? Sớm biết con đã xin phép không đến trường.”

Lục mẹ ngen một bụng nghi ngờ đang diên tiết đầu, lại không muốn bày sắc mặt cho Tiểu Bạch xem, tro mắt nhìn con trai đã trở về, một bụng khí hơi đã có thể xì ra, hừ lạnh một tiếng nói: “May là không gọi điện thoại.”

Lục Miễn không thể hiểu được trong nhà đến tột cùng là đang xảy ra chuyện khó tưởng tượng nào, đành phải tạm thời giả ngu than: “Ai, chết đói.”

Tiểu Bạch không biết này đó, nhanh chóng phối hợp: “Đói bụng sao? Ăn cơm ăn cơm! Em có làm mấy món đó!”

“Ừ.” Lục Miễn cười hôn một cái lên mặt cậu.

Khi ăn cơm, Lục Miễn căn cứ sách lược địch bất động ta cũng bất động, từ đầu đến cuối không hề chủ động đề cập bất cứ chuyện gì về Tiểu Bạch, ăn cơm vô cùng ngon lành, làm hại Tiểu Bạch vẻ mặt lo lắng nhìn anh, cho rằng anh đói lắm.

Ăn cơm xong Tiểu Bạch cướp việc rửa bát, Lục Miễn biết trốn không xong, đành phải kiên trì ngồi trong phòng khách, vẻ mặt bình thường như không, lúc này ở trước mặt bố mẹ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi, giống như phạm chờ thẩm phán.

Bà mẹ uống trà, đi thẳng vào vấn đề: “Miễn Miễn, về đứa bé Tiểu Bạch này, con có cái gì thì nói đi, đừng gạ.”

Lục Miễn tựa vào ghế sofa vẻ mặt bình tĩnh nở nụ cười, trong lòng thật sự là hận nghiêng răng nghiêng lợi. Mẹ mình quá độc ác! Còn tưởng rằng mẹ phải từng bước từng bước nói ra những vấn đề nghi ngờ cơ, không nghĩ tới dễ dàng ném cầu đá cho mình. Nếu cái gì cũng không nói đi, rõ ràng rất giả, xem tư thế này nhất định Tiểu Bạch lòi. Mà nói ra, nói cái gì mới có thể đánh mất sự nghi ngờ của hai người già tinh này lại là vấn đề làm cho người người đau đầu.

...

16. Chương 16

Lục Miễn không dám suy nghĩ quá lâu, trên thực tế, trước đó anh đã sớm nghĩ ra mấy vở cũ, nhưng dù vở nào đi nữa thì truy cứu ắt sẽ không đứng vững bản chân.

“Mẹ, mẹ muốn biết cái gì?” Lục Miễn cười cười, đá lại cậu về cho mẹ, nhân cơ hội nghĩ trong đầu các ưu thế khuyết điểm của các vở cũ kia.

Bà mẹ cầm điều khiển tivi đập một cái lên cánh tay anh, trừng mắt: “Thành thực chút đi.”

“Con đi lấy táo gọt cho bố mẹ.” Lục Miễn nói xong đứng lên vào phòng bếp cầm hai quả cùng dao, trước khi đi thấy Tiểu Bạch cười vui tươi hơn hờ với mình, trái tim thiếu chút nữa bị nụ cười của cậu làm cho mềm nhũn hóa thành bãi nước, nhịn không được hôn lên mặt cậu, nghĩ thầm sao lại hôn không đủ kia chứ?

Trở lại phòng khách, Lục Miễn cúi đầu gọt táo, nổi lên một trận cảm xúc mới mở miệng: “Mẹ, không phải con cố ý gạ bố mẹ cái gì, mà là thật sự không muốn nói thêm về chuyện Tiểu Bạch, Về Tiểu Bạch, em ấy một người lớn lên thật không dễ dàng, nói trong lòng khó chịu. Mẹ hỏi em ấy học trường học gì em ấy không trả lời được đúng không? Đó là vì em ấy không được đi học, trung học chưa học xong đã phải đi làm công, bây giờ còn đang tìm công việc kia.”

Bà mẹ vừa nghe, cùng bạn già liếc nhìn nhau trong lòng tự hiểu. Chẳng phải đang tìm công việc sao, cũng khó khăn.

Bà mẹ liếc nhìn phòng bếp, thấp giọng hỏi anh: “Cái gì là một người lớn lên thật không dễ dàng? Thế là sao con nói rõ ràng chút đi!”

“Tiểu Bạch là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã sớm không rõ mặt bố mẹ. Nếu không mẹ nói xem sao em ấy nhỏ như vậy lại không đi học?” Lục Miễn nói xong thâm bồi phục mình một chút. Đây cũng có phải lời nói dối đâu. Tiểu Bạch quả thực không có bố mẹ.

Lục mẹ càng cảm thấy thương tiếc vài phần đối với Tiểu Bạch, nghĩ thầm trách không được hiểu chuyện như thế: “Vậy thằng bé lớn ở viện mồ côi?”

“Vâng.” Lục Miễn gật gật đầu, bắt đầu cắt táo.

“Được rồi được rồi, đừng cắt! Đâu phải người ngoài, thật phiền phức!” Bà mẹ cầm hai quả táo đã gọt sẵn, nhét vào tay bạn già một quả, mình cầm một quả, “Lại gọt cho Tiểu Bạch một quả đi. Đúng rồi, Tiểu Bạch là viện trẻ nào vậy?”

Lục Miễn chợt giật mình, ra vẻ bình tĩnh đứng dậy cầm thêm một quả táo lấy tới, cười nói: “Mẹ đây là hỏi thăm? Tiểu Bạch vừa thấy là đứa nhỏ ngoan, tra hộ khẩu gì gì không cần đó chứ?”

“Làm sao nào? Mấy thứ này không thể nói?” Bà mẹ nhất thời sinh ra cảnh giác.

“Không, không phải không thể nói.” Lục Miễn mặt không đổi sắc, “Viện trẻ kia không kinh doanh được đã sớm dỡ xuống, đóng cửa, nếu không Tiểu Bạch đâu cần nghỉ học.”

Lục mẹ cầm táo lần chần mãi chưa cắn miếng nào, nghiêm túc nhìn anh: “Miễn miễn, chuyện khác con có thể tùy tiện gạt mẹ, mẹ không truy cứu. Tiểu Bạch vừa thấy là biết ngoan ngoãn hiểu chuyện, bố mẹ đương nhiên yên tâm. Nhưng con phải nói thật cho mẹ hay, thằng bé có trưởng thành thật hay không?”

“Trưởng thành! Đương nhiên trưởng thành!” Lục Miễn vội gật đầu không ngừng. Đương nhiên là trưởng thành chứ sao, đều đại thọ sáu mươi.

“Được, trưởng thành là tốt!” Lục Miễn đưa tay ra, “Con đưa giấy căn cước của Tiểu Bạch cho mẹ xem xem.”

“...” Mẹ à, mẹ rất độc...

Lục Miễn nở nụ cười: “Giấy căn cước của Tiểu Bạch sao có thể ở chỗ con cơ chứ?”

“Không ở chỗ con thì ở chỗ nào? Tiểu Bạch là trẻ mồ côi, giờ ở nhà con, con nói chứng minh thư của nó trừ việc để nơi này còn có chỗ nào để chứ hả? Thằng bé còn có chỗ ở nào khác hay sao?”

Lục Miễn cảm thấy đau đầu, sâu sắc nhận thức được vở cô nhi viện này thật sự không đáng tin.

Lục mẹ thấy anh nhú mày, lập tức bực bội: “Con không cho, mẹ đi hỏi Tiểu Bạch.” Nói xong đứng dậy tới phòng bếp.

Lục Miễn vội vàng ngăn đón bà: “Mẹ, mẹ đừng thế, đang yên đang lành tự dưng hỏi người ta giấy căn cước, người ta còn tưởng rằng mẹ nghi ngờ nhân phẩm đâu.”

Bà mẹ hừ hừ hai tiếng một lần nữa ngồi xuống: “Mẹ thấy Tiểu Bạch không nghĩ nhiều như thế, trong đầu rối rắm chỉ có con thôi!”

Lục Miễn lập tức há miệng nịnh hót: “Cảm ơn mẹ khen!”

“Đừng đánh trống lảng!” Bà mẹ nện trên vai anh một cái, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc, “Mẹ đang cảnh cáo con đấy! Con là thầy giáo, làm gương tốt, vạn nhất làm chuyện gì khác thường ảnh hưởng đến tiền đồ của con!”

Lục Miễn chịu thua nói: “Nói nghiêm trọng làm gì vậy mẹ? Con có làm việc gì khác người nào? Mẹ nói con xem con từ nhỏ đến lớn đã làm chuyện khác người nào...”

“Đừng có làm mẹ ù tai, giấy căn cước không lấy được, nhất định chưa trưởng thành.” Bà mẹ hít hơi nói thâm thía, “Miễn Miễn, nghe mẹ đi con, con cùng Tiểu Bạch không thể ở bên nhau! Cho dù con có muốn, mẹ cũng không cho!”

“Xoảng ——” cửa phòng bếp đột nhiên vang lên tiếng đồ sứ rơi xuống đất. Lục Miễn biến sắc, nhanh chóng đứng dậy quay đầu lại.

Chén trà của Tiểu Bạch rơi nát trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đứng đằng kia, hốc mắt đong đầy giọt nước, thật cẩn thận nhìn sang bên này: “Vì sao Miễn Miễn không thể cùng con ở bên nhau?”

Lục mẹ sững sốt, vừa nãy bà nói quá mức xúc động, không biết Tiểu Bạch đã đi ra.

Lục Miễn vội vàng chạy tới kéo cậu đến bên người, xoay người kéo lên ống quần, vẽ mặt khăn trương hỏi han: “Có bị phỏng hay không?”

Tiểu Bạch không quản Lục Miễn ngồi xổm vốn không nhìn tới mặt cậu, theo bản năng lắc lắc đầu.

Lục Miễn vừa đứng lên thấy Tiểu Bạch nâng mặt lên nhìn anh, trong mắt ngập nước, nhất thời hoảng hốt, vừa định mở miệng lại nghe Tiểu Bạch nức nở hỏi: “Miễn Miễn, em không thể ở bên anh sao?”

“Có thể! Đương nhiên có thể!” Ngực Lục Miễn tê rần, không quản bố mẹ còn đứng đằng sau, nhanh chóng ôm lấy cậu hôn lên trán cậu.

Tiểu Bạch vốn không tin lời an ủi của anh, hít hít mũi, ánh mắt khóc đỏ rực: “Miễn Miễn, em có gì không tốt hay sao? Vì sao mẹ nói chúng ta không thể ở bên nhau?”

“Không có, em tốt lắm! Không ai tốt bằng em cả!” Lục Miễn lại hôn cậu một chút.

Tiểu Bạch ngày ngày vui tươi hơn hở, đây là lần đầu tiên Lục Miễn không thấy nụ cười của cậu, vẽ mặt thương tâm lại đáng thương làm tim anh như bị vụn đau, vô cùng hối hận sao mình trước đó không suy nghĩ mọi việc chu toàn sớm hơn.

Lục mẹ đi nhanh tới vuốt ve đầu Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, mẹ không nói con không tốt, con rất ngoan, bố mẹ đều thực thích con. Nhưng con tuổi còn rất nhỏ...”

Tiểu Bạch mắt đầy nước nhìn bà, chớp chớp đôi mắt mở mịt: “Tuổi con đâu có nhỏ, còn đều...”

Lục Miễn vươn tay ôm cậu vào ngực, nhanh chóng ngăn chặn lời nói “60” suýt nhảy ra ngoài kia, sợ cậu khó thở, lại vội vàng buông ra.

Tiểu Bạch khó hiểu nhìn anh.

Lục mẹ thở dài: “Tiểu Bạch, con không có giấy căn cước đúng không?”

Lục Miễn chưa kịp ngăn cản chỉ thấy Tiểu Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Ai... Tiểu Bạch em thật là đứa ngốc!

Thầy Lục già hận không thể che trán ca thán một trận, nhưng trên mặt tâm lý lại cảm thấy Tiểu Bạch như vậy thật sự rất đáng yêu, làm cho anh vừa yêu vừa hận, thật sự khó chịu!

“Mẹ! Tiểu Bạch sắp đủ 16 tuổi.” Lục Miễn không nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Bạch, nghiêng đầu sang chỗ khác vẽ mặt chân thành nhìn mẹ mình, “Một thời gian nữa con sẽ dẫn em ấy đi lấy giấy căn cước.”

Tiểu Bạch giật nhẹ tay áo anh, nhỏ giọng nói: “Miễn Miễn, có phải hay không em có giấy căn cước mới có thể cùng anh ở bên nhau?”

“Ừ.” Lục Miễn cực kỳ khẳng định gật đầu.

Lục mẹ trừng mắt nhìn con trai tự tiện quyết định, trừng một chốc lại thở dài, quay đầu hòa ái vuốt ve đầu Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, con thích Miễn Miễn lắm sao?”

“Vâng!” Tiểu Bạch gật gật đầu, cũng không biết vì sao lại như thế, đột nhiên nhớ tới cảnh Miễn Miễn cùng cậu hôn môi, gật đầu xong liền đỏ mặt.

Lục mẹ nhìn hai má đỏ hồng của cậu, đỏ khóc đỏ cười, lại thở dài, nhìn con trai liếc thật sâu: “Mẹ không phải chia rẽ hai con, cho dù Tiểu Bạch có giấy căn cước đi nữa, dù sao tuổi vẫn rất nhỏ. Ở bên ngoài hai con nên...” Lục mẹ dừng một chút đắn đo, “Thu liễm chút đi... Đừng có dính dính cọ xát ngọt ngào như ở nhà...”

Lục Miễn vừa nghe mẹ mình ra vẻ nhả ra, mừng rỡ vô cùng, đối với lời căn dặn liên miên kia liên tục gật đầu hoàn toàn tán thành.

Lục mẹ lải nhải một chốc, cuối cùng vẫn thấy lo lắng đi theo Lục cha về nhà. Lục Miễn phải lái xe đưa hai người, bị mẹ mình ngăn ở cửa nhà.

“Quên đi quên đi, đừng đưa đón chi. Bố mẹ tự tìm xe, đâu có xa lắm đâu.” Lục mẹ nói xong đứng ở cửa nhìn thoáng qua hai người, vươn tay xoa xoa đầu Tiểu Bạch, cười rộ lên, “Đứa bé này phỏng chừng không chỉ thích con, còn sùng bái con ấy, nhìn tóc này, giống hệt con ấy.”

Lục Miễn sững sốt, lập tức nhanh chóng quay đầu nhìn tóc Tiểu Bạch, ánh mắt có vài phần khiếp sợ.

...

17. Chương 17

Cắt bước bố mẹ, Lục Miễn ôm lấy Tiểu Bạch hưng hăng hôn một hơi, nhìn hai má cậu ửng đỏ, nhất thời không khống chế được tim bắt đầu nhộn nhạo lên. Có điều giờ có chuyện cần hơn, Lục Miễn ôm lấy cậu, lập tức nhanh chóng lôi kéo cậu tới gương to đằng trước.

“Miễn Miễn, soi gương làm gì vậy a?” Tiểu Bạch cười tủm tủm nhìn Lục Miễn trong gương.

Lục Miễn cười xoa bóp mặt cậu, nhìn kiểu tóc của cậu trong gương, lại nhìn chính mình, phát hiện quả thực là giống như đúc.

Hai người tuổi tác bất đồng, khí chất khác nhau, kiểu tóc giống nhau dùng ở hai người khác nhau thể hiện ra hiệu quả khác biệt, rồi lại có cảm giác kỳ diệu, Lục Miễn cùng Tiểu Bạch ở chung lâu thế nhưng cho đến nay chưa hề phát hiện ra điểm này.

Hơn nữa, Tiểu Bạch làm người được vài tháng, cho đến nay chưa bao giờ đi cắt tóc. Anh biết Tiểu Bạch đi ngủ tóc sẽ kéo dài, bởi vậy cho tới nay hoàn toàn không để ý đến chuyện kiểu tóc...

“Tiểu Bạch, ban ngày tóc ngắn của em sao lại giống anh?” Lục Miễn giật giật tóc cậu, nói xong chợt ý thức được mình hỏi không, “Ai... quên đi quên đi, phỏng chừng em cũng không biết...”

Quả nhiên, Tiểu Bạch vẽ mặt mờ mịt lắc đầu: “Không biết a!”

“Làm sao lại có yêu quái như em thế này?” Lục Miễn đỡ khóc đỡ cười, “Là do quen biết anh xong tóc mới ngắn hay sao?”

“Vâng!” Tiểu Bạch cười hi hi ôm lấy thắt lưng anh, lại bị hôn một cái, nhất thời đỏ mặt lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

“Vậy em ban ngày có thể biến ra tóc dài hay không?”

“Em không biết a, trước kia ban ngày tóc cũng dài.” Tiểu Bạch lại lắc đầu.

Lục Miễn nghĩ nghĩ, xoa bóp mũi cậu: “Nếu không em thử xem xem?”

“A? Miễn Miễn anh muốn nhìn sao?” Tiểu Bạch nghi hoặc nhìn anh.

“Ừ, muốn nhìn.” Lục Miễn hôn một cái lên vành tai cậu, tiếng nói trầm thấp vài phần, “Lúc em tóc dài càng thêm mê người, anh muốn nhìn lại...”

Tiểu Bạch đối với từ ‘mê người’ này còn chưa hiểu biết sâu, nhưng bị hơi thở nóng cháy chui vào lỗ tai kích thích tê dại, đột nhiên hô hấp dồn dập hẳn lên, lập tức bị phản ứng của mình dọa sợ, không biết làm sao, cúi mặt nóng cháy vào ngực Lục Miễn: “Miễn Miễn, em không thể a, không biết biến như thế nào... Nếu anh thích, em sẽ đi ngủ ngay bây giờ, biến cho anh xem...”

Lục Miễn cười rộ lên, đang muốn nói quên đi, đột nhiên kinh ngạc trừng thẳng mắt.

Tóc Tiểu Bạch nhanh chóng dài ra, giống như lúc ngủ vậy, từng tấc từng tấc như thác nước sóng trào xuống, không bao lâu dài đến dưới thắt lưng.

Lục Miễn nháy mắt mấy cái bình tĩnh lại, đưa tay vuốt ve, kéo một lọn tóc đưa đến trước mắt Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, em xem đi.”

“A?” Tiểu Bạch còn kinh ngạc hơn anh, vươn tay mò sau lưng lấy nắm tóc: “Làm sao lại biến ra rồi? Vừa nãy không phải như thế a!”

“Có lẽ em muốn nó có dạng gì nó sẽ ra dạng gì đi, đây là tóc em, đương nhiên nghe lời em nói.” Lục Miễn vuốt ve mái tóc mềm mại trơn bóng như tơ lụa, càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của mình rất đáng tin, vì thế chạm vào má Tiểu Bạch, cười nói, “Nếu không em thử lại xem, trong lòng nghĩ nó ngắn lại, xem nó có nghe em hay không.”

“Nga!” Tiểu Bạch gật gật đầu, tóc lập tức dần ngắn lại.

Lục Miễn nhìn sợi tóc trong tay mình như sợi tơ trốn khỏi lòng bàn tay, cuối cùng cũng có suy nghĩ “Quả nhiên Tiểu Bạch là yêu, thật yêu dị a”... vân vân, nhất thời có chút buồn cười.

“Tiểu Bạch, yêu thuật của em không tinh a, còn phải để người phàm như anh chỉ điểm cho em.” Lục Miễn giẹo cột cậu một chút, lập tức chua sót, nếu Tiểu Bạch từ nhỏ được bố mẹ chăm sóc, nhất định sẽ không như bây giờ cái gì cũng không hiểu.

“Um! Em phải cảm ơn Miễn Miễn!” Tiểu Bạch cong ánh mắt cười rộ lên, ôm cổ Lục Miễn dán mình lên, vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào.

Lục Miễn áp lực hơi thở rối loạn, tiến đến bên tai cậu thấp giọng hỏi: “Cảm ơn anh thế nào?”

Tai Tiểu Bạch vừa đỏ lại nóng, ngực chạy chồm lên, khi khi cười nâng mặt lên “chụt” một cái lên môi anh: “Cảm ơn như vậy!”

Tay ôm Lục Miễn cậu chợt căng cứng, lôi kéo cậu dán vào người mình, đụng vào mũi cậu cười rộ lên: “Không đủ.”

“A?” Tiểu Bạch chớp chớp mắt mờ mịt nhìn anh.

Trong mắt Lục Miễn đầy ý cười sung sướng, khẽ liếm cánh môi cậu, luồn một chút vào trong: “Anh muốn như vậy.”

“Um! Được a!” Tiểu Bạch cười tủm tỉm gật gật đầu, nhanh chóng phối hợp mục đích rõ ràng không thuận khiết của Miễn Miễn nhà mình, vươn đầu lưỡi mềm mại khẽ liếm trên môi anh, có chút ngây ngô học đòi đưa đầu lưỡi vào.

Hô hấp Lục Miễn càng thêm nặng nề, không chút do dự há miệng ngậm đầu lưỡi cậu, bị động thành chủ động, hôn thật sâu vào.

Óc Tiểu Bạch nổ vang, cả người mềm nhũn, lập tức bị Lục Miễn ôm càng thêm chặt.

Hai người lưu luyến thật lâu mới tách ra, hai mắt Tiểu Bạch trong suốt lấp lánh nhìn Lục Miễn, nhìn chốc lát đột nhiên nhấc đầu chôn vào ngực anh, đỏ mặt cười rộ lên: “Miễn Miễn, em càng thích anh rồi!”

“Đứa ngốc!” Lục Miễn cười hôn lên gáy cậu, nghĩ cậu lúc này thương tâm, lại đau lòng lại vui sướng: “Tiểu Bạch, nếu không thể ở bên anh, em sẽ rất khổ sở sao?”

Tiểu Bạch ngừng cười, nhắm môi trầm mặc gật gật đầu.

“Vậy em có nguyện ý luôn ở bên anh hay không? Cho dù anh già rồi, em vẫn muốn ở bên anh?”

“Vâng!” Tiểu Bạch khẳng định gật gật đầu thật mạnh.

Lục Miễn ôm chặt cậu thở dài: “Tiểu Bạch, anh thật sự có phúc!”

“Hi hi...” Tiểu Bạch nâng đầu hôn lên mặt anh, hôn xong phát hiện lông mày anh hơi cau, đưa tay đè lên, “Miễn Miễn, anh làm sao vậy? Sao lại nhíu mày a?”

Lục Miễn trầm lặng một lúc lâu, cười khổ: “Anh là người thường, người thường sống không lâu, qua vài chục năm anh sẽ chết, anh chết sẽ không có cách nào tiếp tục ở bên em.”

“Không đâu a, em có thể chết cùng anh a!”

“Nói bừa gì đó!” Lục Miễn gõ lên gáy cậu.

“Thật đó! Em có thể già đi cùng anh, chẳng phải có thể cùng chết sao? Em biết này!”

“Nói hươu nói vượn!” Lục Miễn hôn lên môi cậu day day cắn, “Không được phép nói bậy.”

“Em thật sự biết đó!” Tiểu Bạch lo lắng kéo áo anh, “Em biết này, hồi trước em có thử qua! Suốt 50 năm em từ trẻ con nhỏ như vậy, sau lại nghĩ lớn một chút, liền lớn như vậy.” Tiểu Bạch nói xong vươn tay ước chừng độ cao múa may một chút, lại vươn tay lên đỉnh đầu ướm ướm một chút.

Lục Miễn không thể tin nhìn cậu, dở khóc dở cười: “Xem chừng yêu thuật của em thật không cần chú ngữ a, toàn bằng ý nghĩ thôi. Em thật lợi hại! Tiểu Bạch, nói không chừng đạo hạnh của em thật thâm sâu, mà em chưa phát hiện ra đó thôi.”

Tiểu Bạch cong mắt, tự hào nâng cằm lên.

Lục Miễn hôn cậu một chút, cười rộ lên: “Tiểu Bạch, em chỉ cần sống tốt là được. Trên đời này nếu có yêu quái nói không chừng có luân hồi, cùng lắm thì anh đầu thai lại đi tìm em.”

Tiểu Bạch suy nghĩ một lát, quệt mồm lắ đầu: “Tìm không thấy làm sao bây giờ?”

“Em còn nghĩ nhiều!” Lục Miễn vươn tay xoa bóp mặt cậu, “Tương lai nói sau, dù sao tùy theo tâm tình của em, chỉ cần em không chê anh là được.”

Tiểu Bạch lại ôm anh, ngẩng mặt lên cong mặt mày cười: “Em mới không chê Miễn Miễn già đâu!”

Lục Miễn nhìn nụ cười kia tâm đều tan chảy, nâng mặt cậu lên hung hăng xoa nhẹ hai cái: “Tiểu Bạch, sao em lại đáng yêu như thế kia chứ?”

“Thật vậy sao?” Nụ cười Tiểu Bạch càng thêm rạng rỡ.

Lục Miễn bị nụ cười kia làm cho cây cỏ trong lòng điên cuồng trào ra sinh sôi, tiến đến bên tai cậu thì thầm: “Tiểu Bạch, em có biết hai người ở bên nhau không chỉ cùng sinh sống, còn có chuyện khác phải làm không?”

“Là gì a?” Tiểu Bạch tò mò nhìn anh.

“Anh dạy cho em.” Lục Miễn nói xong nhanh chóng ôm lấy cậu, đặt cậu xuống giường, cười hôn cậu: “Thích anh hôn em như vậy không?”

“Thích!” Tiểu Bạch cười tùm tùm gật gật đầu.

Lục Miễn cúi đầu hôn cậu, trần trọc thật lâu mới buông tha, thở dốc hỏi: “Như vậy thì sao? Có thích hay không?”

“Thích...” Mặt Tiểu Bạch nóng cháy mơ màng lại gật đầu.

Lục Miễn đưa tay luồn vào áo cậu, vùi đầu dọc theo cổ rơi xuống những nụ hôn liên tiếp, hô hấp dồn dập nặng nề: “Như vậy đâu?”

Tiểu Bạch nắm góc áo, nắm chặt rồi lại buông, nói không ra lời, chỉ biết gật đầu.

Lục Miễn từng chút một cởi từng nút áo cậu, một đường hôn nhẹ vươn tay vuốt ve, lướt đến thắt lưng đột nhiên dừng lại, vươn thân mình nhìn cậu thật sau, khàn khàn nói: “kế tiếp, nếu em không thích, thì ngăn anh lại, biết không?”

Tiểu Bạch mở ra hai mắt mơ màng, ngơ ngác nhìn anh, gật gật đầu.

Vì thế ——

Tất đèn!

Úc, ngưng ngưng, bởi vì thầy Lục già ban ngày tuyên ***, cho nên, không có đèn ạ.

Vậy, kéo màn đi!

...

18. Chương 18: Phiên Ngoại 1: Bé Thỏ Trắng (thượng)

Thầy Lục già độc thân đã nhiều năm, năm nay cuối cùng cũng chiếm được “vợ hiền”, hạnh phúc đến mức láng láng bay bong bóng hồng khắp nơi, nghỉ đông lập tức mang Tiểu Bạch đi dạo phố, sớm chuẩn bị hàng tết dẫn cậu về nhà mừng năm mới.

Vốn bố mẹ phản đối mạnh mẽ đối với chuyện anh thích nam, sợ anh vì chuyện này ảnh hưởng đến tiền đồ, lọt vào sự chê trách của xã hội, nói chung đều suy nghĩ vì anh, nhưng nghiêng ngả thế nào cũng không thể khiêng được sự kiên trì của con trai, tình nguyện sống độc thân cả đời cũng không muốn kết hôn với con gái nhà người, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

Không nghĩ tới là, hai người già nhìn thấy Tiểu Bạch xong thế nhưng thích vô cùng, đột nhiên cảm thấy Tiểu Bạch làm con dâu rất thích hợp, hai người đặc biệt hài lòng.

Lục Miễn từ nhỏ cũng không làm chuyện gì xấu, không nói dối lừa lọc quá đáng, nói Tiểu Bạch là trẻ mồ côi, hai người đều tin, trong lòng càng thêm mấy phần thương tiếc đối với Tiểu Bạch, chuyện mang Tiểu Bạch về nhà mừng năm mới cũng là do hai người chủ động yêu cầu.

Tiểu Bạch vui sướng ôm lấy Lục Miễn: “Miễn miễn, em cho đến nay chưa ăn mừng năm mới bao giờ! Em rất vui vẻ!”

Lục Miễn nghe xong những lời này, nhìn cậu cười híp mắt, lòng ruột đều cuốn vào nhau, đau lòng muốn chết, hôn cậu ôm thật chặt: “Về sau có anh rồi, năm nào cũng sẽ vui vẻ.”

“Vâng!” Tiểu Bạch gật gật đầu: “Hồi trước em rất sợ pháo, không biết đó là cái gì, thiếu chút nữa bị dọa sợ, thế nhưng pháo hoa nhìn rất đẹp!”

Lục Miễn ôm xiết thêm: “Vây mua thêm pháo hoa!”

Tiểu Bạch cong khoe miệng đến mang tai, vui sướng rạo rục nói: “Thật tốt!”

Hai người đi siêu thị dạo một vòng, nửa ngày không mua xong phải ăn cơm chiều ở ngoài lại tiếp tục đi tiếp, cuối cùng mua được hàng đông đồ tết, nhét cốp xe đều nhét không xong, phải nhét vào ghế sau mới đủ.

Tiểu Bạch vỗ vỗ tay muốn chui vào bên trong xe, bị Lục Miễn giữ chặt tay lại, nghiêng đầu sang nghi hoặc nhìn anh: “A? Không về nhà sao ạ?”

Lục Miễn nhìn khuôn mặt cậu dưới mũ xù lông nhỏ nhắn đỏ ửng vì lạnh, xoa tay chà xát mặt cậu: “Còn đồ phải mua nữa.”

“Còn mua?!” Tiểu Bạch tròn mắt nhìn bên trong xe, “Còn mua nữa không bỏ xuống được mà?”

Lục Miễn cười rộ lên: “Có thể, em đi theo anh.”

Lục Miễn mang theo Tiểu Bạch vào cửa hàng trang sức.

Vào cửa hàng, Tiểu Bạch bị ánh vàng rực rỡ sáng rọi xung quanh chiếu suýt mờ mắt, cho đến nay cậu chưa bao giờ tới những nơi như thế, tò mò vô cùng, nắm tay Lục Miễn kéo kéo nhỏ giọng hỏi: “Miễn Miễn, chúng ta tới nơi này làm gì?”

Lục Miễn nhìn cậu nở nụ cười: “Tiếp đó em sẽ biết.”

“Úc!” Tiểu Bạch nghe lời gật gật đầu, ngoan ngoãn đi theo anh đi vào bên trong.

Nhân viên bên trong thấy Lục Miễn quần áo khí chất đều rất tốt, lập tức hai mắt tỏa sáng tiến đến đón, lại thấy cậu bé anh nắm tay dẫn tới vô cùng đáng yêu, nhìn không được nhìn thêm vài lần, nghĩ thầm hai anh em nhà này tình cảm cũng tốt quá mức đi?

Không thể trách người ta hiểu lầm, thật sự là hai người này chênh lệch tuổi tác quá rõ ràng, Tiểu Bạch lại vô cùng sùng bái Miễn Miễn nhà cậu, nói năng cử chỉ nhịn không được phải bắt chước vài phần, thêm vào “tướng phu thê”, người ngoài đương nhiên có phản ứng đầu tiên khẳng định hai người là anh em.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình mở miệng hỏi: “Tiên sinh ngài muốn nhìn cái gì? Vàng, bạc vẫn là châu báu?”

Lục Miễn lễ phép nở nụ cười với cô một chút: “Nhẫn.”

Trong cửa hàng có vài nữ nhân viên, nghe thấy lời của anh sỏi nổi ca thán: Ai u, thì ra hoa đã có chủ nha ~ nhất thời đều thất vọng.

Nhân viên cửa hàng dẫn hai người đến quầy nhẫn kim cương: “Cửa hàng chúng tôi có rất nhiều kiểu dáng nhẫn, bên này là kiểu mới nhất, bên kia là loại kinh điển, ngài xem ngài thích kiểu nào nhất?”

Lục Miễn nhìn qua một lượt, mỉm cười nói: “Tôi không cần nhẫn đôi, nhẫn nam ở chỗ nào?”

Các cô gái trong cửa hàng lại đưa mắt trộm nhìn: thì ra không phải cầu hôn nga

~Nhân viên cửa hàng sững sốt một chốc, nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng đưa họ đến bên quầy chuyên nhẫn nam.

Lục Miễn nhìn nhìn, quay đầu hỏi Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, em cảm thấy cái nào đẹp?”

“...” Tiểu Bạch vẽ mặt mê mang nhìn anh, lại nhìn đầy kiểu nhẫn, lắc lắc đầu: “Không biết a...”

Lục Miễn dở khóc dở cười, nhẹ nhàng nhéo lòng bàn tay cậu: “Em thích cái nào cũng không biết?”

Tiểu Bạch trừng mắt thật to nhìn tí mĩ thật lâu, ngẩng đầu đôi mắt chăm chú nhìn anh: “Đều giống nhau, em nhìn không đoán ra được.”

Ý cười trong mắt Lục Miễn càng thêm sâu sắc, hận không thể hôn cậu ngay tại chỗ, đáng tiếc nghe lời mẹ dạy bảo, đành phải xoa bóp lòng bàn tay cậu lần nữa, kéo cậu lại gần, cúi đầu chỉ chỉ một kiểu trong đó, nói với nhân viên cửa hàng: “Lấy cái này cho tôi xem.”

“Được ạ.” Nhân viên nhanh chóng kéo cửa thủy tinh lấy nhẫn Lục Miễn chọn ra.

Lục Miễn kéo tay trái Tiểu Bạch đeo nhẫn lên nhón áp út của cậu, thấp giọng nói: “Cái này có thích không?”

Tiểu Bạch gật gật đầu cười rộ lên: “Thích! Nhưng mà hơi lớn, sợ rơi xuống.”

Lục Miễn nhẹ cười: “Không có việc gì, xem kiểu dáng trước. Em cảm thấy cái này đẹp?”

“Vâng.” Tiểu Bạch vô cùng ngoan ngoãn gật gật đầu.

Lục Miễn lại bảo nhân viên lấy kiểu khác ra, đổi cái vừa nãy cho Tiểu Bạch: “Kiểu này thì sao? Thích không?”

“Có! Thích!” Tiểu Bạch lại gật đầu.

Lục Miễn chỉ sớm biết kết quả này, anh lấy mười cái Tiểu Bạch nhất định sẽ thích hết, nhin không được cong khóe miệng cười rộ lên, lấy nhẫn kia đưa lên tay kia của Tiểu Bạch: “Nhìn lại một chút, cái nào thích hơn?”

Tiểu Bạch nhìn bên trái lại nhìn bên phải, đắn đo thật nghiêm túc, rối rắm thật lâu, cuối cùng quyết định, giơ tay phải lên, cười tùm tùm nói: “Cái này!”

“Được! Vậy mua cái này.”

Nhân viên đứng một bên đã sớm phát hiện khác thường, nghe đối thoại của hai người a, động tác a, ánh mắt a, thấy thế nào cũng cảm giác được dòng điện lưu khác thường đang không ngừng chui a chui, nhất là người lớn tuổi hơn này, ánh mắt kia gọi là dục dăng, cô cũng không dám nhìn nhiều, rất sợ hãi mình bị chìm trong biển ngọt ngào.

Lục Miễn quay đầu: “Kiểu nhẫn này lấy hai cái, trước lấy cái nhỏ hơn đi.” Nói xong chỉ Tiểu Bạch.

Nhân viên dùng ánh mắt ‘tự hiểu rõ’ quét qua lại giữa hai người, môi hơi mím mỉm cười, cất kỹ nhẫn lấy ra công cụ bắt đầu đo cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch tò mò nhìn, ngay sau đó đo xong, tiếp đó tò mò tiếp tục nhìn nhân viên đo cho Lục Miễn.

Đo xong thanh toán tiền, hai người chờ một chốc, chờ bên kia sửa xong kích cỡ đeo thử, lúc này mới đi về dưới ánh mắt vô cùng tò mò của nhân viên cửa hàng.

Lên xe, Lục Miễn mở hòm lấy nhẫn ra, kéo tay trái của Tiểu Bạch đeo cho cậu, hôn lên khóe mắt, lại hôn lên môi, trong lòng tình cảm nồng nặc cháy không tan: “Tiểu Bạch, đeo nhẫn xong, em sẽ vĩnh viễn là của anh.”

Tiểu Bạch cong ánh mắt cười tủm tỉm nói: “Không đeo cũng vẫn là a!”

Lục Miễn nhìn cậu cười rộ lên: “Ừ.”

“Miễn Miễn cũng là của em!” Tiểu Bạch nói xong lại vui vẻ, vội vàng lấy ra nhẫn khác, cũng đeo cho Lục Miễn, đưa tay anh lên tròng thật to con mắt nhìn thật lâu, vui sướng rạo rức nhào tới cắn một hơi, tự hào tuyên bố: “Miễn Miễn cũng vĩnh viễn là của em!”

Đầu ngón tay Lục Miễn bị đầu lưỡi cậu nhẹ nhàng quét qua, lòng khê rung lên, nhắm mắt lại không chế một lát, không khống chế được, lập tức ôm trụ Tiểu Bạch đặt cậu lên ghế dựa, ánh mắt sâu sắc gắt gao khóa chặt hai mắt Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cong cong khóe mắt: “Anh phải hôn em a?”

“Phải!” Âm cuối bị nuốt xuống, Lục Miễn ngậm cánh môi cậu hung hăng hôn sâu.

Hai tay Tiểu Bạch căng thẳng, nhanh chóng thất thủ rồi

~

19. Chương 19: Phiên Ngoại 2: Bé Thỏ Trắng (kết Thúc)

Tiểu Bạch mở một cửa hàng cho thuê sách, đúng vậy, Tiểu Bạch có sự nghiệp của chính mình!

Cửa hàng sách này mở ở ngõ nhỏ bên trường học Lục Miễn dạy học, ngõ nhỏ này tuy nhỏ thật, lại chật, nhưng gần với ký túc xá của học sinh, ngoài cửa có nhà tắm có cửa hàng net có đủ loại hàng ăn vặt, mỗi ngày người đến người đi, có không ít học trò đi mua cơm trưa tiện bước vào cửa hàng của cậu thuê sách.

Tiểu Bạch có sự nghiệp quen biết không ít bạn bè học sinh, cả ngày vui a vẻ a, cảm thấy mình làm người thật có giá trị! Lục Miễn có đôi khi lại đây xem cậu, thấy cậu cười tủm tỉm theo sát con gái đẹp nhà người ta chuyện trò, trong lòng phải nói là chua, chua đau răng!

Tiểu Bạch rất sớm đã nghĩ kiếm tiền, cậu cảm thấy làm người nên giống người, Miễn Miễn có công việc, cậu cũng nên có công việc mới đúng, Miễn Miễn biết kiếm tiền, cậu nhất định phải kiếm tiền!

Có đôi khi Lục Miễn xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, nói: “Tiểu Bạch, anh nuôi nổi em, không cần em đi ra ngoài kiếm tiền.”

Tiểu Bạch không vui, ôm cổ anh bắt đầu đu: “Bây giờ em cũng là người thôi! Em muốn kiếm tiền nuôi Miễn Miễn! Miễn Miễn làm được gì em cũng muốn làm! Miễn Miễn anh cho em đi thôi để em đi thôi

~~”

Lục Miễn chột khiêng không nổi, ôm lấy vỗ vỗ lưng cậu: “Được được được... Cho em đi cho em đi... Ai...”

Tiểu Bạch làm nũng thành công, ánh mắt cong cong, nâng mặt đắc ý bẹp một cái hôn lên miệng anh, một giây sau đã bị đẩy ngã.

Lại nói tiếp, kỳ thật Lục Miễn cũng không có chủ nghĩa đàn ông, chỉ đau lòng Tiểu Bạch, không muốn cậu khổ cực như thế, nói sau, Tiểu Bạch cũng không phải nữ, anh cho dù có chủ nghĩa đàn ông, dùng trên người Tiểu Bạch cũng không hợp. Nhưng là, không chịu nổi ý tưởng kiếm tiền trong đầu cậu nhóc này như cỏ xanh đốt cháy sém lại mọc lên, cuối cùng đành phải gạt đầu đáp ứng.

Tiểu Bạch lại muốn giống như lần trước đi siêu thị làm nhân viên tiếp thị bán hàng, Lục Miễn kiên quyết không đồng ý, cảm thấy làm việc này quá cực khổ! Sau lại chầm chước thật lâu, cảm thấy thuê cửa hàng sách bên cạnh trường học cũng không tệ, làm quen đều là học trò, không nhiều người thuộc xã hội phức tạp, trừ bỏ ngẫu nhiên thu hàng và vân vân, sẽ không quá mức mệt mỏi.

Dù sao Tiểu Bạch cũng không có ý kiến, chỉ cần có thể kiếm tiền, Miễn Miễn nói làm cái gì, cậu sẽ làm cái đó.

Vì thế, Lục Miễn nhờ chút người quen, thuận lợi thuê một cửa hàng không lớn không nhỏ bên cạnh trường học.

Cửa hàng sách khai trương, thổ trắng nhỏ biến hóa nhanh chóng, trở thành ông chủ.

Lục Miễn là thầy giáo trường công, tiền không ít, nhưng tuyệt đối không nhiều, cho nên cửa hàng Tiểu Bạch ban đầu không có đầy đủ hay nhiều sách, vẫn cứ để đó về sau căn cứ thị trường mua sẽ thêm sau.

Tuy rằng số lượng thiếu chút, nhưng đầu sách loại sách cũng rất nhiều, chỉ nói tiểu thuyết đã có vài loại, mặt khác còn có truyện tranh, còn có tài liệu tham khảo được bày bán. Những thứ đó Tiểu Bạch không hiểu lắm, đều là Lục Miễn chọn cho cậu.

Cửa hàng khai trương không bao lâu đã khiến nhiều học sinh chú ý, dần dần đông đúc khách hàng hẳn lên. Không có cách nào khác, mặc cho ai nhìn qua cửa thủy tinh thấy trước màn hình máy tính có một cậu bé xinh đẹp ngồi đó đều không nhin được ngó thêm vài mắt, nhin không được tò mò cũng phải đi vào một cái xem cho thỏa.

Ngay từ đầu mọi người còn cho rằng cửa hàng sách này là do phụ huynh của cậu bé mở, cậu là người trông, kết quả thời gian dài mới phát hiện, cậu luôn luôn trông hàng, không có người khác, sau quen mới biết được, thì ra cậu mới là ông chủ a! Lập tức kinh ngạc vô cùng.

Ngày ngày Tiểu Bạch thật lòng công tác, có người đến nhiệt tình tặng nụ cười rạng rỡ, có người đi kiểm được tiền ghi sổ sách, ngẫu nhiên có người hỏi thăm tại sao không có sách này không có sách kia a, cậu thật lòng nhớ kỹ, sau đó chăm chú lấy thêm hàng.

Có một ngày cửa hàng có mấy cô gái đến, đi dạo một vòng bắt đầu lú lú: tại sao không có tiểu thuyết đam mỹ nga, truyện tranh đam mỹ cũng không có... Ngón tình nhìn không được a, đam mỹ mới là tốt đẹp a! Tại sao lại không có đam mỹ chứ?

Tiểu Bạch đặc biệt chăm học hỏi, mở to hai mắt nhìn mấy nữ sinh: “Cái gì là đam mỹ a?”

“Đam mỹ cậu cũng không biết? Cậu Out rồi! Chính mình đi Baidu tra đi!”

“Úc, tốt!” Tiểu Bạch cười tủm tỉm đáp ứng, theo ngăn kéo lấy ra bút cùng vở, “Có thể biết xuống tên sách mà mọi người muốn nga, hôm nao tôi đi nhập hàng có thể tìm cho mấy người.”

Vì thế mấy cô gái nhào tới.

Lúc gần đi Tiểu Bạch lại bổ thêm một câu: “Hai chữ đam mỹ viết như thế nào vậy a? Chốc nữa tôi còn đi tra.”

Vì thế, trên tờ giấy trắng lại nhiều thêm hai chữ: Đam mỹ.

Tiểu Bạch thừa dịp lúc rảnh rỗi lên mạng tra một chút cái gì là đam mỹ, sau đó càng không thể quay đầu, từng bước tìm tòi nghiên cứu thêm.

Tuy rằng Tiểu Bạch đối với cái gì BL, BG không hiểu khái niệm, cũng không có cố ý phân chia, dù sao lúc là thổ trắng nhỏ nhìn cuộc sống của người ta nhìn hàng chục năm, trong tiềm thức vẫn biết một nam một nữ là chính, cậu cùng Miễn Miễn như vậy là ngoại tộc.

Có điều, Tiểu Bạch vốn đơn thuần, cho tới nay cũng không để ý trong lòng. Lúc Lục Miễn chọn sách tham khảo là bán chạy nhất, cho nên cũng chưa từng nghĩ đến tác phẩm gọi là đam mỹ, nói sau bây giờ ở trên cửa hàng cũng ít bán loại này. Cứ như thế với các loại nguyên nhân, liền tạo ra một Tiểu Bạch vẫn cứ là giấy trắng.

Vì thế, Tiểu Bạch tò mò, tra thử cái gì là đam mỹ, lại tò mò thêm, lên mạng sưu tầm truyện tranh đam mỹ thử nhìn xem, tiếp đó lại không cần thận, điểm vào truyện tranh có thịt bên cạnh đó...

Lục Miễn bận việc xong, vô cùng vô cùng nhớ nhung bé thổ nhà mình, vì thế áo khoác xuyên xong, ngọt ngào ra khỏi cửa.

Không nghĩ tới là, Lục Miễn thế nhưng bị đối đãi lạnh nhạt mà trước đó chưa từng có! Vào cửa hàng sách thế nhưng Tiểu Bạch đáng yêu không có chạy tới nghênh đón anh! Tiểu Bạch cả ngày bán manh (moe) với mọi học sinh đã đủ khiến anh ghen thương tâm, hiện tại thế nhưng còn không liếc nhìn anh một cái, tâm thầy Lục già phải nhanh nát, vô cùng u oán đi đến bên quầy gỗ gỗ.

Tiểu Bạch mắt đang trừng thật to tròn, mắt không nháy không chớp nhìn màn hình chăm chăm, mặt đỏ tai hồng, trong đầu tròn ngực khua chiêng gõ trống ầm ỹ, hoàn toàn không nghe đến tiếng Miễn Miễn nhà mình gõ quầy, ngay cả tiếng ho khan cố ý cũng không lọt vào tai.

Tim thầy Lục lại tan nát thêm lần nữa, quay đầu đến màn hình máy tính nhìn nhìn, kết quả nhìn thấy mặt Tiểu Bạch đỏ rực.

Đang ngồi sao mặt đỏ lên như thế? Thầy Lục chấn động, cho là cậu phát sốt và vân vân, vội vội vàng vàng vòng qua quầy đi vào: “Tiểu Bạch! Em làm sao vậy?!”

“A?!” Tiểu Bạch bị dọa sốc đột nhiên bừng tỉnh, tay run lên không cẩn thận đẩy sách xuống, lạch cạch hai tiếng va chạm quầy, tay đặt giữa không trung.

“Tiểu Bạch, em có sao không? Sinh bệnh?” Thầy Lục vẻ mặt lo lắng chạm vào mặt cậu, đặt mu bàn tay lên trán cậu đo.

Tiểu Bạch hơi giật mình nhìn anh, trong đầu còn lưu lại cảnh tượng nóng bỏng nồng nàn vừa nhìn xong, trước mặt đột nhiên thấy người mình vô cùng thích, lần này xong, nhân vật trong truyện tranh hoàn toàn bị sức tưởng tượng phong phú của cậu thay đổi toàn bộ.

Sau đó, mặt Tiểu Bạch càng nóng...

Thầy Lục càng thêm lo lắng: “Tiểu Bạch em nói nói a? Làm sao vậy? A? Ai u? Sao lại nóng như thế! Mau mau, đưa em đi phòng y tế trường nhìn xem!” Nói xong lập tức muốn ôm cậu đi ra ngoài.

Tiểu Bạch bị anh ôm lấy, nhất thời bừng tỉnh, trên mặt đỏ hồng như muốn ra máu, sau đó liền, xưa này chưa từng có... thẹn thùng...

Lục Miễn nhìn cậu đột nhiên căng cứng thân thể, tiếp đó đông cứng đứng chỗ đó, che trước mặt màn hình, chột nghi ngờ.

“Tiểu Bạch, em rốt cuộc ra sao vậy?” Lục Miễn vuốt ve khuôn mặt nóng bỏng của cậu.

Tiểu Bạch trừng lớn đôi mắt vẻ mặt khẩn trương nhìn anh, không lên tiếng lắc lắc đầu.

Lục Miễn sâu sắc cảm giác được, Tiểu Bạch hình như không phải sinh bệnh, vì thế nghi ngờ nhìn kỹ.

Tiểu Bạch càng thêm khẩn trương, nhanh chóng động đậy ngăn trở tầm mắt của anh, ánh mắt không chớp nhìn anh.

Lục Miễn bị cậu chọc cười rộ lên: “Em đang giấu cái gì?” Lời còn chưa dứt, không cho cậu phân trần ôm vào lòng, sau đó thành công bị hai mỹ nam quần áo không chỉnh trên màn hình làm cho kinh sợ.

“Phì...” Lục Miễn ôm Tiểu Bạch, ngăn chặn không được cúi đầu cười ra tiếng, thấy Tiểu Bạch trong lòng bất an vụn vụn, cúi đầu hôn lên trán cậu một hơi vang dội: “Thì ra em đang xem thứ này!”

Đầu óc Tiểu Bạch ‘ong’ một tiếng, các loại cảnh sắc hai người thân thiết thối qua trước mắt, chột hô hấp rối loạn dồn dập.

Lục Miễn bị phản ứng của cậu làm cho chính mình tim cũng nhảy lên, nhưng lại nghĩ cửa hàng sách có cửa thủy tinh đối diện đường cái, ngay cả làm càn hôn môi một chút cũng không tiện, tay nắm thật chặt, đành phải áp lực chính mình hôn một hơi thật mạnh lên môi cậu rồi nhanh chóng buông ra.

Tối hôm đó, Lục Miễn tắm rửa trong phòng tắm, thở trắng từ trước đến nay thoải mái đi tới lại ngơ ngác bị ăn sạch, nay phá lệ nhăn nhó, đỏ mặt cạy cửa rình ngấm, nhìn dáng người nhìn chân dài của Miễn Miễn nhà mình, tim đập bình bịch, chột hiểu ra biết cái gì gọi là “háo sắc”!

Lục Miễn tắm rửa xong bọc khăn tắm mở cửa, chỉ thấy Tiểu Bạch mặt mày đỏ hồng đứng trước cửa, chớp chớp mắt trần đầy chờ mong nhìn anh.

Nửa giây sau, thầy Lục già nhanh chóng khát khao, xốc khăn tắm lên một phen nhào tới ôm Tiểu Bạch vọt vào phòng ngủ, cầm thú đi nào

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-tho-trang-nha-thay-giao-luc>